

Mỹ Nam Lạnh Lùng

Contents

Mỹ Nam Lạnh Lùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	55

Mỹ Nam Lạnh Lùng

Giới thiệu

Cô vô tình bị mất trí nhớ nhưng cũng từ đây cuộc sống của cô mở ra một trang sách khác khi hấn n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nam-lanh-lung>

1. Chương 1

Trong phòng sách được bố trí trang nhã, Diêm Tuấn ngồi ở trước bàn chuyên tâm xét duyệt các báo cáo tư liệu mà cấp dưới trình lên.

Oa... Chỉ là nhìn lướt qua thôi! Tư thái khi làm việc của anh vô cùng chuyên tâm, nhìn ở góc độ nào cũng cảm thấy hết sức hoàn mỹ. Bộ dáng lại quyến rũ đến mê người, quả thực anh vốn là thần tiên trên trời hạ phàm... Không! Dù là tiên nữ giáng thế cũng không thể sánh bằng anh!

Oa! Hướng Dương Hi trong nội tâm liên tục thán phục, đôi mắt to, đen láy, vẻ mặt thông minh đã sớm không kiềm nén nổi sự ái mộ.

Đây là lần đầu tiên bé có cảm giác như vậy! Chỉ cần nhìn một người cũng đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, sau đó trên mặt lại có cảm giác nóng bừng, trống ngực đập liên hồi, lúc thật nhanh lúc chậm, giống như vừa mới vận động chạy bộ hết tốc lực vậy ... Mặc dù có vẻ hơi hoảng hốt, nhưng bé cũng không cách nào khắc chế tâm tình muốn nhìn thêm nhiều lần hơn nữa!

Bé trầm nghĩ, cho dù ông trời muốn bé chết, bé cũng sẽ nguyện ý.

“Anh Diêm Tuấn...”

“Việc gì?”

Diêm Tuấn đem ánh mắt đặt tại giấy tờ trên bàn dời đi, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng xinh đẹp của Hướng Dương Hi bị bàn học che đi hơn phân nửa, chỉ lộ ra một đôi mắt to lấp lánh, không phân rõ hai màu đen trắng đang thẳng tắp nhìn vào anh.

“Có việc gì?” Anh hiểu kỳ khi nhìn vào đôi mắt tinh nghịch, trong suốt của bé con.

“Em hiện tại đang giữ một bí mật!” Bé quyết định muốn thổ lộ, bởi vì tất cả bệnh trạng của bé rất giống những điều mà tiết mục trên TV hay trình chiếu, cho nên cái này nhất định gọi là tình yêu mà người ta hay nói đến!

“Bí mật ư?” Anh mỉm cười chống cằm, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi bé con.

“Anh có muốn biết hay không?” Trên mặt của bé hiện ra biểu tình “ Em rất muốn nói cho anh nghe đó” nhưng vẫn cố gắng chờ đợi đáp án.

“Thật ra...” Anh hơi buồn cười trả lời “Bí mật nếu nói ra sẽ không còn là bí mật nữa, phải không nào?”

“Sao...” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xem ra có chút hụt hẫng “Em có thể nói ột mình anh thôi! Cui như là bí mật giữa hai chúng ta!”

“Vậ à? Vậ em sẽ không nói cho tiểu Diêm nghe sao?” Anh trêu cô bé.

“Tiểu Diêm là ngoại lệ cơ mà! Hai đứa em vốn là chị em song sinh nha, cho dù em không nói nhưng thế nào em ấy cũng sẽ nhận ra thôi, cho nên không cần phải để tâm tới đâu!” Cô bé thẳng thắn nói ra những lý lẽ hùng hồn.

“A...”

“Anh Diêm Tuấn ơi! Anh rốt cuộc có muốn nghe hay không?” Bé con không kiên nhẫn chu miệng lên.

Hướng Dương Hi còn tưởng rằng nếu đem chuyện này nói thành bí mật sẽ khiến cho Diêm Tuấn vô cùng tò mò hứng thú, kết quả hình như là bé đang cầu khẩn anh nghe mình nói.

“Được, được! Em nói đi! Anh nghĩ muốn nghe.” Diêm Tuấn lộ ra vẻ mặt dịu dàng, tao nhã, làm hại đầu óc Hướng Dương Hi một trận choáng váng, vẻ hờn dỗi lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

“Bí mật của em, chính là em rất thích anh!” Bé con chân thành bày tỏ tình cảm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện rặng mây đỏ.

Đáng tiếc, Diêm Tuấn cuối cùng chỉ nhìn bé con rồi khẽ mỉm cười, căn bản không để ý đến lời tỏ tình của cô bé sáu tuổi mà cho là thật.

“Anh Diêm Tuấn! Em là nói thật đó!” Thông minh như Hướng Dương Hi làm sao để cho lời tỏ tình của mình bị xem nhẹ.

“À!” Anh biểu hiện vô cùng thanh thoát, ưu nhã khi mỉm cười, hỏi ngược lại bé “Vậ em có thể nói cho anh biết là tại sao không?”

“A?” Cô bé hơi sững sốt.

“Anh nói em vì sao lại yêu thích anh? Anh nghĩ muốn biết rõ.” Anh cho rằng đây là cách tốt nhất để bé con từ bỏ ý nghĩ của mình.

“À...” Bé chăm chú suy nghĩ một chút, mới bằng lòng có lời đáp “Em không biết!”

“A?” Anh thì ngược lại câu trả lời của bé đều nằm trong dự liệu của anh, vì vậy mà biểu tình có phần hơi lơ đãng.

Bé con! Làm sao có thể hiểu được cái gì là yêu hay không yêu.

“Dù sao em chính là rất thích anh! Em cảm thấy anh so với các cậu bé khác hoàn toàn không giống nhau, nhưng mà... chỗ nào không giống thì em không nói được!” Bé hơi hoang mang nhíu mày.

Ai! Ai bảo bé tuổi còn quá nhỏ, dù sao cũng chưa vào tiểu học! Dù là thiên tài thì cũng không dùng được, ngôn từ muốn biểu đạt lại không nhiều lắm, muốn bé làm sao nói rõ tấm lòng mình đây!

“Như vậy anh đã biết, cảm ơn em.” Anh sờ lên đầu của bé, không muốn nhìn thấy bé con lại rầu rĩ, nhíu mày.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Dương Hi lúc này mới lộ ra nụ cười trong sáng, phần khởi tiếp tục truy vấn “Vậy còn anh?”

“Anh sao?” Anh tỏ vẻ không hiểu chính mình còn cần phải làm gì nữa.

“Anh hiện tại biết rõ em thích anh, vậy anh cũng nên nói rõ ràng có hay không thích em đi!” Bộ dáng chờ đợi của bé con “ Anh như thế nào lại không hiểu.”

“A! Thì ra là vậy...” Anh dường như bừng tỉnh đại ngộ khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu, biểu tình cự tuyệt.

Thật ra anh cũng không cho lời bày tỏ của bé con là thật, bất quá, nếu ngay lập tức không có đáp án, chỉ sợ còn phải dây dưa thêm một lúc nữa!

“Anh không thích em?! Tại sao?” Bé khó có thể tin, mở to mắt, hai khóa nước mắt long lanh như muốn trực trào.

“Anh không phải không thích em, tất cả mọi người đều yêu mến em, kể cả anh, nhưng đó không phải là tình yêu.” Anh khẽ thở dài một hơi, kiên nhẫn an ủi như muốn bé con thu hồi lại nước mắt.

Hướng Dương Hi nghe vậy, thất vọng cúi đầu, trầm mặc không nói thêm nữa, một lát sau lại nhẹ nhàng bò lên trên đùi của anh làm nũng.

“...Anh Diêm Tuấn, anh thích dạng cô gái thế nào?” Bé con không chút giận dỗi, vẻ xinh đẹp, tinh xảo trên khuôn mặt lần nữa lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Anh không có nghĩ tới.” Diêm Tuấn theo thực tế mà nói, thuận tiện một tay giữ lấy bé, để phòng khi bé trượt xuống.

“Vậy hiện tại anh nghĩ qua thử xem! Anh thích con gái giống chị Lệ mạnh mẽ như vậy, hay là kiểu như búp bê vậy... Ách... Em muốn nói chính là điềm đậm đáng yêu cô gái?” Bé đề cử hai ví dụ gần nhất, mời anh ra lựa chọn.

“Chị Lệ của em quá cứng rắn, chỉ sợ không hợp với anh, kiểu búp bê lại quá mức nhu nhược, anh không như anh trai thích chiều cổ người khác, cho nên cũng không hợp với anh đâu.”

“Ôi! Vậy anh rốt cuộc yêu thích cô gái như thế nào!” Bé ảo não kêu to.

“Nếu có cơ hội gặp, nhất định sẽ nói với em, bé con à.” Diêm Tuấn tươi cười, sau đó đem ánh mắt trở lại đồng văn kiện vừa mới xem qua một nửa.

Hướng Dương Hi thấy anh không chú ý đến mình, đành phải ngoan ngoãn bò xuống khỏi đùi anh.

Dù sao, đeo bám quá mức sẽ rất dễ khiến anh chán ghét mình. Điều này là do mấy ngày trước bé đọc trên sách “Vượt quá giới hạn chỉ làm tổn hại cho bản thân!”

Hướng chi, tuổi của bé so với anh thật sự là quá nhỏ, thêm nữa bọn họ nhận thức chưa được bao lâu, muốn anh hiện tại thích bé thật sự có chút khó khăn. Vậy không bằng trước đó thăm dò rõ ràng xem anh thích loại con gái thế nào, bé sẽ có phương hướng để mà cố gắng phấn đấu!

Chỉ là... Anh lại không nói, bé nên đi hỏi ai cho tốt đây?

Hướng Dương Hi thì thảo tự nói rồi đi ra khỏi phòng sách. Ngồi ở trước bàn, Diêm Tuấn đưa mắt lên nhìn bé con rời đi, về sau mới tiếp tục xử lý các tư liệu trong tay.

Về lời tỏ tình của Hướng Dương Hi, anh chỉ cho là bé nhất thời nghĩ ngợi lung tung trong đầu. Đợi trạng thái phấn khởi qua đi, bé con chắc chắn sẽ quên không còn một mảnh!

Mấy ngày sau, chị em nhà họ Hướng đang ở bên trong hoa viên hưởng thụ bữa sáng vừa mới trộm được.

“Nè! Chị, cái này ăn ngon thật đó!” Hướng Dương Diễm trong tay đang cầm một trái dâu, vẻ mặt vui vẻ, khóe miệng còn dính đầy lớp kem bơ bóng bẩy, đáng vẻ trông thật đáng yêu.

Vốn là chị, Hướng Dương Hi đối với đứa em trai đáng yêu của mình rất là yêu mến, quan tâm. Không ngừng dùng khăn giấy lau sạch vết bẩn trên khuôn mặt của cậu bé, còn không quên đem chiếc bánh kem Tiramisu trong tay mình đưa lên cho em trai.

“Cái này ăn cũng rất ngon! ! Ăn thử một miếng xem!”

“Vâng!” Hướng Dương Diễm ngoan ngoãn há mồm ăn một ngụm, cười càng thêm vui vẻ. “Oa! Thật sự ăn rất là ngon! Mềm mại a!” Bộ dáng hoạt bát vui vẻ, bàn tay nhỏ bé đồng thời đem hộp dâu đưa lên, giọng điệu nũng nịu, cười ngọt ngào nói “Vậy chị có muốn ăn hay không thử này?”

“Không cần, em thích thì ăn nhiều một chút!” Hướng Dương Hi thương yêu sờ đầu em trai.

“Chính là... Chị, chúng ta sao lại vụng trộm lấy bánh ngọt?” Giải quyết xong mấy quả dâu tây trong tay, Hướng Dương Diễm rốt cuộc cũng có thời gian để nói ra những nghi hoặc trong lòng.

Bởi vì cậu bảo mình đói bụng, chị mới dẫn cậu đi vào phòng bếp tìm thức ăn. Còn nói không cần phải nhờ người khác. Cứ như vậy tránh thoát vài người làm, hai đứa mới an toàn đem bánh ngọt ra đến hoa viên!

Chẳng lẽ... Ở nhà Diêm Minh ngoài thời gian ăn cơm không thể ăn thêm bất cứ cái gì khác sao?

“Ăn như vậy mới ngon! Em không biết là chúng ta rất vất vả mới trộm được bánh ngọt ra ngoài sao, khi ăn cũng cảm thấy rất ngon phải không?”

“Đúng là vậy...” Hướng Dương Diễm cái hiểu cái không gật đầu. Bánh ngọt thật sự ăn rất ngon, chính là cậu không hiểu liên quan gì đến việc hai chị em lén ra tới đây!

“Đừng nghĩ nhiều như vậy! Bánh ngọt ăn ngon là tốt rồi!” Hướng Dương Hi nhẹ nhàng nói ra.

“Dạ! Thật sự ăn rất ngon!” Hướng Dương Diễm vui vẻ ăn thêm một chiếc bánh nữa.

“Em gần đây ở cùng với chị Lệ sao rồi?” Hướng Dương Hi đột nhiên hỏi.

“Chị Lệ đối xử với em rất tốt!” Dường như là nghĩ đến điều gì hay ho, khuôn mặt sáng lạn tươi cười của cậu bé bỗng trở nên nghi hoặc “Vậy chị cùng với anh Diêm Tuấn thì sao?” Bởi vì mấy ngày trước chị cậu bảo nên quý mến chị Lệ giống như chị yêu thích anh Diêm Tuấn, cho nên cậu tự nhiên muốn quan tâm một chút tình cảm của bọn họ!

“A! Chị nói thích anh ấy, nhưng anh ấy không thèm để ý đến, thật đáng ghét!” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hướng Dương Hi có một tia hờn dỗi.

“Làm thế nào đây?” Khiến cho em trai cũng phiền não theo rồi.

Hướng Dương Hi nhìn qua, đem cậu bé ôm đến. “Không sao đâu! Dù sao chị sẽ khiến anh ấy yêu thương chị! Bất quá, chị phải tìm hiểu xem anh ấy yêu mến dạng con gái nào mới được, bằng không làm sao “bốc thuốc đúng bệnh.”

“Bốc thuốc đúng bệnh?” Đang lúc Hướng Dương Diễm cố gắng giải nghĩa những từ ngữ siêu việt mà trẻ con sáu tuổi bình thường mới có thể hiểu, đột nhiên có một giọng nói thứ ba truyền đến, khiến cho hai chị em chú ý quay người ra sau lưng, đó là Diêm Định Sinh không biết từ lúc nào đã đi đến nghe lén.

“Trời ạ! Muốn biết cách nào “Bốc thuốc đúng bệnh”, hỏi bác sĩ là anh chẳng phải hay hơn sao?”

“Anh Định Sinh!” Hướng Dương Diễm vừa nhìn thấy khuôn mặt sáng lạn liền tươi cười gọi to, đối với việc anh quang minh chính đại nghe lén không chút nào phiền lòng.

“Nhóc con!” Diêm Định Sinh lập tức lộ ra vẻ mặt gian xảo, nụ cười thâm cơ, biểu tình rất hòa đồng.

Nhưng mà Hướng Dương Hi lại không hoan hỉ như em trai, bé hơi cau mày chất vấn “Anh đứng đây nghe lén đã bao lâu?” Đáng giận! Tâm sự của bé đều bị nghe lén hết! Hơn nữa lại là anh người được so sánh với tiểu hồ ly!

“Không lâu! Chỉ có điều vấn đề trọng điểm đều nghe được. Xem ra, em rất muốn biết Diêm Tuấn yêu mến dạng con gái thể nào phải không?”

“Không thể?” Hướng Dương Hi phụng phịu nói.

“Không thể ư! Chỉ có điều anh vừa mới biết rõ đây thôi.”

“Thật vậy chăng?” Hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc đồng thời lộ ra vẻ kinh hãi cùng hoang mang.

“Đương nhiên rồi!” Diêm Định Sinh cười đáp. Con cá đã mắc câu, có thể nào anh lại dễ dàng bỏ qua cho được! Nhớ ngày đó, một tuần trước ở đại sảnh Định Sinh bị cắt ngang câu chuyện đang nói dang dở, anh xem như là bỏ qua không tính!

Tuần trước, Hướng Dương Hi từng ở đại sảnh chen ngang lời nói của Diêm Định Sinh.

“Anh Định Sinh, anh Diêm Tuấn thích loại con gái thể nào?” Hướng Dương Diễm vượt lên trước truy vấn.

“Cậu nhóc, làm sao em cũng có suy nghĩ giống chị gái thể?” Diêm Định Sinh nhìn về phía cậu bé con xinh đẹp. Quả nhiên là chị em tình thâm!

“Bởi vì chị muốn biết a! Mời anh nói cho tụi em biết đi!”

“Vậy là được rồi! Vì cậu đáng yêu nên anh mở lòng vậy.” Diêm Định Sinh đưa tay nhéo nhéo gò má non nớt của Hướng Dương Diễm, rồi tùy tiện nhìn Hướng Dương Hi “Diêm Tuấn a! Yêu mến con gái thật sự đã lớn, chính là có dáng người nóng bỏng! Em đó...” Anh cố ý dừng lại, hai mắt bề nghệ nhìn Hướng Dương Hi, một hồi lâu mới chậm rãi ra kết luận “Đợi thêm vài năm nữa, có lẽ sẽ có kỳ tích xuất hiện cũng không chừng.”

“Anh...” Sớm thông minh sẵn Hướng Dương Hi quả nhiên cảm thấy sầu não, kiên cường đáp lại “Hừ! Bởi vì em hiện tại mới sáu tuổi mà thôi!”

“A? Anh sẽ cố gắng kiên nhẫn chờ đợi!” Diêm Định Sinh ngược lại đối với hành vi khiêu khích của cô bé có phần lơ đãng, giờ phút này anh chỉ kịp nhận ra chính mình có thêm trò chơi mới mà trở nên hí hửng, vui vẻ!

Cô nhóc điệu ngoa yêu thương thiếu niên lạnh lùng... Đứng yên xem trò vui? Hay làm trung gian cản trở có vẻ kích thích hơn? Tựa hồ thật là thú vị, không phải sao?

Ai da! Thật đúng là khó lựa chọn mà!

Đêm khuya, ngoài cửa sổ bầu trời đã tối sẫm một mảng đen lớn, bên trong cửa sổ một lớn một nhỏ đang nằm trên giường trò chuyện vui vẻ.

“Anh Diêm Tuấn...” Hướng Dương Hi nũng nịu nằm bên cạnh chàng trai.

“Sao?” Diêm Tuấn vô cùng kiên nhẫn cùng với lạ lẫm khó hiểu nhìn xem bộ dáng phấn khởi của bé con khi nói chuyện phiếm.

Chỉ thấy bé bò qua bò lại, thân thể nho nhỏ rất nhanh thành công chiếm lấy lòng ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn càng không chút khách khí dụi vào cổ anh. Hương thơm ngọt ngào theo cái miệng nhỏ nhắn hôn dỗi mà truyền đến, chiếc miệng nhỏ xinh mở ra khép lại như muốn thổ lộ gì đó.

“Anh có nghĩ là theo em đánh cuộc không?” Bé con chăm chú nhìn anh.

“Đánh cuộc cái gì?” Ý nghĩ của bé con anh tất nhiên hiểu rõ trong lòng, bất quá nghe bé nói ra cũng có nhiều cái thú vị lắm.

“Đánh cuộc xem anh có hoặc không yêu thích em! Tuy là bây giờ em còn nhỏ, nhưng đợi một thời gian nữa, em cũng có thể biến thành loại con gái mà anh yêu mến!”

“Em biết anh yêu mến người nào sao?” Ngay cả chính anh còn không biết, bé con làm sao có thể hiểu rõ?

“Hồ ly đã nói cho em biết ! Anh yêu thích những cô gái có dáng người nóng bỏng đúng không?” Bé rất đắc ý công bố đáp án.

“Hả? Anh ấy nói như vậy sao?” Tên Diêm Định Sinh kia...

“Có phải không?”

“Có thể có, cũng có thể không.” Anh mỉm cười dịu dàng cho ra một cái đáp án lấp lửng.

“Thật đáng ghét! Lời nói cũng không rõ ràng!” Hướng Dương Hi nén hôn dỗi, biểu tình ảo não “ Dáng người như vậy... Em phải nhanh nhanh mau lớn lên mới được...” Dáng người nóng bỏng, tương lai bé nhất định sẽ có!

“Cho dù lớn lên, cũng chưa chắc có thể bảo chứng dáng người sẽ được như vậy?” Anh trêu chọc, tỏ vẻ trào phúng.

“Hừ! Chờ coi đã!” Bé thốt lên lời thề son sắt.

“Ha ha!” Anh chỉ cười sờ lên đầu bé con.

2. Chương 2

Năm tháng trôi qua thật nhanh, cô bé con năm nào nay đã thành thực trưởng thành.

Dáng người Hướng Dương Hi từ nhỏ vốn đã mảnh mai, nhỏ nhắn căn bản không hề dư chút mỡ thừa, nhưng cô bé luôn hy vọng mình trông đầy đặn hơn một tí, tuy nhiên vẫn rất khó đạt được mục tiêu.

Dù sao, dù không thỏa ý nguyện trở thành người phụ nữ quyến rũ với những đường cong thân thể đầy gợi cảm, từ lâu cô đã sở hữu một khuôn mặt xinh đẹp nay càng thêm rạng rỡ, thanh tú hơn khiến cho vô số ong bướm theo đuổi. Chỉ tiếc người trong cuộc lại không mấy hứng thú.

Dù sao điều mà cô mong mỏi từ nhiều năm trước đã quyết định tốt lắm, năm tháng đã qua cũng không làm thay đổi quyết định ấy, chỉ làm cho cô càng thêm quan tâm anh hơn thôi.

Nhưng mà, tâm ý của anh chỉ sợ một chút cũng không thay đổi?

“Aizai...” Than thầm trong lòng, Hướng Dương Hi ai oán nhìn qua người đàn ông trước mắt.

Người ta nói “Nhìn người đàn ông đang chuyên tâm làm việc là lúc đẹp nhất,” nhưng Diêm Tuấn của cô thì khác hẳn bất luận tại thời điểm nào cũng toát lên đầy đủ khí chất quyến rũ khiến người khác không dời được tầm mắt.

Diêm Tuấn có nước da trắng, mịn màng, ngũ quan lại thanh tú, so với con gái bình thường càng thêm bội phần xinh đẹp, mái tóc đen bóng, gần chạm vai trông thật cá tính khi được buộc lên sau đầu, góp phần càng tăng thêm sự cuốn hút của anh, hơn nữa khí chất ưu nhã hơn người cùng sự trầm lặng đến lạnh lùng

của anh càng khiến người khác tò mò... Người đàn ông hoàn mỹ như vậy khiến cho người phụ nữ nào lại không say mê cơ chứ!

Nhưng anh tính tình từ nhỏ đã lạnh lùng cứng rắn, luôn tạo khoảng cách với mọi người xung quanh, kể cả cô dù đã qua nhiều năm vẫn luôn theo đuổi anh.

Đúng vậy! Đây cũng chính là lí do gây trở ngại cô trong suốt nhiều năm qua.

Cô rất cuộc hiểu được chính mình yêu mến một tảng băng lạnh lùng là rất khó khăn.

Cô có thể hướng anh đòi hỏi bất cứ thứ gì, nhưng tình yêu là không thể.

Hay anh căn bản không còn tình cảm để dành tặng người khác?

“Sao vậy? Đang nghĩ đến cái gì?” Diêm Tuấn dịu dàng hỏi qua cô gái nhỏ đang nằm bên cạnh. Không cần đoán, anh cũng biết cô gái nhỏ này đang suy nghĩ miên man điều gì.

“Để em ngắm thêm vài lần không được sao? Oa! Thơm quá...” Cô chu môi hờn dỗi, thân thể mảnh mai sà vào lồng ngực của anh nũng nịu.

Cô tham lam hấp thu hương vị quen thuộc trên người anh, không e dè sờ soạn, dụi dụi hít lấy. Khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo vui vẻ hưởng thụ cái cảm giác thỏa mãn, say mê khi vùi mình vào lồng ngực ấm áp của người khác, tư thế thân mật không một chút e dè, che dấu.

“Đừng vậy, còn muốn làm nũng, nhìn nhiều năm như vậy còn chưa đủ?” Anh hiểu rõ cô gái nhỏ này là một đứa nhỏ chưa trưởng thành, nhưng lại không có ý định muốn dạy bảo cô đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân.

“Không đủ, không đủ! Em quyết định muốn nhìn xem anh cả đời! Mới mấy năm này thì tính cái gì!”

“Cả đời ư? Em chỉ mới có bao nhiêu tuổi, đừng hứa hẹn quá nhiều.” Anh trước sau như một, lộ ra nụ cười yếu ớt, đem chủ đề dời đi “Không phải nói muốn đi tìm tiểu Diễm sao?”

“A! Đúng vậy, đúng vậy! Vì ở bên cạnh anh quá hạnh phúc, hại em đã quên là mình có hẹn với tiểu Diễm!” Cô nhìn đồng hồ trên tường đây hốt hoảng, lúc này mới cam nguyện thoát li khỏi lồng ngực của Diêm Tuấn.

“Lại nói hưu nói vượn.” Anh cười tươi, mắng yêu nhìn cô.

“Em mới không có!” Cô hướng anh giả làm cái mặt quỷ, vội vàng mở cửa rời đi.

“Ai... Ai... Ai...”

Âm thanh thở dài ai oán trong khu vườn truyền ra thật lớn, nếu không nhờ có ánh mặt trời chói chang để người ta minh bạch mọi thứ, thì có thể người khác cho rằng nhà Diêm Minh có chuyện ma quái!

“Chị! Hóa ra là chị ở trong đây nha!” Khuôn mặt tươi cười của Hướng Dương Diễm nhờ có ánh mặt trời phụ trợ hạ càng tăng thêm vẻ lộng lẫy đến chói mắt.

“Đến rồi sao! Chuyển dã ngoại tốt nghiệp thú vị không?” Hướng Dương Hi đáp lại em trai với vẻ mặt tươi cười giống như đúc.

Bởi vì trường cao trung của Hướng Dương Diễm tổ chức chuyển dã ngoại tốt nghiệp, không có cậu ở Diêm Minh tất nhiên là quanh què đi rất nhiều, lại thêm chuyện tình cảm với Diêm Tuấn không một chút tiến triển, lại không có ai để thổ lộ tâm sự, Hướng Dương Hi chỉ có thể một mình trốn ở chỗ này để than thở.

“Rất vui vẻ!” Thoải mái trả lời, Hướng Dương Diễm rất cuộc phát hiện tâm trạng quái lạ của chị gái cậu.

“Chị, chị thế nào rồi?” Cậu ngồi xổm xuống, bộ dạng trưởng thành cao gần 1m78 nhìn thẳng vào chị, biểu tình lo lắng không lời nào diễn tả được.

“A! Không có gì đâu!” Từ trước đến nay cô không muốn để em trai thấy biểu tình buồn phiền của mình.

Chỉ có điều Hướng Dương Diễm không hề giống như trước ngây ngốc như vậy nghe lời, lập tức không chút khách khí làm rõ lời nói dối của chị cậu “Chị gạt em! Em biết rõ chị đang rất đau lòng.” Cậu chỉ vào ngực mình, nhắc nhở chị mình rằng cả hai chính là một đôi song bào thai, bẩm sinh tâm linh tương thông.

“Chắc..... Thật đúng là không có cái gì có thể gạt được em, sớm biết như vậy để mẹ sinh em muộn một năm, như vậy em mới đích thực là em trai của chị, cũng sẽ không hiểu rõ lòng chị đến thế.”

“Ha ha! Không còn kịp rồi!” Cậu khôi phục trước sau như một biểu tình cười khúc khích, “Em lại rất thích hai chị em mình đồng thời được sinh ra! Chúng ta so với ai khác còn hiểu rõ lẫn nhau hơn!”

“Đứa ngốc!” Cô vỗ xuống trán của em trai, trong miệng tươi cười mắng yêu đứa em trai, trong nội tâm lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. “Chuyến dã ngoại lần này có chuyện gì vui không?”

“Đúng rồi! Em đã từng kể với chị! Hàn Liệt hóa ra có người trong lòng!” Hường Dương Diễm vội vàng báo cáo tin tức bất ngờ do chính mình mới phát hiện được.

“A? Tặng bằng kia cũng có người thương sao?” Nói như vậy cũng không đúng, dù sao chính cô cũng yêu thương một tặng bằng, không phải hay sao? Nhưng mà...

Hường Dương Diễm không có chú ý tới nên không nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của Hường Dương Hi, vui vẻ nói tiếp “Nhưng cô gái kia dường như không thương cậu ấy! Dù sao cậu ấy đối với cô ấy có phần ích kỉ. Nhưng mà em nghĩ cậu ấy thật sự rất thương cô ấy mới có thể như vậy không từ thủ đoạn? Nhưng cậu ấy lại không muốn nói rõ ràng với cô ấy, người ta làm sao có thể hiểu được tâm ý của cậu ấy!”

“Tặng bằng có thể bị đả thương ư?” Cô buồn cười đùa cợt nói, đột nhiên một cái ý nghĩ trong đầu hiện lên. “Được!” Cô đập tay một cái, khoe miệng giơ lên đường cong xinh đẹp.

“Được cái gì?” Cậu nghe không hiểu a!

“Chị quyết định chuyển trường qua học ở trường của mấy em!” Hôn lên gò má của em trai một cái, Hường Dương Hi rất đắc ý tuyên bố.

“A?!” Hường Dương Diễm vẻ mặt trợn mắt há mồm, lo lắng khó hiểu nhìn quét qua nét mặt sáng lạn tươi cười của chị gái.

Một tuần lễ sau, như Hường Dương Hi đã nói, cô chuyển đến trường học của em trai, lại lập tức kết giao bạn trai. Sự việc vừa mới xảy ra, hiện tại cô còn đem người ta rước vào nhà “để ở chung” khiến cho người lớn trong nhà Diêm Minh kinh hãi đến mức tim muốn ngừng đập.

Dù sao, những sự tình này tuy kinh thiên động địa cần khôn bốn đường đường chủ, thậm chí tại Diêm Minh cao thấp đều lưu truyền rộng rãi hành vi to gan của hướng vợ con tã, nhưng Diêm Tuấn thân là người nuôi dưỡng lại là người biết cuối cùng.

“Anh Diêm Tuấn, mấy ngày hôm trước anh đến Anh quốc đi công tác cho nên không biết được, em có bạn trai đó!” Hường Dương Hi vui vẻ kéo tay một anh chàng đi đến trước mặt Diêm Tuấn, nụ cười trên mặt sáng lạn như hoa.

Lời dạo đầu lần này của cô quả thực làm cho Diêm Tuấn vừa trở lại Diêm Minh có chút phản ứng không kịp, khuôn mặt xinh đẹp hơn cả phụ nữ hiện lên tia kinh ngạc, lại lập tức dùng khuôn mặt cười xảo diệu che dấu.

“A! Vị này chính là...” Anh mỉm cười nhìn về phía “bạn trai” của cô. Anh chàng này tuy trẻ tuổi, nhưng nội liêm khí chất thập phần hiếm thấy, theo tuần khố ngoại hình xem ra, hẳn là loại trẻ tuổi được thiếu nữ mê luyến a?

“Đúng rồi! Cũng còn không có giúp hai người giới thiệu!” Hường Dương Hi nói ra, “Đây là người nuôi dưỡng của mình, cũng là Nhị đương gia – Diêm Tuấn, cậu theo mình gọi anh ấy là anh Tuấn! Anh Diêm Tuấn, đây là bạn tốt của tiểu Diễm – Hàn Liệt hẳn là anh đã nghe nói qua a? Chính là cậu ấy a! Cậu ấy bây giờ là bạn trai của em đó!”

“Xin chào.” Diêm Tuấn vuốt cằm mỉm cười, nhìn Hàn Liệt.

“Xin chào.” Bộ mặt ngơ ngác quay về với vẻ mặt cười khách khí đáp lại.

“Đừng đứng đó, ngồi xuống ăn cơm đi!” Diêm Tuấn hô, lại hỏi Hường Dương Hi, “Lệ cùng tiểu Diễm đâu? Sao không thấy bọn họ chạy tới ăn cơm?”

“Chị Lệ cùng tiểu Diễm đi ra ngoài mua dụng cụ đánh cầu, chắc cũng sắp trở lại. Chúng ta ăn trước đi!” Hường Dương Hi mang theo vẻ mặt xinh đẹp tươi cười hỏi thăm Hàn Liệt, “Cậu cũng đói bụng a?”

“Cũng không có đói.”

“Không, chúng ta trước hết ăn đi!” Diêm Tuấn bảo người hầu có thể mang thức ăn lên.

Không – một lát, trên bàn cơm đã bày đầy hơn mười loại món ngon, đây là tình hình tương đương hiếm thấy, bởi vì miệng ăn ở Diêm Minh rất ít, cho nên bình thường căn bản sẽ không lãng phí nguyên liệu nấu ăn để chuẩn bị nhiều loại món ăn như vậy.

“Liệt, đây là mình đặc biệt nói đầu bếp làm cho cậu đó!” Hường Dương Hi gấp một miếng thịt sườn nấu đông bỏ vào trong chén Hàn Liệt, vẻ mặt cười ngọt ngào thiếu điều muốn chảy ra mặt.

“Cám ơn!” Hàn Liệt quyền rũ ra một cái mỉm cười đẹp mắt đáp lại làm nũng của cô.

Toàn bộ hành động hai người cùng nhau thân mật lọt vào trong mắt người bên ngoài, đám người hầu đều bị Hường Dương Hi làm kinh ngạc triệt để đến há hốc cả mồm. Nhưng mà, trên khuôn mặt xinh đẹp của Diêm Tuấn ngoại trừ vẻ lạnh nhạt bên ngoài, vẫn là lạnh nhạt.

Ba người mới ăn không bao lâu, Hường Dương Diễm vui vẻ khoan khoái buông lỏng Diêm Lệ đi vào nhà ăn, vừa thấy được bạn tốt, khuôn mặt tươi cười có vẻ càng thêm mừng rỡ.

“Chị, Liệt!” Hường Dương Diễm cười hì hì đi đến trước bàn ăn, lúc này mới phát hiện bên bàn tiệc còn có một người khác. “Anh Tuấn, anh đã trở lại a?”

“Ừ!” Diêm Tuấn mỉm cười gật đầu.

“Chắc anh cũng đã gặp Hàn Liệt rồi? Cậu ấy là bạn tốt của em, bây giờ còn là bạn trai của chị đó!” Hường Dương Diễm nhìn Hường Dương Hi, hai chị em lộ ra khuôn mặt tươi cười giống như đúc.

“Anh vừa mới biết.” Diêm Tuấn như trước treo bản mặt cười ôn hòa, nhìn về phía cậu trai một bên hưng phấn không hiểu cùng bản mặt không biểu tình của em gái mình. “Nhanh ngồi xuống ăn cơm đi!”

“A!” Diêm Lệ gật gù đầu, nắm vai chàng trai cười tươi rói bên cạnh kéo đến trước bàn ăn, thuận tiện liếc Hàn Liệt một cái. Xem ra chuyện cô cùng tiểu quỷ này sinh cảm tình với nhau, anh trai vô cùng rõ ràng a? Thật sự là... “Cậu ngồi xuống cho tôi!” Ngoài mặt ngượng ngùng, cô chỉ có thể tìm tiểu quỷ xả giận.

“A! Được thôi!” Hường Dương Diễm ngược lại rất phối hợp, lập tức cầm bát đũa bắt đầu ăn. “Oa! Hôm nay thức ăn thật sự rất phong phú đó! Chị, chị đối với Liệt thật tốt!”

“Chị đối với em không tốt sao? Xem chị còn đặc biệt muốn đầu bếp làm món vịt nướng Bắc Kinh mà em thích đó!” Hường Dương Hi đem thức ăn vừa mới được mang lên đưa cho em trai mình và Hàn Liệt. “Mỗi người một phần, cũng đừng nói chị thiên vị.”

“Oa! Chị quả nhiên là hiểu rõ em nhất! Lệ cũng sẽ không lấy cho em ăn như vậy — úc! Đau quá!” Hường Dương Diễm vui vẻ tiếp nhận thức ăn, vẫn không quên quở trách bạn gái, đương nhiên lập tức đã trúng một cái Thiết sa chưởng.

“Ăn thì lo ăn, nói móc nói máy cái gì!” Tay ngọc thon thon không chút lưu tình nào đập vào cái ót của Hường Dương Diễm, tuyệt không nương tay.

“Chị, tại sao cũng không như chị gái dịu dàng sẵn sàng đối với Hàn Liệt như vậy?” Hường Dương Diễm bị đau kêu lên.

“Cậu còn nói?!” Diêm Lệ vùng quyền uy hiếp, lập tức thu được hiệu quả.

Hừ! Muốn cô dịu dàng là không thể nào a! Tiểu quỷ này làm sao còn không hết hy vọng? Thật sự là cần ăn đòn!

Ánh mắt tràn ngập vẻ bất mãn, Hướng Dương Diễm ngoan ngoãn cầm miệng. Ánh mắt Diêm Lệ lại quanh quẩn hướng trên người Hướng Dương Hi cùng Hàn Liệt.

Người ta nói con gái hay thay đổi quả nhiên đúng vậy. Không phải không lâu trước đây Hướng Dương Hi còn quần quít lấy anh hai không tha, làm sao lúc này lại có thái độ như vậy? Dù sao anh hai dường như cũng không quá để ý thì phải...

Đột nhiên, một khuôn mặt sáng lạn tươi cười chắn ngang, cắt đứt suy nghĩ của Diêm Lệ –

“Lệ, cái này cho chị ăn!” Hướng Dương Diễm gấp thức ăn cho cô, trên mặt là nụ cười nịnh nọt.

“À!” Tiểu tử này... Diêm Lệ giống như lạnh nhạt tiếp nhận món ăn, khóe miệng cũng không thể ức chế nhếch lên đường cong xinh đẹp.

“Hóa ra...” Trầm mặc một hồi lâu, Hàn Liệt đột nhiên mở miệng nói: “Cô giáo Diêm Lệ cũng có vẻ mặt này a!”

Một câu làm cho người trong cuộc đỏ bừng mặt, đang muốn giả bộ điềm nhiên như không, hết lần này tới lần khác còn có cái đứa ngốc sờ không được đầu mỗi liên tiếp truy vấn –

“Liệt, cậu nói chính là cái mặt đó a? Mình vừa mới không thấy được nha? Lệ, cậu ấy nói rất đúng cái gì a? Làm cho người ta xem đi!”

Hướng Dương Diễm chính là thằng ngốc đó, chỉ thấy cặp mắt to khờ dại của cậu ta không yên vị, hết nhìn bạn tốt rồi lại nhìn qua người yêu, bộ dạng rất phiền não làm cho người liên can nhin không được bật cười lên tiếng, chỉ ngoại trừ –

“Hướng — Dương — Diễm!” vẻ mặt đỏ bừng như Quan Công của Diêm Lệ rốt cục đại phát thần uy.

Bữa tối qua đi, Hướng Dương Diễm kéo Diêm Lệ trở về phòng thân mật, mà Hướng Dương Hi cũng đi kèm đăm đăm yêu kéo Hàn Liệt rời tiệc.

Về phần Diêm Tuấn thì một mình tản bộ trong sân nhà, dưới ánh trăng sáng tỏ phụ trợ, càng hiện ra tướng mạo đẹp chói mắt không tì vết của anh.

“Không nghĩ tới thật là có chút ít không quen...” Anh thì thào tự nói, một mặt hồi tưởng bữa tối vừa nãy.

Lần đầu tiên bị tiểu Hi lạnh nhạt, nên ghen sao? Hẳn là không cần...

Cậu trai kia đích thật là rất xuất chúng, mặc dù người ta nhìn đều tin tưởng bọn họ là trời đất tạo nên một đôi, chỉ tiếc trong ánh nhìn của cặp mắt xinh đẹp kia không có tồn tại Hướng Dương Hi.

Ha ha! Cái cô gái nhỏ kia đại khái không thể tưởng được mưu kế của mình sẽ bị con mắt của nam diễn viên tiết lộ hết đi? Thực... Quả nhiên là một đám tiểu quỷ!

Mặc dù trong lòng hiểu rõ tiết mục của bọn họ, nhưng anh cũng không có ý định vạch trần, còn dự tính hảo hảo thưởng thức một hồi! Tâm điểm như vậy có thể là quá xấu hay không?

“Tuấn, làm sao lại một mình ở đây?”

Hai bóng người một lớn một nhỏ từ phía trước đi tới, người lên tiếng là người đàn ông kia.

“Anh cả!” Diêm Tuấn lấy lại tinh thần, nhanh chóng che dấu mặt cười phóng túng.

“Nghĩ đến điều gì mà cao hứng như vậy?” Diêm La nhướn mày nhìn em trai, đối với anh khó có được cảm xúc tốt đẹp thoải mái quá mức.

“Không có gì.” Diêm Tuấn trước sau như một dùng nụ cười lễ nghĩa ngừng truy vấn của đối phương, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía bên cạnh dời đi, “Xin chào!”

Bị anh nhìn chính là thiếu nữ xinh đẹp thoát tục, dung mạo của cô cùng anh có thể nói là chẳng phân biệt được cao thấp, nhất là một đôi mắt to ngập nước, lúc nào cũng giống như muốn chảy ra lệ, làm người nhìn trù mến không thôi.

Đột nhiên nhớ tới vấn đề của Hướng Dương Hi nhiều năm trước... Anh có thể yêu mến cô gái như vậy hay không?

Chính xác, gương mặt tinh xảo như gốm sứ làm cho người nghĩ sâu xa nhưng mà trong ngoài nhất trí như nhược, sợ là chỉ có người đàn ông như Diêm La mới có thể chịu được đi?

Nhìn đi! Anh mới gọi chào như vậy cũng có thể làm cô ấy sợ!

Dường như tại cùng một thời điểm, Diêm La không để lại dấu vết đem tay buộc chặt ở thắt lưng của thiếu nữ, cô mới khăn trương thoáng dịu xuống.

“Dương Hi?” Diêm La hỏi người lẽ ra cũng ở chỗ này.

“Hóa ra anh cũng không biết a?” Diêm Tuấn lại giật ra một vòng cười.

Cũng là, ngoài chuyện của búp bê, từ trước đến nay dẫn không dậy nổi chú ý của anh cả, khó trách anh cả cũng không hiểu được. Diêm Tuấn suy nghĩ, liền đem chuyện vừa rồi tại nhà ăn nói một lần.

“A? Khó tin được con bé chịu dời đi ánh mắt.” Diêm La nói ra, thuận miệng lại hỏi lại một câu, “Cậu thì sao?”

“Em thì sao?” Diêm Tuấn chỉ chỉ chính mình, vẻ mặt khó hiểu.

“Vẫn là không có cảm giác sao?” Diêm La hiển nhiên cũng không để ý tới cái giả ngu của Diêm Tuấn.

“Ha ha...” Bị nhìn ra nha! Xem ra anh cả đối với chuyện của những người khác cũng không phải là không hoàn toàn để ý đó!

“Tính làm cho con bé kia sớm chết tâm một chút cũng tốt. Dù sao, muốn nói sớm một chút sao... Cũng đã qua mười năm rồi.” Diêm La như có điều suy nghĩ liếc nhìn Diêm Tuấn, tựa hồ như muốn từ trên mặt em trai nhìn ra chút ít mảnh khoe.

Phút chốc, biết rõ gương mặt xinh đẹp còn muốn hơn cả nữ nhân kia sẽ không cho Diêm La đáp án, hai người một lớn một nhỏ lại cùng rời đi, để lại Diêm Tuấn vẫn suy tư một mình.

Đúng vậy! Không nói anh còn không nghĩ đến, cũng đã mười năm...

3. Chương 3

“Ôi trời! Làm thế nào đây! Anh Diêm Tuấn cũng không có phản ứng gì!” Hướng Dương Diễm buồn rầu kêu to.

Ngày trước bọn họ thừa dịp Diêm Tuấn xuất ngoại, hết sức thuyết phục Hàn Liệt đóng giả làm bạn trai Hướng Dương Hi, thậm chí còn cho cậu ta vào ở trong nhà Diêm Minh.

Bọn họ làm hết thủy cũng chỉ vì muốn thử tâm ý của Diêm Tuấn! Làm sao biết rõ đóng giả đều nhanh diễn xong, người xem một điểm phản ứng đều không có!

Tính toán lại thời gian, Hàn Liệt ở lại trong nhà ước chừng đã nửa tháng a! Càng ngày càng thất bại, thật sự đóng kịch cũng không đem lại kết quả gì!

“Aizaii – Chị biết là vô ích mà.” Hướng Dương Hi thở dài thất vọng, bộ dạng ai oán.

Trải qua mấy ngày đóng giả tới giờ, lòng tin của cô chỉ có giảm không tăng, người đàn ông kia chỉ sợ một chút cảm giác ghen tị cũng không có a? Không! Mọi chuyện không suôn sẻ căn bản là do người ta không để cô ở trong lòng!

“Không phải đâu! Chị, em nghĩ anh Diêm Tuấn nhất định là có cảm giác !” Hướng Dương Diễm liên tục an ủi không ngừng.

“Sớm biết là thất bại thê thảm như vậy, cô còn ép tôi diễn cùng làm gì?” Tâm tình của Hàn Liệt cũng không khá mấy. Vì phải tới nơi này, cậu đã hy sinh rất lớn! Cô gái này nếu dám nói chính mình đã sớm biết kết quả là như vậy, cậu chờ xem cô làm sao đây!

“Ôi! Liệt, cậu coi như giúp đỡ chị mình đi!”

“Hừ!” Hàn Liệt mím môi, không cam lòng, không muốn im miệng.

“Hiện tại muốn làm thế nào đây? Còn diễn tiếp như vậy, hai người đại khái còn muốn diễn đến kết hôn a.” Hường Dương Diễm rất buồn rầu.

“Mơ tưởng!” Nam diễn viên chính cho thấy quyết tâm sắc bén của mình. Hôn lễ?! Nghĩ hay lắm! Cậu là nghĩ cô dâu nhỏ của mình bị dọa sợ đến mức nào đây!

“Hừ! Cậu nhìn lại mình đi! Đừng nói cậu không chịu, tôi cũng không có khả năng để sự tình đi đến bước đường cùng như vậy!” Hường Dương Hi lên tiếng ngắt ngang, vì chính mình thanh minh.

“Tốt nhất là vậy!” Ngữ điệu lạnh lùng, người nói là đang bốc hỏa lên tận đầu.

“Cậu –” Hường Dương Hi cũng sẽ không ngồi yên để cho Diêm Tuấn bị người khác xem thường.

“Ngừng! Hai người không cần phải cãi nhau a!” Hường Dương Diễm tranh thủ thời gian dập tắt cuộc chiến, đem hai người quay trở lại chủ đề chính. “Chị, vậy ý định hiện tại của chị là như thế nào?”

“Người đàn ông kia đối với chuyện của hai chúng ta một chút phản ứng đều không có, tôi xem là chị cậu không có hi vọng rồi, không bằng sớm một chút kiếm mối lương duyên khác vẫn còn tốt hơn!” Hàn Liệt cũng như những người khác, đều là xem thường cô, nói chuyện cũng không lưu tình hay nể mặt.

“Liệt!” Hường Dương Diễm cũng sắp nổi nóng. Tuy nhiên cậu biết rõ Hàn Liệt nói không phải là không có lý. Nhưng là cậu không đành lòng thấy chị mình đau lòng, thất vọng.

“Tiểu Diễm, không sao đâu!” Hường Dương Hi không hề tức giận lại nằm ngoài ý muốn khiêu khích của Hàn Liệt, ngược lại còn trấn an cảm xúc của em trai, càng làm cho cậu thêm lo lắng.

“Chị...”

“Chị nghĩ Hàn Liệt nên về nhà trước đi! Bằng không đến lúc đó “bạn gái” của cậu ta bỏ đi, chị không đảm đương nổi trách nhiệm đâu!” Cô quan tâm chuyện tình cảm của “bạn trai đương nhiệm” có chút minh bạch.

“Chị xác định?” Hàn Liệt cũng không phải là một người máu lạnh, cùng Hường Dương Diễm kết bạn, cậu nhiều ít cũng quan tâm Hường Dương Hi, bằng không cũng sẽ không cùng cô diễn vở kịch này.

“Làm gì vậy? Chẳng lẽ cậu lại không nỡ rời chị a?” Hường Dương Hi giọng trào phúng, không đứng đắn, làm cho Hàn Liệt đồng ý ngay.

“Nghĩ nhiều rồi! Tôi đợi tí nữa sẽ đi.”

“Ha ha...” Hường Dương Hi tươi cười có vẻ miễn cưỡng, người bên ngoài có lẽ không dễ dàng phát giác. Nhưng đứa em trai song sinh có cùng tâm linh tương thông với cô lúc này lại lo lắng đến nổi lông mày cũng nhăn lại.

Đêm đó, Hường Dương Hi đi tới phòng của Diêm Tuấn, vẻ xinh đẹp trên mặt có biểu tình kiên quyết.

Cô quyết đánh cuộc một lần! Đánh cuộc một lần duy nhất...

Đẩy cửa đi vào, quả nhiên nhìn thấy người mình ái mộ đang ngồi ở trên ghế salon nhàn hạ xem tạp chí.

“Anh Diêm Tuấn!” Nụ cười có vẻ miễn cưỡng, cô đi về phía anh.

“Sao?” Dường như sớm đoán được cô sẽ đến, vẻ mặt thanh tú của Diêm Tuấn không có nửa điểm kinh ngạc.

Trời... Khi nào mới có thể để cho người đàn ông này vì cô mà lộ ra cảm xúc khác thường? Hường Dương Hi nghĩ thầm trong lòng.

“Anh Diêm Tuấn –” Thói quen vốn có cô lại chui vào trong ngực anh, cô thành công ngồi cách anh với tạp chí.

“Thế nào rồi?” Buông tạp chí, anh sờ lên đầu của cô. Bản thân tỏ vẻ chẳng quan tâm chắc hẳn sẽ làm cho nhóc con này tổn thương à?

“Không có gì ạ!” Ở trong lòng ngực ấm áp của anh khẽ lắc đầu, Hướng Dương Hi vừa nghĩ ngợi đến quyết định của mình.

“Bạn trai chọc giận em sao?” Biết rõ đó chỉ là một vở kịch, Diêm Tuấn chỉ là phối hợp cùng diễn tiếp mà thôi.

“Không phải...” Ở trong lòng ngực của anh không ngừng lắc đầu, cô rầu rĩ nói, “Thật ra anh cũng biết đây là giả đúng không?”

“Aizai...” Thở dài im lặng, anh làm cho cô nhóc kia nhìn thẳng vào chính mình.

“Là em ham chơi, anh mới cùng em chơi tiếp mà thôi!”

“Không đúng! Anh là đang chê cười em có đúng không? Xem em đặc ý vì diễn một tiết mục buồn cười, sau đó anh tỏ vẻ thờ ơ không để ý, làm như vậy rất vui vẻ có phải không?!” Cô kích động nói, nước mắt cũng nhẹ nhàng chảy xuống gò má.

“Không phải! Em đừng khóc mà!” Anh nghiêm túc phủ nhận lời cô.

Đúng là anh cố ý làm bộ không biết, nhưng cũng không phải vì muốn trêu chọc cô.

Cảm tình của cô dành cho anh, anh đều hiểu, anh làm sao có thể cười nhạo cô?

“Vậy tình cảm anh dành cho em là gì?” Cô thẳng thắn nhìn vào mắt anh, không muốn anh trốn tránh vấn đề.

Cô muốn lập tức xác nhận tình cảm của anh, nếu như không giống như cô nghĩ cô muốn chính mình nhanh chóng kết thúc tình cảm đơn phương này...

“Anh thật sự... Một chút cảm giác yêu thích em cũng không có sao?” Cô lặp lại lần thứ nhất.

“Tiểu Hi, em cũng biết ...” Diêm Tuấn khẽ thở dài, theo thói quen đem cô ôm vào trong lòng, lại bị cô tức giận, hung hăng đẩy ra.

“Em không biết!” Cô lắc đầu cự tuyệt không muốn anh dùng lý do thoái thác. “Em mong anh nói cho em biết rõ! Nói cho em biết anh có yêu em hay không. Nếu như không thương em, em sẽ rời xa anh!”

“Em biết rõ anh không thể nói những điều mà em muốn!” Trong nội tâm mơ hồ cảm giác được, anh sợ dĩ không nói ra, là vì cô, vì không muốn tổn thương cô?

Tại sao? Anh không một chút yêu cô. Cho dù ở tận đáy lòng anh, ngoại trừ tình cảm anh em, người quan tâm cô nhất chính là anh, nhưng đó cũng không thể xem là tình yêu! Đó chỉ là thói quen sao?

Không thể phủ nhận, anh đối với Hàn Liệt đã từng có cảm giác ghen tị, anh không muốn nhìn thấy cô đi cùng một người đàn ông khác.

Chính là, cái này cũng không phải là tình cảm ghen tuông của những người yêu nhau, ít nhất anh cho là vậy.

“Anh không muốn em rời khỏi anh, lại không cho em yêu anh, anh là mong em đau khổ suốt đời sao?” Cô kêu gào, khuôn mặt đầm đìa nước mắt làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Anh cam lòng để cho cô thương tâm đến vậy? Nhưng người cô yêu sâu sắc nhất lại là anh.

Cô phải đi! Phải rời xa anh!

Đáy lòng vang lên âm thanh thúc giục, như muốn triệt để chấm dứt tình yêu say đắm của cô với anh.

Làm như vậy mới “Đúng” không phải sao? Nhấn tâm một chút sẽ khiến cho họ có thể giải thoát rồi? Nhưng anh lại không muốn nói...

“Anh Diêm Tuấn, hãy ôm em... Anh ôm em được không?” Hướng Dương Hi ngừng khóc, trong nước mắt mang tia lạnh giá...

“Em đang làm gì vậy?!” Nhìn cô bé con trước mắt nhẹ nhàng cởi quần áo, mặt Diêm Tuấn rất cục cằn động.

“Hãy ôm em! Em không cần anh phải yêu em! Chỉ cần anh ôm em... Ôm em thì tốt rồi...” Hướng Dương Hi tiếp tục cởi quần áo trên người, trong đồng tử lấp lánh sự kiên quyết.

Cô là đứa ngốc, ngoại trừ thân thể mình, cô tìm không ra bất luận phương pháp gì có thể để anh nhìn thẳng vào sự hiện hữu của cô.

Cho dù làm như vậy, anh cũng như trước sẽ không thương cô, nhưng ít ra ở một phương diện khác lại rất có ý nghĩa, cô có được anh.

“Dừng tay!” Diêm Tuấn vươn tay cầm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn, run rẩy đang chuẩn bị cởi bỏ nội y trên người.

Anh thật sự rất tức giận! Cô bé này làm sao có thể không thương tiếc bản thân mình đến vậy, làm sao lại coi thường anh đến vậy?!

“Ô... Anh ôm em đi! Em cầu xin anh!” Cô khóc, ôm chặt thân hình không hề phòng bị của anh.

“Mau buông ra!” Nhìn cô gái không mảnh vải che đậy ở trong lòng mình, Diêm Tuấn khó thở đến độ cảm giác bên dưới mình xuất hiện sự thôi thúc của dục vọng.

“Anh muốn ôm em phải không?” Thông minh như cô đương nhiên biết rõ anh đang lo lắng cái gì, lấy một chút can đảm, cô bắt đầu cởi bỏ nút áo sơ mi của anh.

“Dừng tay!” Mạnh mẽ nắm chặt hai tay không an phận của cô, anh đem cô áp ngồi ở trên ghế salon. “Mau lấy y phục mặc vào!”

Anh đem quần áo trên mặt đất nhét vào trong ngực cô, quay mặt không muốn nhìn. Bởi vì nếu nhìn nữa, có lẽ anh sẽ làm ra sự tình không cách nào挽回 được nữa!

Cô gái nhỏ này chẳng lẽ không biết người đàn ông rất dễ bị khiêu khích sao? Nếu như hôm nay người cô yêu không phải là anh, nhất định sớm bị chiếm hữu không còn lại gì—

“Em...” Sau lưng đột nhiên có một vòng tay dịu dàng ôm lấy, làm cho anh kinh ngạc không thể nói thành lời.

“Ôm em đi!” Hướng Dương Hi thắm thì, hai tay ôm chặt thắt lưng anh.

“Em... Không thể! Mau buông ra!” Cảm nhận thân thể lung linh của cô dán chặt lấy chính mình, nhất là sự mềm mại nữ tính nơi cô như muốn chạm ngòi thần kinh căng thẳng của anh.

Trời ạ! Anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ!

“Không buông! Anh ôm em đi! Cho dù chúng ta chỉ có quan hệ như vậy thôi...” Cô trầm thấp thì thầm, nước mắt không ngừng tuôn rơi dần dần thấm ướt áo sơ mi anh.

“Em rốt cuộc có biết mình đang nói gì hay không?!” Anh dùng sức đem cô quay lại đối diện mình, nổi giận dùng dùng chất vấn cô.

Người đàn ông này cuối cùng cũng có phản ứng, dường như đã sớm bị lời nói của cô làm cho phát hỏa!

Anh cực kỳ tức giận cô là không có tự ái, mặc dù vì anh mà ra.

“Dừng để cho anh xem thường em. Mau mặc y phục vào rồi ra khỏi đây!” Không đành lòng mắng cô sợ hãi đến phát khóc, anh lần nữa nhặt lên quần áo, lần đầu tiên dùng mệnh lệnh đuổi khách để đuổi cô đi.

Mà cô sững sốt trong chốc lát, sau đó mới yên lặng đem quần áo mặc vào, xoay người rời đi...

Sau khi Hàn Liệt rời khỏi Diêm Minh, tình cảm giữa Hướng Dương Hi cùng Diêm Tuấn không có tiến triển gì thêm.

Người đang nghe không hiểu bọn họ sao lại chia tay, còn âm thầm thay Hướng Dương Hi lo lắng! Chỉ có điều hành động tiếp theo của cô vừa kỳ lạ vừa quyết đoán, khiến cho những người liên can ngây ngẩn ra.

“Chị muốn xuất ngoại!”

Từng chữ một thật rõ ràng thể hiện quyết tâm, lại khiến cho người nghe cảm thấy chột dạ.

“Tại sao?!” Thân là em trai lại là người đầu tiên lên tiếng, hiển nhiên là rõ ràng không tin.

Không chỉ là Hướng Dương Diễm, mà ngay cả tam đường chủ đang ngồi nghe cũng trăm miệng một lời tỏ vẻ hoài nghi –

“Em nói thật chứ?”

Con bé kia làm sao có ý nghĩ này? Nhất thời thì dẫn bạn trai về ở chung, sau đó không lý do chia tay. Việc này còn ghê gớm hơn. Còn muốn xuất ngoại, chẳng lẽ là muốn quên đi việc thất tình?

Tưởng tượng một hồi, trên mặt các vị đương gia không khỏi nhịn xuống cảm giác đau lòng, thậm chí đồng loạt phát ra ánh mắt thương tiếc, khiến cho người trong cuộc không hiểu gì cả.

“Mọi người làm gì nhìn em như vậy?” Hướng Dương Hi khó hiểu hỏi.

“Anh nói Tiểu Hi a..... Thế gian nơi nào không có cỏ thơm! Làm gì phải đơn phương yêu mến một cảnh hoa? A! Không... Là một cọng cỏ... Hoặc là một thân cây? Ôi trời! Tùy tiện cũng có thể a!” Thiên sứ tam đường chủ Thượng Quan Duật lời lẽ an ủi rồi rầm rầm không thể diễn đạt hết ý nghĩa.

“Anh đang nói cái gì vậy?” Không chỉ Hướng Dương Hi, mà ngay cả nhị đường chủ uy nghiêm nhịn không được liếc xéo anh.

“Chị, tại sao chị đột nhiên lại ra quyết định này?” Hướng Dương Diễm trên mặt có vẻ nghiêm túc khó thấy. Từ nhỏ đến lớn, chị vì anh Diêm Tuấn mà chưa từng xa nhà, hiện tại chị đột nhiên muốn xuất ngoại rất là kỳ quái, hơn nữa chị – đi một mình, chẳng phải càng nguy hiểm?

“Không phải! Em đừng cau mày a!” Hướng Dương Hi vuốt lên mi tâm nhíu chặt của em trai, ngược lại nhìn về phía Diêm Tuấn, trước sau như một vẻ mặt tươi cười ngọt ngào, “Người ta đột nhiên muốn đi ra ngoài tham quan mà thôi! Có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, tuy nhiên em muốn đi cùng ai?” Diêm Tuấn giọng nói ôn hòa cười cười, đáp ứng yêu cầu của cô.

“Ha ha...” Đôi mắt to khê lướt qua, tập trung vào cô gái bên cạnh Diêm La, “Em có thể đi cùng không?”

“Không được.” Diêm La thay cô gái trả lời.

“Em không có hỏi anh, anh để cô ấy tự nói nha!” Hướng Dương Hi như trước vẫn không thèm để ý tới người đàn ông ngang ngược này.

Diêm La từ trước đến nay luôn cứng rắn, cũng là lần đầu tiên chấp thuận theo Hướng Dương Hi, đặc ý nói, “Tự em nói đi.”

Bàn tay to duỗi ra, Diêm La từ phía sau đặt tay lên cổ cô gái, bắt buộc cô gái mở miệng, hành động lần này giống như một đợt thử nghiệm, nguyên nhân ở đâu, chỉ có hai người bọn họ hiểu rõ nhất.

“Em... Em...” Cô gái sợ hãi nhìn Diêm La, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia chống đối, “Em muốn đi...”

Câu trả lời vừa thoát khỏi miệng, khiến ọi người đều kinh ngạc đến mở to mắt.

Chẳng lẽ bé con này muốn tìm chết? Mắt thấy Diêm La ma vương sắp phát điên, hít mạnh vào hết lần này tới lần khác, hình như là cố tình...

“Tốt, tốt! Cuối cùng bé con cũng to gan như vậy! Chúng ta cùng đi...”

Hương Dương Hi nói còn chưa nói xong, trở mắt nhìn thấy bạn đồng hành của mình bị người ta giật dữ kéo đi.

“Thật không có lẽ phép!” Cô thốt lên một tiếng.

“Vậy em hiện tại muốn tìm ai đi cùng?” Diêm Tuấn tiếp tục hỏi, sớm đã nghi ngờ kết quả vừa rồi.

“Ai cũng không cần, một mình em cũng có thể đi.” Đây mới là ý định ban đầu của Hương Dương Hi.

“Chị...” Hương Dương Diễm lại chau mày.

“Được rồi! Chính em phải cẩn thận.” Diêm Tuấn nói ra, trên mặt biểu tình lạnh nhạt làm cho người ta không khỏi hoài nghi anh thật sự không muốn quan tâm cô nữa.

“Đó là đương nhiên!” Hương Dương Hi tươi cười vui vẻ hẳn lên, quyết định không cho người bên ngoài nhìn ra được sự giả vờ của cô.

Hương Dương Hi rời khỏi nhà đã ba tháng, dường như quyết tâm muốn rong chơi bên ngoài, mọi người trong nhà bảo thế nào cũng không trở về.

Tuy nhiên, cô cũng không đến nỗi biến mất tăm mất dạng. Dù sao, cô cùng em trai vẫn duy trì liên lạc. Về phần Diêm Tuấn, cô cũng chỉ có thể nghe ngóng mọi người xung quanh để biết tình hình gần đây.

Anh biết rõ cô cố ý muốn tránh né anh, theo yêu cầu của cô muốn xuất ngoại ngày đó anh đã biết. Dù vậy, anh không giữ cô lại, tùy ý cô rong ruổi bên ngoài, cũng là ngầm đồng ý với quyết định tách ra của cô không muốn cùng anh liên lạc.

Nhưng mà, anh cũng không phải không có cảm giác.

Từ khi Hương Dương Hi rời đi, Diêm Minh trống trải rất nhiều. Tăng thêm Hương Dương Diễm tựa hồ cũng bởi vì nhớ thương chị, cũng không vui vẻ như thường ngày. Cả Diêm Minh tươi vui càng lạnh lẽo tựa như địa ngục khiến người khác bức bối.

Mà ánh mắt của Hương Dương Diễm không phải không nhận ra. Đó là một loại lên án không nói gì, lên án Diêm Tuấn khiến chị gái của mình rời đi, lại còn ở nơi này dương dương tự đắc.

Ai... Thật sự là lỗi của anh sao? Có lẽ a! Anh biết rõ chỉ cần mình mở miệng, tuyệt đối có thể đem cô quay trở lại. Nhưng anh làm như không biết, bởi vì anh rất rõ ràng biết cô muốn cái gì. Trừ phi chính mình có thể cho, bằng không anh sao có thể thốt ra lời hứa hẹn.

Yêu hay không yêu cô? Cái vấn đề này cô sớm đã tự mình hỏi anh hơn cả trăm lần. Anh chưa từng trực tiếp cự tuyệt qua, cho nên cô mới không cách nào chính thức buông tha sự mê luyến với anh! Kết quả, anh lần nữa lại mềm lòng, khiến cô hiện tại thương tâm mà trốn đi.

Ai... Nếu như anh có thể tàn nhẫn nói thẳng ra, có lẽ cũng không có cục diện như ngày hôm nay.

“Cự tuyệt đối với mình hẳn không phải là khó như vậy ...”

Rất cục, gương mặt xinh đẹp xuất hiện một tia hoang mang khó gặp, một đôi mắt nghiêng liếc nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhập thần như đang nhớ lại cái gì trong trí nhớ.

“Báo cáo nhị đương gia...” Chính là thuộc hạ của Diêm Hoàng, lo lắng kêu to như muốn đánh thức vị chủ nhân đang mơ mộng vào cõi thần tiên.

Từ khi Hương Dương Hi bỏ đi... A! Không, theo như lời “cấp trên” là “xuất ngoại giải sầu,” nhị đương gia của bọn họ sắc mặt càng ngày càng... khó coi hơn. Thật sự là lãng phí khuôn mặt tuyệt sắc như tiên trên trời a!

“A..!” Tên thuộc hạ không tự giác thở dài.

“Than thở cái gì?” Diêm Tuấn buồn cười nhìn thuộc hạ của chính mình.

“Ách! Không có... Không có gì ạ!” Tay thuộc hạ vội vàng lắc đầu phủ nhận. Ai! Nhị đương gia hiện tại nụ cười vẫn thua kém ngày trước vài phần...

“Thật sự không có gì?” Diêm Tuấn khiêu mi. Thuộc hạ của anh thực sự lo ngại đến vậy sao? Rõ ràng ở trước mặt anh liền than dài hai cái.

“A! Thật sự, thật sự không có gì!” Thuộc hạ xấu hổ, vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc nói sang chuyện khác, “Tôi tới là muốn thông báo nhị đương gia một tiếng, tiểu thư nhà họ Mãn đã đến đây. Có nên nói cô ta tới phòng khách chờ ngài trước hay không?”

“Không sao, theo ý cô ấy mà làm. Nếu cô ấy muốn lưu lại, để cô ấy tự do ở phòng khách Diêm Hoàng. Bằng không cũng có thể nói cô ta về Diêm Minh nghỉ ngơi cũng được. Ta đã giúp cô ấy sắp xếp mọi thứ xong xuôi.” Diêm Tuấn ra chỉ thị.

“Vâng!” Mấy lần thất thần, tay thuộc hạ rốt cuộc nhận lệnh đi xuống, bằng không cứ đứng mãi ở đây, khó bảo toàn nhị đương gia sẽ không ép hỏi trong đầu hẳn miên man suy nghĩ cái gì.

Diêm Minh ngoài bốn chi nhánh lớn... ba khu vực quản lý, các nhánh này thường được tiếp quản bởi một “gia tộc”.

Nhà họ Môn là một trong người điều hành của khu vực trọng yếu. Người đương nhiệm có quan hệ xã hội rất tốt, trọng trách là đối ngoại đàm phán giao dịch. Đặc biệt nhà họ Mãn với người đứng đầu là phụ nữ duy nhất trong mười hai nhánh khác.

Âu Dương Diễm, người cũng như tên diễm lệ xuất chúng, bình thường đàn ông vừa thấy tư thái mị hoặc cuốn hút của cô ta, toàn thân như bị nhũn ra, nước miếng chảy ròng, đừng nói là đùa giỡn hung ác, muốn hai tay đem giang sơn dâng lên để chiếm được nụ cười mỹ nhân còn có rất nhiều người!

Bình thường mà nói, Diêm Minh cũng không quản công việc của mười hai nhánh kia. Tùy vào tính chất công việc mà các đương gia cùng quản sự tự mình quyết định. Cho nên quan hệ giữa đương gia cùng mười hai nhánh chỉ dừng lại ở công việc. Có đôi khi cả một năm gặp mặt không được mấy lần. Ngược lại Âu Dương Diễm vào ở Diêm Minh là lần đầu phát sinh.

“Sao? Quản sự nhà họ Mãn không có việc gì tới đây làm gì? Lại không phải mở đại hội toàn nhân viên!”

Hướng Dương Diễm hiếu kỳ dựa cửa sổ hết nhìn đông tới nhìn tây, mục quang hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cảnh tượng kỳ lạ hiếm có ở dưới lầu, cách đó không xa.

“Oa! Cô gái kia đáng người thật bốc lửa!” Không tự giác, nội tâm bất ngờ thốt ra, người nghe duy nhất đứng tại chỗ bốc hỏa.

Không cam lòng, Diêm Lệ một tay vung lên hung hăng nắm chặt lỗ tai của thiếu niên lên.

“A a a a –” Tán thưởng lập tức biến thành tiếng kêu thét thảm thiết.

Lỗ tai đáng thương của tôi a! Không biết có phải cùng phạt Di Lạc đồng dạng hay không? Ô...

“Lệ, như vậy đau lắm a!”

“Hừ! Cái này cũng kêu đau? Con mắt thích xem như vậy, coi tôi xoắn kim đau chết cậu!” Diêm Lệ phun ra lời dọa.

“Ô...”

Người bị hại phát ra trận trận gào thét để bày tỏ kháng nghị, kẻ hại người ngược lại phảng phất giống như không nghe thấy. Mục quang đã bị hấp dẫn bởi cô gái trước trước mắt.

Chẳng biết từ lúc nào, cô ta đã đi lên lầu.

“Xin chào!” Âu Dương Diễm vui vẻ lên tiếng, giơ tay chào hỏi rất lịch sự.

“Ách... Xin chào...” Diêm Lệ không được tự nhiên lên tiếng chào hỏi.

Cô gái này thật đúng là diễm quang bắn ra bốn phía! Hồn xiêu phách lạc đại khái chính là chỉ cần cô ta mỉm cười? Thằng nhóc kia tám phần là bị nụ cười đó làm cho hồn bay lạc phách!

Diêm Lệ ý tứ ngẩng nhìn chàng thanh niên bên cạnh, phát hiện cậu ta tâm thần hoảng loạn, xoa xoa hai lỗ tai vừa bị kéo, trên mặt thoáng biểu lộ vẻ dụi dụi.

“Sao lại muốn tới đây?” Diêm Lệ nhìn chỗ hành lý mang đến của Âu Dương Diễm, rất hiếm có dường như là muốn ở đây lâu dài, thật sự là kỳ lạ.

“Ha ha... Tôi à –” Âu Dương Diễm phô bày môi đỏ mọng mê người, nói rõ mục đích của chuyến đi này, “Tôi là tới tìm chồng!”

“Hả?!” Đôi tình nhân một cô một trò há hốc miệng trước câu trả lời này.

Được nửa ngày, Diêm Lệ mới lúng ta lúng túng mà hỏi thăm: “Cô nói “chồng” ... Là ai a?”

“Diêm Tuấn!” Âu Dương Diễm nói như không sợ người chết, không ngừng ném ra bên ngoài cái bom hẹn giờ, vẫn không quên hướng Diêm Lệ thân mật nói: “Từ nay về sau xin chỉ giáo nhiều! Em chồng tương lai!”

“Cái gì em chồng tương lai a?!”

Hướng Dương Diễm rống giận vang vọng khắp phòng tập thể dục của Diêm Minh. Người đối diện cậu lúc này đang ra sức tập luyện, mà cậu vẫn đang nổi trận lôi đình, cũng không trông nom đối phương tìm được đúng hướng đánh cầu hay không, cậu chính là vẫn không ngừng tại dưới khung cầu khoa tay múa chân, rất kích động.

“Ai nha! Đau quá!”

Một cú ném cầu rất tốt trúng ngay mục tiêu đã dừng lại “ bài diễn thuyết” cao hứng của cậu.

“Là ai dám... Lệ?!” Xem xét tình huống người gây ra họa, cơn tức của Hướng Dương Diễm lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

“Ồn chết đi được! Chẳng lẽ cậu không thể yên tĩnh sao?” Diêm Lệ liếc cậu dò xét.

Tại cửa lớn cô chợt tìm được âm thanh quỷ kêu của tên nhóc này. Quả thực là so sánh với giọng điệu của ba anh lớn mình, thì cậu ta xem ra rộng to như vậy có thể khiến người ta liên tưởng việc xuyên thủng tường a.

“Chị, em rảnh lại gọi điện thoại cho chị, bye!” Hướng Dương Diễm vội vàng ngắt điện thoại, vì người yêu hé ra khuôn mặt tươi cười vô cùng sáng lạn. “Lệ, chị làm sao đã trở lại? Không có lớp dạy à?” Hiện tại cô hẳn là ở trường học mới đúng a!

“Tôi xin nghỉ nửa ngày!” Diêm Lệ nói.

“Tại sao? Chị cảm thấy ở đâu không thoải mái?” Hướng Dương Diễm nghe vậy cả kinh, khẩn trương xem xét biểu tình Diêm Lệ.

“Trời! Tôi không sao a!” Cô vừa bực mình vừa buồn cười ngăn tay của cậu, “Đúng rồi! Cậu vừa mới gọi cho Tiểu Hi à?”

“Đúng vậy! Còn không vội vàng đem chuyện cô gái kia báo cáo cho chị ấy biết!”

“Cái gì cô gái kia? Người ta chính là quản sự nhà họ Môn, không được vô lễ.” Cô uốn nắn cách dùng từ của cậu.

“Ai bảo cô ta muốn cùng chị Hi đoạt anh Diêm Tuấn!” Hướng Dương Diễm rất không cam lòng.

“Làm sao? Anh Diêm Tuấn của tôi có tốt như vậy sao?” Diêm Lệ thở dài, âu yếm xoa xoa tóc anh.

Đặc biệt xin nghỉ chính là sợ cậu ta ở một mình lại suy nghĩ lung tung. Dù sao ngay cả cô cũng bị lời tuyên bố của Âu Dương Diễm làm cho sợ tới mức không yên lòng! Khó bảo toàn người này sẽ không vì yêu thương chị gái mà làm ra chuyện gì đó ngu xuẩn.

“Chính là... Lỡ may anh Diêm Tuấn...” Lời nói còn chưa hết Hường Dương Diễm không dám tiếp tục, phảng phất lỗ như mở miệng lại thành sự thật.

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì?” Diêm Lệ thật sự không muốn thấy bộ dạng cậu ủ rũ.

Cũng khó trách cậu ta lại phiền não rồi. Dù sao Âu Dương Diễm là một người nổi trội, bất luận cô gái nào có tình địch như vậy, không lo lắng mới đáng sợ a! Tuy nhiên cô rất không quen nhìn bộ dạng bức mình của cậu ta.

“Anh hai có hay không yêu mến cô ta không thể không có khả năng! Tuy nhiên chị có thể xác định chính là...” Cô dừng lại một chút, mới chêm đinh chặt sắt nói: “Chị Tiểu Hi của cậu nếu không trở về, có vẻ phần thắng thật sự cũng không có!”

Thời gian chưa đến một ngày, Hường Dương Hi hiện tại lại xuất hiện trong đại sảnh của Diêm Minh. Hành lý cô mang theo rất đơn giản không có gì nhiều, không khó nhìn ra cô vội vàng trở về đến mức nào.

“Chị!” Hường Dương Diễm vui vẻ cùng chị gái hết ôm lại nhảy, vẻ nhộn nhịp dần dần lây sang người bên ngoài.

Những người bên ngoài, trùng hợp chính là tam đương gia của Diêm Minh cùng với người nhà Diêm La.

“Hoan nghênh trở về!” Thượng Quan Duật vẻ mặt tươi cười, dành cho Hường Dương Hi một cái ôm thật lớn.

“Dạ! Cảm ơn!” Hường Dương Hi nhìn xung quanh bên cạnh mình, mới phát hiện thiếu hai người “trong cuộc” tối trọng yếu nhất. “Anh Diêm Tuấn đâu?”

Thượng Quan Duật vừa tính ôm cô lập tức bị đẩy ra, cô một mực kéo lấy cravat của anh, trực tiếp uy hiếp hơi thở gấp gáp của anh, làm cho anh không trả lời là không được.

“Ách..... Diêm Tuấn đi tới văn phòng ở Diêm Hoàng, còn không có tan tầm...”

“Cô gái kia?” Đây mới là trọng điểm mà Hường Dương Hi muốn quan tâm.

“Á... Em thả cravat của anh ra trước, như vậy rất khó coi a!” Thượng Quan Duật có ý đồ cùng cô bàn điều kiện. Nếu nói ra nơi Âu Dương Diễm ở, cô gái nhỏ này nhất định sẽ phát điên. Hơn nữa xác định sẽ khai đao anh trước!

Hường Dương Hi không kiên nhẫn đem cravat trong tay thả ra, “Anh nếu lại dài dòng, em khiến cho anh cả đời đều không thể mở miệng nói chuyện!”

“Tốt! Được thôi!” Thượng Quan Duật đương nhiên không phải thật sự sợ sự uy hiếp của cô, chỉ là – lòng nhân từ của anh quá lớn, không nghĩ lại làm khó dễ tâm trạng nôn nóng của tiểu hài tử.

“Quản sự nhà họ Môn cùng Diêm Tuấn đi đến chỗ Diêm Hoàng!”

“Cái gì?!” Hường Dương Hi không thể tin nhìn về phía em trai mình, cậu gật gật đầu, chứng minh Thượng Quan Duật nói không sai.

“Cô ta đi theo làm gì?” Tức chết đi được! Rõ ràng dám cùng “người đàn ông của cô” đi bên cạnh nhau!

“Ai biết!” Mọi người ngay lập tức lắc đầu.

Không có người biết rõ Âu Dương Diễm sẽ ở Diêm Hoàng làm cái gì, tuy nhiên mục đích của cô ta ngược lại rất rõ ràng.

“Chị muốn gọi điện cho hồ ly Diêm Định Sinh đem cô ta đuổi đi a!” Hường Dương Hi tức giận, nghĩ đã lập tức phải gọi điện thoại.

“Chị! Vô dụng a!” Hường Dương Diễm ngăn cản cô, “Em đã thử gọi, chính là đại đường chủ cùng tiểu Ân nghĩ phép để đi Âu Châu, căn bản không cách nào liên lạc với anh ấy.”

Diêm Định Sinh nổi danh hành tung bí ẩn, trừ phi chính anh nguyện ý, bằng không tuyệt đối sẽ không để ai tìm được anh.

“Tức chết a!” Hướng Dương Hi gấp đến độ co giò chạy, “Chị muốn đi Diêm Hoàng một chuyến!”

Cô thở phì phì đang muốn xoay người hướng cửa chính đi đến, chỉ nghe thấy tiếng nói quen thuộc vang lên

“Em đã trở lại.”

Là Diêm Tuấn... đi ở bên cạnh anh là cô gái xinh đẹp không lên tiếng. Sự xuất hiện của anh cũng đủ để cho Hướng Dương Hi đỏ cả mặt.

“Anh Diêm Tuấn...” Tầm mắt của cô dần dần mơ hồ, cơ hồ thấy không rõ lắm bóng người trước cửa.

4. Chương 4

“Anh Diêm Tuấn, anh có nhớ em không?”

Thanh âm nũng nịu lại lần nữa xuất hiện trong căn phòng có tông màu xám, phẳng phất trở lại quang cảnh mấy tháng trước.

“Em làm sao đột nhiên đã trở lại?” Diêm Tuấn không đáp hỏi lại.

Tuy anh chưa nói nhớ hay không nhớ, nhưng vui sướng trên mặt là rõ ràng có thể thấy được. Điểm này cũng đủ để cho Hướng Dương Hi vui mừng lên cả buổi.

Đã nói muốn chấm dứt cảm tình đối với anh, cho nên cô mới có thể cách xa tận trùng dương, đơn giản chỉ cần hạ quyết tâm không mang theo một chữ đề cập đến tình yêu sâu nặng dành cho anh.

Kết quả? Khoảng cách càng xa, thời gian càng lâu, đối với anh thương nhớ chỉ có tăng không giảm, suốt ngày ép chính mình không thờ nổi.

Hóa ra buộc chính mình không thêm nghĩ đến anh nữa sẽ thống khổ như vậy, hơn nữa cố gắng cũng vô ích.

“Hừ! Còn dám nói! Người ta mới đi ra ngoài bao lâu mà anh lại ăn vụng, nếu em không trở về thì thế nào! Anh nhất định sẽ bị ăn phải liền một mạch, xương cốt đều không thừa!”

“Khoa trương!” Anh chuyển chuyển thân thể, làm cho cô thoải mái tựa ở trước ngực của mình.

Cái tư thế này đích xác vượt khuôn phép, tuy nhiên cô vừa mới trở về cũng không nên quá lạnh lùng với cô.

Cũng được, dù sao anh cũng đã có thói quen thân mật với cô.

“Em mới không có!” Hướng Dương Hi nâng cặp môi đỏ mọng, hồi tưởng đến cô gái lúc đó đứng ở bên cạnh Diêm Tuấn. “Nhìn bộ dạng cô ta, chỉ biết sẽ đem đàn ông ra ăn xong lau sạch, ngực lớn mông vênh lên có gì giỏi!”

Lần này vị chua bốn phía dâng lên nồng đậm làm cho Diêm Tuấn không khỏi bật cười, “A? Có người ở đây ghen ghét nhé?”

“Ai ghen ghét a?” Miệng cô cứng ngắc phủ nhận, “Em chỉ là... Chỉ là, chỉ là không thích cô ta đi theo anh thôi!”

“Nói cái lời gì ngốc vậy!” Anh mỉm cười, “Cô ấy là môn chủ phía dưới Diêm Minh, càng vất vả công lao càng lớn. Huống hồ bây giờ còn dùng tư cách là khách, chiêu đãi cô ấy ở quán tiêu phí cũng không ít a!”

“Hừ! Không có việc gì mà tới Diêm Minh không phải là giả dối sao! Nhà chính của bọn họ giống như tòa lâu đài, cô ta làm gì mà không ở tại đó thám hiểm, còn có phần thú vị hơn!”

“Ha ha...” Diêm Tuấn phát hiện mình không biết là nhìn thấy cô rất cao hứng, hay là lời cô nói rất thú vị. Tóm lại, khóe miệng của anh chính là nhin không được nhếch lên đường cong thật to.

Đang lúc hai người đắm chìm trong không khí ấm áp, gian phòng hiện chiếu ra bóng dáng Âu Dương Diễm. Mặc dù Hường Dương Hi đã hiện ra trạng thái nóng nảy, Diêm Tuấn dù bận vẫn ung dung thay cô mở cửa.

“Hello! Em đưa rượu ngủ ngon đến đây.”

Âu Dương Diễm chỉ mặc một bộ âu phục hở vai trùm lên dáng người muốn làm cho người ta bùng nổ, gương mặt trang điểm hoàn mỹ phối hợp với thần thái lười biếng, mà ngay cả Hường Dương Hi cũng không thể không thừa nhận cô ta hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu báu vật gợi cảm.

“Đưa, đưa cái rượu gì a?” Đáng giận! Cô còn có thể vụng trộm ca ngợi tình địch đến đây!

“Tuấn mỗi đêm trước khi ngủ đều muốn uống rượu. Làm sao vậy? Cô không biết sao?” Âu Dương Diễm như là khiêu khích dò xét liếc Hường Dương Hi, lại chậm rãi nói ra: “Với lại cùng con nít nói những thứ này hình như là rất khó khăn để hiểu một chút.”

“Cô –” Hường Dương Hi trợn mắt trừng cô ta, vừa tức o o theo sát Diêm Tuấn phàn nàn, “Anh sao lại muốn uống rượu trước khi đi ngủ, em tại sao lại không biết?”

Cô rất hy vọng Diêm Tuấn lập tức phủ nhận, làm cho cô gái kia xuống đài không được. Bất đắc dĩ anh căn bản không có nghe đến nguyện cầu thiếu nữ của cô lần này, còn gật đầu thừa nhận nói: “Từ lâu rồi, chỉ là anh uống lúc em không ở đây mà thôi.”

Cô đương nhiên chán nản không có khả năng đối với anh phát giận, đành phải quay ngoắt lại chuyển hướng tình địch trừng mắt, “Rượu đưa đã tới, cô có thể lần đi!”

“Không được không có lễ phép như vậy.” Diêm Tuấn nhú hạ lông mày với cách dùng từ thô lỗ của cô.

“Được rồi...” Cô không cam lòng không muốn sửa lời nói: ““Dì” môn chủ, rượu đưa xong rồi, có thể mời đi di động cặp mông của dì trở về khách phòng?”

Lời nói này ngoại trừ chữ “xin mời” bên ngoài, đích ý căn bản chính là có tặng không giảm. Nói xong Hường Dương Hi còn tặng kèm mặt quỷ, khiến cho người khác dở khóc dở cười.

“Thật xin lỗi, mời cô về phòng trước a!” Diêm Tuấn bất đắc dĩ thu thập tàn cuộc.

Âu Dương Diễm bị đuổi đi ngược lại rất sung sướng, chỉ thấy cô ta kiêu mỵ bỏ xuống một cái hôn gió ngủ ngon về phía Diêm Tuấn, sau cũng ngoan ngoãn rời đi. Tuy nhiên, cô gây ra phong ba còn không có dẹp loạn!

Diêm Tuấn bất đắc dĩ cười cười, trong nội tâm tính toán nên làm sao cho con mèo nhỏ đang nóng giận thu móng vuốt.

“Cô, cô, cô...” Hường Dương Hi tức giận đến mức phải nói là nói không ra lời.

Cô gái kia tính cái gì gì đó sao! Rõ ràng dám bày ra gương mặt cười nhạo cô là tiểu quỷ! Điều này cũng không tính! Ghê tởm nhất chính là người đàn ông của cô còn hát giúp cô ta! Hừ! Có chủ tâm vừa muốn làm cho cô tức giận sao?

“Làm gì tức mình như vậy? Mãi môn chủ chỉ là thuận tiện thay anh đưa rượu tới, chính cô ta cũng uống.” Diêm Tuấn phải phát huy đặc ý chỉ lực thật lớn mới có thể không để ỉn cười ra tiếng.

Chẳng biết tại sao, hôm nay ngôn hành cử chỉ của cô đặc biệt làm cho anh thuận mắt. Mà ngay cả bộ dáng ghen tỵ lần này của cô cũng có thể trêu chọc anh thoải mái. Kỳ thật hẳn là muốn hợp thời uốn nắn tâm tình của cô nha!

Thật bất ngờ, anh có vẻ như là người không có việc gì khẩu khí càng giống như đem dầu đổ thêm vào lửa, làm cho con mèo nhỏ rất là nổi giận quật ngã bình dấm. (Tên: ta chỉ có thể lẫn lộn ôm bụng khi edit đoạn này hahaha)

“Anh còn giúp cô ta nói chuyện! Anh không thấy được cách ăn mặc của cô ta a? Không có việc gì mặc nóng bỏng như vậy đi đưa rượu cho đàn ông uống. Rõ ràng chính là bất lương rấp tâm!” Đáng giận! Cô lại không chịu nổi loại trang phục thấp ngực!

“Mão môn chủ ăn mặc phong cách như vậy đã thành thói quen rồi, em cũng đừng nghĩ nhiều lắm.”

“Hừ! Em thấy cô ta căn bản chính là muốn tới quyến rũ anh!” Con mèo nhỏ tiếp tục kiên trì khóc lóc om sòm, “Anh nói đi! Anh rốt cuộc uống với cô ta mấy ly rượu?”

Mắt hạnh trường, sức ghen quá đáng của cô gái bé nhỏ đã bày ra rõ ràng như bàn trà.

“Ha ha!” Anh không hiểu bật cười, ngay cả mình đều rất kinh ngạc.

“Anh còn cười?!” Cô cực kỳ tức giận, gương mặt xinh đẹp vo thành một nắm, căn bản không có chú ý tới tâm tình tốt đẹp không tầm thường của anh.

“Được, được! Anh không cười.” Anh tranh thủ thời gian thu hồi mặt cười làm càn, “Mão môn chủ tuy nhiên cũng mới đến một ngày, đưa qua hai lần rượu. Tối hôm qua anh không có uống, buổi sáng cho người hầu xử lý xong, hôm nay cũng bày ở chỗ.”

Anh dùng cầm chỉ vào ly rượu long lanh trên bàn trà óng ánh, cái đĩa tám phần chất lỏng đầy rượu hồng tại dưới ánh đèn có vẻ thập phần mê người.

“Hơ... Em làm sao biết rõ điều anh nói là thật?” Cô nói như khẩu thị tâm phi, trong nội tâm lại sớm đã tin tưởng anh. Bằng không, mắt cười từ đâu mà đến?

Diêm Tuấn chưa phát giác ra cũng cười theo.

“Chén rượu kia em sẽ uống!” Cô có ý tưởng đột phát.

“Không được! Con nít không...” Anh giật mình nói lỡ, đang muốn thu cái chén nhỏ lại đã không kịp.

Quả nhiên, lại lần nữa con mèo nhỏ phát điên nhanh chóng đánh chộp lấy ly rượu màu đỏ kia, ý đồ không cần nói cũng biết.

May mắn anh nhanh tay lẹ mắt, một tay kéo cô ngồi ngoan ngoãn trở lại trên giường, chính mình thì đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, ngăn chặn hậu họa. (Ten: xong xong xong.. tên tên tên *khục khục khục*)

“Đáng giận!” Cô không cam lòng trừng mắt nhìn ly rượu. Vậy chẳng phải anh muốn uống rượu của cô gái kia đưa tới?!

Diêm Tuấn cười xem khuôn mặt thở phì phì của cô, nhận thấy được thú vị. Nhưng tâm tình tốt như vậy không duy trì liên tục quá lâu, sau một khắc, anh liền phát hiện rượu mà Âu Dương Diễm đưa tới rõ ràng có... bí ẩn khác –

“Anh Diêm Tuấn, anh thế nào rồi?” Hướng Dương Hi nhìn thấy sắc mặt Diêm Tuấn đại biến, cơn tức vừa rồi lập tức tan thành mây khói, mà chuyển biến thành vẻ mặt lo lắng.

Không ngờ, Diêm Tuấn khác thường vươn tay ra đẩy cô, lấy thanh âm cực kỳ nhẫn nại thúc giục cô rời đi.

“Thời gian không còn sớm, em trở về ngủ trước đi!”

“Em không cần phải đi!” Hướng Dương Hi như là cố ý muốn làm trái lời anh, đặt mông xuống ngồi trên giường, chết cũng không chịu rời đi.

“Em...” Anh ngồi ở trên giường liếc nhìn cô, vội vàng bỏ ánh mắt qua một bên.

Trong ly rượu kia chẳng lẽ lại bỏ... Mão môn chủ thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào a! Chết tiệt, hiện nay bên cạnh có cái “giải dược tốt nhất!”

Không! Không bảo cô đi là không được!

“Tiểu Hi, em nghe lời, mau trở lại phòng đi ngủ, anh, anh cũng muốn ngủ...” Anh đối với vách tường nói ra, cử động lần này nhắm trúng con mèo nhỏ không biết rõ tình hình, không nhanh không chậm.

“Làm gì mà không nhìn em nói chuyện?” Cô nhảy dựng lên nhìn anh quay mặt với vách tường trong lúc đó. “Có phải anh muốn lừa em trở về ngủ, chính mình lại vụng trộm đi theo cô gái kia hẹn hò hay không? Hừ!” Cô càng nghĩ càng khó chịu, vòng hai tay, ôm bên eo của anh biểu thị quyền sở hữu công khai, “Em không cho phép a!”

Cô hoàn toàn không biết mình đang đùa với lửa, người đàn ông bị cô ôm giờ phút này sớm đã bị dục hỏa đốt người. Rốt cuộc bắt chấp cái kinh của cô, hai tay nắm lấy, vội vàng đem cô đẩy ra.

“Em mau trở về đi!”

“Anh thật sự đẩy em?!” Cô ủy khuất kêu to, mắt thấy muốn khóc lên. “Anh không thương em, em còn chưa tính! Cần gì phải như vậy đối với em!”

“Ý anh không phải như vậy...” Anh thống khổ nhíu mày.

Hạ được không nhẹ! Mà cô gái nhỏ rõ ràng nhằm vào lúc đó cùng anh giận dỗi, thật sự là –

“Anh là vì muốn tốt cho em! Em nghe lời, anh ngày mai... Ngày mai lại giải thích cho em nghe...” Cảm giác dưới bụng bắt đầu ngọ nguậy làm cho anh cơ hồ sắp nói không ra lời.

Lúc này, Hướng Dương Hi rốt cuộc phát hiện sắc mặt không ổn của anh. Khuôn mặt nhợt nhạt nhuộm hồng cũng không giống – giống như màu đỏ a? Đường như quá mức làm cho người muốn tránh xa ra...

Có khi cô không phải là không muốn thừa nhận anh Tuấn thật sự so với nữ nhân còn đẹp hơn! Loại vẻ đẹp có thể làm say mê lòng người! Như hiện tại, cô cảm giác mình hồn phách cũng sắp cũng bị mê hoặc đi...

Tuy nhiên, cặp mắt kia làm sao lại khan khác không như bình thường a? Nó có một chút sắc khí! Thật sự là quá kì quái...

“Anh Diêm Tuấn, anh thế nào rồi a?” Cho dù cô tự mình yêu mến, cũng sẽ không cho rằng Diêm Tuấn là vì cô mà động dục niệm, mà làm anh luống cuống như vậy hẳn chỉ có nhân tố ngoại lực...

A! Rượu!

Đáng giận! Xác định chính xác là nữ ma đầu kia bỏ thêm chút ít cái quỷ gì đó trong rượu!

Cũng may đã đuổi cô ta đi, bằng không chẳng phải làm cho đại sắc nữ có thể thực hiện được...

Ô? Không đúng! Vậy bây giờ nên làm thế nào a? Chẳng lẽ cô thật sự muốn lấy thân mình ra giải quyết?!

“Em mau trở về đi!” Diêm Tuấn dùng hết mấy lý trí còn thừa thúc giục Hướng Dương Hi. Tự chủ của anh cũng sắp muốn gần không nổi được tính mãnh liệt. Nha đầu ngây ngốc này làm sao còn không mau đi? Cứ nhiên còn kéo lại?!

“Anh Diêm Tuấn, anh có khỏe không?” Hướng Dương Hi hỏi, hai tay không hề báo động trước xoa mặt đỏ bừng của anh.

“Ồ –” Anh cẩn rằng muốn đem tay của cô kéo xuống, không ngờ cô lại vượt lên trước một bước ôm lấy thân hình không thể chịu được kích thích của anh.

“Mau buông ra! Em hẳn là... Hẳn là cũng biết rượu có vấn đề, vì sao còn...”

“Em biết rõ “mụ” kia nhất định hạ độc, nhưng mà anh có thể...” Mặt cô đỏ lên, lời nói còn lại biến mất trong bộ ngực của anh.

Lý trí của Diêm Tuấn có lẽ hỏng mất, anh bắt lấy hai vai của cô, khiến cho cô cùng anh bốn mắt chạm vào nhau, “Em...”

“Ôm em!” Cô can đảm lần nữa đưa người ra mời, vì muốn cho anh quyết định, hai tay không an phận trèo lên sống lưng dày rộng mẫn cảm của anh. (Ten: Ta sắp xị máu mũi...)

Kết quả, Hướng Dương Hi thành công!

Công hiệu của hạ được rồi cuộc phá hủy toàn bộ lý trí của Diêm Tuấn. Anh ôm cô từ chỗ ngồi hướng tới giường lớn màu xám ném xuống, một cơn bão dục vọng đòi hỏi ham muốn bắt đầu mở rộng...

“Anh Diêm Tuấn...”

Hương Dương Hi ngượng ngùng nhìn người đàn ông đặt người ở trên người mình, thẹn thùng của cô lúc này hiển hiện thật rõ, màu hồng đỏ chậm rãi tràn lên trên gò má trắng nõn.

Làn da không có quần áo che đậy nhuộm lên sắc thái mê người, một màn cảnh đẹp vô tình ý này kích thích con mắt người đàn ông. (Ten: Đầu ta bắt đầu đen huhu)

Diêm Tuấn bị dục vọng xâm chiếm sớm đã mất đi vẻ tao nhã hữu lễ ngày thường, mắt, môi, thân thể... Khắp nơi đều tràn ngập dục vọng bùng bùng lửa nóng, một đôi tay thon dài làm càn châm lửa khắp nơi trên thân hình cô.

“Ừm... Anh Diêm Tuấn...”

Lần đầu tiên nếm thử tư vị tình ái mà cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, càng không nghĩ đến một thân sĩ nhã nhặn như anh Tuấn của cô sẽ có một mặt phóng dăng như vậy.

“A! Chớ có sờ vào trong này!” Cô mắc cỡ kêu to, lại không ngăn cản được anh hung ác ở trước ngực cô tàn sát bữa bãi.

Môi của anh rơi trên hạt châu nhỏ của cô, liếm láp, gặm cắn, cô cảm giác giống như là có ngàn vạn con kiến bò lên trên thân thể, ngứa khó có thể ngăn chặn, nhưng làm cho người ta hưng phấn không hiểu nổi.

Đây là làm sao hồi sự?

Nhưng Diêm Tuấn không cho cô thời gian nghĩ lại, cái lưỡi mềm mại ôn nhu lấy lòng phần ngực mẫn cảm của cô, ngón tay lại không chút lưu tình nào kéo lấy hạt trân châu đã đỏ bừng, giày vò lấy thân thể và tâm trí của cô.

Khoái cảm lạ lẫm làm cho cô vô thức cong thân thể lên, vô ý như hữu ý những nơi anh chà xát lại nóng như lửa, dường như anh đang đòi hỏi khoái cảm càng lúc càng nhiều, mà lần này anh rất dứt khoát đáp ứng khao khát của cô.

“A! Đau quá –” Cô đau đến rơi lệ.

Một ngón tay của anh thử thăm dò vào trong cơ thể chặt chẽ của cô. Ban đầu chạm vào vách tường mềm mại khô khốc, nhưng rốt cục dưới sự trêu chọc co rút đã khiến ật dịch tràn ra. Sau đó lại gia nhập thêm một ngón tay tiếp tục ra vào, cứ như vậy không ngừng làm dịu vùng đất cấm đầy nữ tính.

“A... A...”

Lần đầu trải nghiệm đến sự vui thích cô kim lòng không được đem hai chân gác lên hai bên eo của anh, mắt khép hờ càng quyến rũ dục hỏa đốt người của người đàn ông hơn nữa.

Anh đem ngón tay rút khỏi thân thể của cô, sau đó đem ật dịch lưu lại vẽ loạn tại phần thân thể sớm đã vận sức chờ phát động dâng trào của mình, chuyển người một cái, đem toàn bộ dục vọng xâm nhập vào trong thân thể cô.

“Đau quá! Đau quá!”

Cô khóc to muốn anh dừng tay, nhưng lý trí anh sớm đã đi đâu mất, trong đầu chỉ còn chứa đầy ham muốn, cảm nhận được khoái cảm tại phần thân thể bị phần bên trong cơ thể cô bao vây lấy, lại không thể chờ đợi được nên bất ngờ đứng dậy.

“Ừm! Không cần phải vậy! Đau quá! Đau quá... Ngừng... Van cầu anh dừng lại!” Cô đau đến mức cào lên lưng anh tạo ra từng dấu vết đỏ, nhưng cũng không cách nào ngăn cản được anh cướp đoạt.

Vật nóng nam tính không kiêng dè gì va chạm vào trong cơ thể cô, xuyên xỏ qua, có khi nhẹ nhàng đi ra, tại lúc cô thoải mái lại đi vào thật mạnh, lực đạo đi vào vừa nhanh vừa mãnh liệt.

“Ồ a... A...” Cô cảm giác mình đang bị tràn đầy, mặc dù vẫn còn đau, nhưng lại dần dần cảm nhận được một tầng khoái cảm thật sâu, mà loại khoái cảm này khiến cho thân thể yêu kiều phóng đảng của cô nghênh tiếp, hướng anh cầu xin thêm nhiều trù mển.

Âm thanh thân thể giao quần quanh quần trong phòng, không khí ân ái từ lâu khuếch tán, hai thân thể trên giường nhiệt tình tiếp nhận nhau.

“A... A...” Cô la lên, thân thể không ngừng run rẩy, cùng lúc đó nhiệt năng của anh đã tràn đầy trong cơ thể của cô...

“Ưm... Ư...”

Diêm Tuấn hình như không thể thoát khỏi dục vọng, anh đang thưởng thức người con gái mang đến cho anh niềm vui.

Hướng Dương Hi biết rõ như vậy còn chưa đủ giải trừ được tính trong cơ thể anh, nếu không cơ thể và thần thái của anh sẽ không như vậy, nên anh mới có thể...

Chỉ thấy cô hoàn toàn khóa thân quỳ xuống trước người anh, tuy mặt đỏ bừng, nhưng vẫn không ngăn lại được quyết tâm lấy lòng anh.

“Ưm...”

Cái lưỡi thơm tho liếm láp dục vọng nóng bỏng không ngừng dâng trào, cái lưỡi hồng nhật đảo quanh dọc theo phần thân thể nam tính hình trụ đỏ hồng, mảnh liệt mát lầy chất lỏng mà không hề thấy xấu hổ.

“Ừ...” Diêm Tuấn thoải mái lên tiếng kêu rên, vong tình đem cô áp chặt dưới thân thể của mình, có ý muốn cô tiếp tục động tác.

“Ưm!” Cái miệng nhỏ nhắn bị vật thô cứng nhét đầy không thể hàm trụ hết, nhưng cô vẫn cố gắng đáp ứng mệnh lệnh của anh, cái lưỡi mềm mại hấp dẫn ra sức gây khó khăn kích thích cho vật nóng trong miệng. Diêm Tuấn dường như nhịn không được, cử động nâng hạ thân, phần thân thể nam tính cứng rắn cứ như vậy trong cái miệng nhỏ nhắn hung mãnh đút vào.

“Ưm, ưm!”

Không thể nuốt được, nuốt bọt dọc theo khoe miệng Hướng Dương Hi chảy xuống, ngoài ý muốn hình thành một hình ảnh như muốn đầu độc người.

Diêm Tuấn không thể khống chế được khi nhìn thấy thái độ quyến rũ của cô, không thể không ra sức đóng đưa mảnh thú trong miệng cô, bỗng nhiên lại đụng mạnh xuống dưới, cho đến khi nhiệt dịch trắng đục phóng vào cổ họng của cô, lúc này mới chịu nghỉ ngơi một chút.

“Ưm...”

Hướng Dương Hi như kẻ hầu hạ đem chất lỏng trên dục vọng nam tính liếm sạch sẽ, hành động này thỏa mãn bản chất của người đàn ông, trong nháy mắt, dục vọng vừa ngủ yên lại bắt đầu rục rịch trỗi dậy.

“A!” Cô vừa sợ hãi vừa xấu hổ nhìn phần dục vọng trước mắt sống lại, không kịp phản ứng, thân thể mềm yếu đã bị anh đặt ở bên giường.

“A...”

Cô cảm thấy anh đang từ phía sau vuốt ve chơi đùa với cửa vào phía bên dưới cơ thể của mình.

Ngay sau đó, phần dục vọng nóng vội lại lần nữa xâm phạm vào sâu trong thân thể, thậm chí động tác lúc này còn sâu và mạnh hơn.

“A, a! Nhẹ một chút...” Cô liên tục cầu xin tha thứ.

Tư thế như vậy làm cô cảm thấy lo lắng và xấu hổ, hơn nữa phần thân thể nóng bỏng cực đại dường như đi sâu vào trong cơ thể cô, kịch liệt đi vào như muốn áp bức cô không chịu nổi.

“Van cầu anh chậm một chút a...”

Cô không hiểu tại sao nước mắt của mình rơi, là vì anh đòi hỏi quá độ sao? Hay là vì không chịu nổi vui thích đến mức có thể dời núi lấp biển?

Diêm Tuấn không để ý đến khẩn cầu của cô, tiếp tục thúc đẩy phần thân thể cứng ngắt nóng bỏng, thậm chí lực đạo chỉ tăng không giảm, mỗi một lần rút ra đi vào cũng làm cho giường phát ra hàng loạt tiếng vang.

“Ừ! Đứng... Đứng có lại tiếp tục a!” cô nắm chặt lấy drap giường, ngay tại khi anh mãnh liệt luật động đạt tới đỉnh cao khoái cảm...

Rốt cuộc, thân thể người đàn ông mệt mỏi vô lực áp sát vào nơi mềm mại, một lần nữa xuất ra chất lỏng nóng bỏng...

Một đêm tình mãnh liệt lưu luyến kết thúc lúc trời gần sáng, người đàn ông hoàn toàn giải được ảnh hưởng của được nặng nề thiếp đi, nhưng lúc này cô gái một đêm thanh tỉnh đang bước ra khỏi gian phòng...

5. Chương 5

Giữa trưa, Diêm Tuấn vừa tỉnh dậy liền nhớ lại mọi việc xảy ra đêm qua, tự nhiên cảm thấy hối hận nên vội vã đi tìm Hướng Dương Hi, cô bé dùng chính bản thân mình để giúp anh giải được, tìm khắp mọi nơi cũng không thấy bóng dáng của cô đâu.

Đi nơi nào? Hy vọng cô chỉ đi ra ngoài một chút thôi...

Mới nghĩ như thế, đã nhìn thấy Hướng Dương Diễm nổi giận đùng đùng đâm đầu đi tới chỗ anh.

“Rốt cuộc anh đã làm gì chị ấy?!”

“Cái gì?” Anh lập tức ngẫm hiểu ra vấn đề, cho đến khi thấy Hướng Dương Diễm cầm tờ giấy trên tay, anh mới hiểu được Hướng Dương Hi lại lần nữa bỏ nhà đi xa.

Tại sao cô phải đi? Là vì chuyện phát sinh tối hôm qua sao?

“Anh nói đi! Chị thật vất vả mới trở về, anh làm gì lại bức chị đi?” Rốt cuộc Hướng Dương Diễm bất chấp đến địa vị của Diêm Tuấn, tức giận tới mức vọt tới trước mắt anh ép hỏi.

“Diễm!” Diêm Lệ tranh thủ thời gian ngăn sự vô lễ của cậu, đồng thời cũng lo lắng nhìn về phía Diêm Tuấn, “Anh, tiểu Hi lại bỏ đi lần nữa, chuyện này không phải là có liên quan tới anh chứ?”

Diêm Tuấn xem tờ giấy viết ngắn gọn, trầm mặc không nói.

Hướng Dương Diễm lòng nóng như lửa đốt nên không dễ dàng buông tha anh.

“Đáng giận! Anh làm sao có thể như vậy? Chị tôi nếu gặp chuyện không may thì làm thế nào?!”

“Cậu nói lời này là có ý gì?” Diêm Tuấn nhận ra trong lời nói của cậu có vấn đề.

Chị em Hướng gia có thần giao cách cảm vượt quá bình thường, Hướng Dương Diễm đối với chuyện chị gái trốn đi lần thứ hai lại nóng vội như vậy, tuyệt đối là có nguyên nhân!

Hướng Dương Diễm bị anh hỏi như vậy, cũng không có ý định giấu diếm, cậu thống khổ nói: “Em... Em cảm thấy rất bất an! Đường như lần này chị thật sự một đi không trở lại!”

“Diễm!” Diêm Lệ chấn động.

Khuôn mặt Diêm Tuấn giờ phút này càng bao phủ thêm một phần lo lắng.

Cùng lúc đó, sát thủ Diêm Vệ đi vào trước mặt ba người, vẻ mặt cũng nghiêm nghị khác thường.

“Thế nào rồi?” Diêm Tuấn mở miệng, anh không để ý nội tâm bất an đang dần dần lan rộng. Sẽ không phải là –

“Tiểu Hi cô ấy ... Cô ấy trên đường đi đến sân bay rơi vào âm mưu ám sát, xe hơi mà cô ấy đang ngồi đã hoàn toàn bị phá hủy, lái xe tử vong tại chỗ...”

Một câu của Diêm Vệ làm cho toàn bộ ba người ở đây sắc mặt trắng xanh.

“Cô ấy thì sao?!” Diêm Tuấn cố gắng khắc chế run rẩy muốn bật ra trong miệng.

Hương Dương Diễm cùng Diêm Lệ cũng nín thở chờ đợi Diêm Vệ trả lời.

“May mắn cô ấy nhanh thoát được, chắc là đã nhảy ra khỏi xe trước khi xe bị va chạm, có điều là hiện nay đang hôn mê bất tỉnh, đã phải người đưa cô từ bệnh viện mang về, mình chủ cũng liên lạc với Đường chủ về nước chẩn đoán bệnh cho cô ấy.”

Diêm Vệ vốn định nói rằng không cần lo lắng, nhưng sau khi nhìn thần sắc của ba người, anh quyết định nuốt trở lại những lời này, trước khi đi còn lén nhìn ánh mắt của Diêm Tuấn.

Người đàn ông này ... Cuối cùng cũng có lúc hoảng loạn.

Mặt trời rực rỡ lên cao sau giờ Ngọ, rõ ràng là thời tiết nóng đến điên người, nhưng mỗi người ở Diêm Minh lại như ở hầm băng, thần sắc nghiêm trọng đứng trong phòng Hương Dương Hi.

“Cô ấy hiện tại như thế nào?” Diêm La hỏi Diêm Định Sinh bị khẩn cấp gọi trở về, sắc mặt luôn luôn u ám bấy giờ càng khó coi vài phần.

Diêm Định Sinh cũng thay đổi dáng vẻ bốn cột ngày thường mà trả lời với vẻ mặt nghiêm nghị: “À ... Cô ấy...”

Anh hoàn toàn không nghĩ tới bị khẩn cấp triệu hồi bởi nguyên nhân khó giải quyết như vậy. Nếu không phải anh nhất thời cao hứng, chủ động gọi điện thoại cho Diêm La, chỉ sợ tiểu Ânha đầu này sẽ chết trong tay bác sĩ bình thường.

“Nói mau đi!” Diêm Tuấn nắm chặt hai đấm, dường như trong hành vi cường ngạnh ẩn nhẫn cái gì.

“Cô ấy ngoại trừ chân phải gãy xương ra, cũng không có bị thương ngoài da, tình trạng xuất huyết bên trong cũng không nghiêm trọng, chỉ có điều... Bị thương lớn nhất là ở vùng não bộ, chỉ sợ sẽ có di chứng...”

“Di chứng gì?” Hương Dương Diễm khẩn trương hỏi tới.

“Ách... Nếu như trong ba ngày cô ấy vẫn chưa tỉnh lại, có thể sẽ ngủ say như vậy cả đời, ngay cả anh cũng không còn biện pháp.” Diêm Định Sinh rất lo lắng nhìn Hương Dương Diễm, sợ cậu không chịu nổi sự đả kích này.

“Không... Không có khả năng ...” Diêm Tuấn lẩm bẩm tự nói, âm thanh nhẹ đến mức người khác không nghe được, nhưng vẻ đẹp trên mặt anh lại không hiện ra vẻ điềm tĩnh an bình như lúc trước nữa.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể như vậy?!”

Hương Dương Diễm thay Diêm Tuấn khóc lên trong lòng đau đớn, khuôn mặt tươi cười luôn mang theo ánh nắng của cậu giờ phút này đã đổ hai mắt vì khóc. Cậu liệu mình lay người chị đang hôn mê bất tỉnh.

“Chị! Chị tỉnh lại đi! Van cầu chị... Tỉnh lại... Đừng bỏ lại em một mình... Ô...” Cậu khóc lóc nghẹn ngào, người ở đây nghe xong ai cũng không thể không thương tâm.

“Diễm... Bình tĩnh một chút!” Diêm Lệ từ phía sau lưng ôm lấy cậu, tính an ủi cậu “Em như vậy tiểu Hi sẽ đau lòng lắm!”

“Em không muốn! Em không muốn chị ấy như thế!” Hương Dương Diễm giãy khỏi ngực Diêm Lệ, lao vào kéo bả vai của Diêm Định Sinh liệu mình khóc la, “Anh Định Sinh! Anh vừa mới nói chính là giả đúng không? Anh nhất định có biện pháp cứu chị ấy! Đúng hay không? Đúng hay không?”

Nhiều giọt nước mắt không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt vốn nên tươi cười vui vẻ, cho dù là Diêm Định Sinh, cũng không thể không đau lòng nhìn về mặt như vậy.

Anh kéo cậu vào trong ngực nhẹ nhàng nói, “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... Anh thật sự đã cố gắng hết sức...”

“Không muốn! Tôi không muốn như vậy!”

Hướng Dương Diễm nghe vậy càng thương tâm gần chết, cậu liên tục tuôn ra lệ thấm ướt áo của Diêm Định Sinh, nhưng vẫn gọi người chị song sinh đang bất tỉnh.

“Ô...”

Trong phòng lớn như thế ngoại trừ tiếng khóc xót xa trong lòng của Hướng Dương Diễm, thì chỉ còn lại sự đau xót của mọi người nhìn về phía Hướng Dương Hi đang ngủ say.

Nếu như nói Diêm Tuấn sống đến bây giờ đã làm chuyện gì hối hận, chính là phát hiện tình cảm của mình đối với Hướng Dương Hi đã quá muộn.

Khi anh thấy nằm ở trên giường Hướng Dương Hi không có một chút sinh khí thì anh hận không thể lập tức dùng tính mạng của mình đổi lấy sự tỉnh lại của cô. Giờ này khắc này cuối cùng anh cũng nhận ra chính mình yêu cô sâu đậm.

Nhưng cô? Cô hiện tại lại...

“Em làm sao có thể vứt bỏ anh lại phía sau?” Anh thật vất vả đã hiểu nha!

Đã hai ngày, quả là Diêm Định Sinh cũng không chẩn đoán bệnh sai lầm. Anh ta đã nói ra kỳ hạn ba ngày, sau ba ngày cô sẽ thật sự muốn ngủ say cả đời, không sai được!

Anh chợt nhớ lại khuôn mặt tràn đầy sức sống của cô, cũng không che dấu ý nghĩ – ánh mắt yêu thương, còn có nụ cười động lòng người cùng nước mắt tủi thân của cô... Hóa ra là anh yêu mến con người luôn theo đuổi bóng dáng của anh...

Bây giờ mới phát hiện, có đúng là thực sự không còn kịp nữa hay không?

“Không! Anh không cho phép!” Anh như phát cuồng ôm lấy thân hình không hề có động tĩnh gì trên giường, kích động la to “Anh không cho phép em cứ như vậy ngủ cả đời! Em có nghe hay không?”

“Anh hai?!” Vừa mới bước vào cửa phòng Diêm Lệ bị một màn trước mắt hù dọa, vội vàng tiến lên kéo Diêm Tuấn ra. “Anh như vậy sẽ làm phiền tiểu Hi nghỉ ngơi!”

“Nghỉ ngơi?! Cô ấy như thế này mà gọi là nghỉ ngơi sao?!” Diêm Tuấn rớt cuộc chịu không được cao giọng rống to.

“Anh... Anh hai?” Diêm Lệ từ trước tới giờ chưa từng thấy dáng vẻ không khống chế được của anh trai, lập tức cũng luống cuống tay chân.

Hướng Dương Diễm theo Diêm Lệ đi vào cũng không nhìn Diêm Tuấn một cái, vẫn đi đến bên giường đau xót nhìn chị gái hôn mê bất tỉnh, sau đó lại rơi lệ.

“Tiểu Diễm...” Diêm Lệ lo lắng nhìn người yêu bé nhỏ của mình.

Hai ngày này Hướng Dương Diễm gần như vì chị gái mà khóc đến sưng mắt, cho dù Diêm Lệ vừa dỗ vừa xoa ra sao đều không thể ngừng được nước mắt của cậu. Cô là lần đầu tiên biết rõ con trai cũng sẽ chảy nước mắt nhiều như vậy, nhưng không cảm thấy cậu yếu đuối, mà đối với cậu thì cảm nhận sâu sắc cùng cảnh ngộ.

Đó là người thân duy nhất ở trên đời này của cậu...

“Chị... Chị tỉnh lại a... Em xin chị... Ô...”

Hướng Dương Diễm một lần lại một lần nói bên tai Hướng Dương Hi những lời giống nhau, dường như điều đó có thể thức tỉnh được chị gái.

“Ô... Chị không được vứt bỏ em một mình như ba mẹ ...” Cậu càng nói càng thương tâm, nước mắt càng tuôn ra như suối, rơi trên gò má Hướng Dương Hi.

“Tiểu Diễm...” Diễm Lệ đang muốn mở miệng an ủi, thế nhưng kể tiếp một màn làm cho kinh sợ –

Trên giường bộ dáng vốn nên tiếp tục ngủ say lại có phản ứng, cực kỳ nhỏ, nhưng có chính là có!

Không chỉ Diễm Lệ trông thấy, cách cô gần nhất Hướng Dương Diễm sau đó cũng đã ngừng lại nước mắt, trộn to hai mắt sưng đỏ nhìn kỳ tích sắp hiện ra.

“Tiểu Diễm...”

Thanh âm yếu ớt từ cánh môi không có chút máu nào bật ra, trong phòng ba người đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc chứng tỏ là bản thân không ảo giác đơn phương.

“Chị!” Hướng Dương Diễm lay cánh tay vô lực của Hướng Dương Hi, rơi xuống nước mắt mừng vui bất ngờ.

“Tiểu Hi!”

Diễm Lệ cùng Diễm Tuấn đứng ở bên giường nhìn cô từng chút từng chút một mở to mắt, sự mừng rỡ bộc lộ trong lời nói.

Nhất là Diễm Tuấn, anh xúc động hận không thể lập tức ôm cô vào trong lòng, nhưng anh buộc chính mình phải bình tĩnh. Mặc dù cô đã tỉnh lại, nhưng vẫn nên để cho Diễm Định Sinh chẩn đoán bệnh xong mới có thể bảo đảm hoàn toàn không lo ngại.

Nghĩ tới đây, anh lập tức ẩn số nội bộ gọi Diễm Định Sinh đến.

“Tiểu Diễm... Đừng khóc... Em đừng khóc...”

Hướng Dương Hi vừa tỉnh dậy thì vội vàng vì chính mình lau nước mắt em trai, tiếc rằng thân thể cô suy yếu, chỉ gơ tay cánh tay lên thôi đã mất rất nhiều sức lực.

“Chị! Chị không nên cử động a!” Hướng Dương Diễm vừa khóc vừa cười vội mình lau nước mắt.

“Chị rốt cuộc là sao a? Sao toàn thân đều đau nhức?” Hướng Dương Hi vừa muốn ngồi thẳng dậy, lại đau đến nhú mảy.

“Ô... Chị xảy ra tai nạn xe cộ bị thương rất nghiêm trọng...” Hướng Dương Diễm nghĩ tới đáng về chị vừa bị Diễm Minh đuổi về thì lại nhận không được tiến lên ôm sát thân thể yếu ớt của chị mình.

“Tiểu Diễm...” Hướng Dương Hi đau lòng ôm lấy cậu “Đừng lo lắng, chị hiện tại không phải là rất tốt khi vẫn ở đây sao? Chị mới không nỡ tách khỏi em trai đáng yêu mà...”

Tuy yếu ớt gần như nói không ra lời, Hướng Dương Hi vẫn mạnh mẽ giữ vững tinh thần dỗ dành em trai. Mặc dù dường như không hữu dụng vì em trai vẫn là rơi nước mắt.

“Ô... Chị nói đó! Không thể rời bỏ em nha...” Thiếu niên mười tám tuổi làm nũng đáng yêu như trước, làm cho chị gái thân thiết thương yêu không thôi.

“Chị sao lại lừa gạt em được?”

“Anh Định Sinh nói nếu như chị không tỉnh lại thì mãi mãi không tỉnh lại nữa... Em rất sợ hãi! Sợ hãi cuối cùng chỉ còn lại một mình em.” Cậu tại chỗ lồm ở cổ của chị thì thào nói ra nội tâm sợ hãi.

“Đồ ngốc...” Cô yếu ớt cười cười.

“May là... May mắn là chị đã tỉnh...”

“Ừ.” Cô gật gật đầu, chợt nhớ tới một việc. “Đúng rồi, em nói anh Định Sinh... Là ai vậy?”

Những lời này giống như bom, nổ trúng Hướng Dương Diễm khó có thể tin ngược mặt lên, cũng nổ trúng hai người bên giường đưa mắt nhìn nhau, kinh hoàng không thôi.

“Chị?!” Hướng Dương Diễm hai mắt mông lung đắm lệ trộn thật lớn.

“Em làm sao vậy?” Cô nói sai cái gì sao?

“Tiểu Hi, em không nhớ rõ Đường đường chủ sao?” Người hỏi chính là Diêm Tuấn.

“Cái gì Đường đường chủ? Tôi còn ở thiên đường sao!” Hường Dương Hi buồn cười nói.

“Chị, vậy chị nhớ ra anh Thượng Quan Duật không?” Hường Dương Diễm lại hỏi. Suy cho cùng chị gái và anh Quan Duật dường như tương đối khá gần gũi!

“Là sao? Làm sao ngay cả em cũng nói những lời khó hiểu như vậy?” Hường Dương Hi cau mày nhìn em trai hăng hái không hiểu, lại nhìn xuống hai người ở bên giường hồi lâu. “Còn có... Hai người này... Là ai?”

Đâu biết rằng lời của cô vừa dứt, ba người trước mắt sắc mặt so với vừa rồi lại trở nên khó coi hơn, nhất là khuôn mặt xinh đẹp so với con gái còn hơn kia...

“Đúng vậy! Cô ấy mất trí nhớ!”

Diêm Định Sinh xòe hai tay tuyên bố kết quả chẩn đoán bệnh cùng mọi người.

“Nhưng mà cô ấy nhớ rõ tiểu Diễm a!” Diêm Lệ khó có thể tin nhìn cô gái trên đầu còn quấn băng vải. Xem ra vụ va chạm này thật đúng là bị thương không nhẹ a!

“Không... Người bệnh chỉ mất đi một phần trí nhớ là chuyện thường xảy ra.” Diêm Định Sinh nói ra.

“Thế nhưng cô ấy ngay cả mỗi người trong Diêm Minh lúc này cũng không nhớ rõ a!” Diêm Lệ kêu sợ hãi.

“Em cho rằng cô ấy còn có thể chọn lựa sao?” Diêm Định Sinh nhướng mày hỏi lại.

“Như vậy còn có thể có những di chứng khác hay không?” Hường Dương Diễm lo lắng nhìn qua Diêm Định Sinh.

“Trái lại, đừng lo lắng.” Anh cười với cậu “Tình huống tệ nhất chính là như bây giờ a!”

Ách... Mọi người nghe vậy, quả thật không biết nên khóc hay nên cười.

“Xin hỏi...” Đường sự liên tục bị lấy ra thảo luận, rốt cuộc cũng có cơ hội lên tiếng, “Tôi chắc là quen biết các người à?”

“Đương nhiên rồi!” Đường chủ thiên sứ Thượng Quan Duật thẳng thắn ột lời đáp quả quyết “Chúng ta cùng ở Ma Cát Đa! Em làm sao có thể quên mất Thượng Quan Duật anh vậy? Lại làm sao nói, anh coi như đây là cái giá để chụp ảnh tốt nhất của em!” Anh vừa kể vừa réo, căn bản quên mất trước mắt anh chính là một bệnh nhân mất trí nhớ, nên vẫn không ngừng oán trách, cực kỳ giống oán phụ bị bỏ rơi.

“Này! Anh cũng ngốc chả kém một chút nào!” Diêm Lệ không chút lưu tình nào cho anh một chữ, ngăn chặn tiếng quỵ kêu phiền nhiễu.

Không ngờ là Hường Dương Hi lại bật cười, “Ha ha! Anh thật thú vị!” Người này thoát nhìn là lớn hơn cô vài tuổi, cảm giác ở chung rất tốt! Nếu thật sự như anh ta nói, trước khi cô mất trí nhớ đã cùng anh ta có giao thiệp rất tốt a!

“Khoan... Cái gì thú vị a?” Chẳng lẽ lại anh bị biến thành thằng hề sao? Nghĩ đến đây, trên mặt Thượng Quan Duật dường như xuất hiện ba vết nhăn, cuối cùng cam lòng ngậm miệng.

“Thế này làm sao mới tốt đây? Chị cũng không nhận ra ai!” Hường Dương Diễm vẻ mặt đau khổ nói.

“Không sao, chị vẫn có thể nhớ được tiểu Diễm nha!” Cô ngọt ngào cười với em trai, cậu xúc động lại muốn khóc.

“Đừng khóc!”

Hường Dương Hi cùng Diêm Lệ trầm miệng một lời ngăn lại cậu sắp bật ra nước nử nghẹn ngào.

“Cô là...” Hường Dương Hi lúc này mới phát hiện cô gái trước mắt so với đàn ông còn tuấn tú hơn, cùng em trai nhà mình hình như có quan hệ không bình thường.

“Cô ấy là Lệ, là vợ tương lai của em đó!” Cậu trai hốc mắt hồng hồng rút cuộc đưa ra nét mặt tươi cười.

“Bốp!” Cái ót của Hướng Dương Diễm lập tức ăn một cái dấu ấn năm ngón tay.

“Bớt nói lung tung cho tôi!” Diêm Lệ đỏ mặt mắng.

Làm sao đoán được mặc dù người bị hại chỉ rời cái mũi nhận tội, thế nhưng người chị mất trí nhớ không khoan hồng độ lượng như vậy “Cô làm gì lại đánh em trai tôi?”

Đã quên mất những người này, đương nhiên cũng quên đi tình cảm lúc trước. Nay nhìn thấy em trai mà mình nuông chiều bị đánh, Hướng Dương Hi sao có thể không khó chịu mà lên tiếng.

“Ách... Em...” Diêm Lệ xấu hổ nhìn cô gái đang tức giận, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết trả lời ra sao.

“Chị, chị đừng trách cứ cô ấy a! Cô ấy không phải cố tình đâu!” Hướng Dương Diễm tranh thủ thời gian trả lời thay người yêu của mình.

Những người khác thấy thế, vội vàng luôn mồm nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Tiểu Hi, chị có thật ngay cả “anh ấy” cũng không nhớ rõ sao?”

Mọi người chỉ về sắc mặt khó coi tới cực điểm của Diêm Tuấn trong hai ngày nay, lúc này anh đang đứng cạnh cửa không nói một câu, trên mặt lại hiện ra vẻ tiêu tụy chưa bao giờ có.

Xem ra mỹ nam lạnh lùng sớm đã động tình, chỉ tiếc là người ta đã quên anh!

“A?” Hướng Dương Hi nhìn theo hướng của mọi người chỉ, lại thấy anh đẹp trai vừa nãy, cô nhú hạ lông mày nói ra: “Vừa mới nói là không nhận ra nha!”

Là sao? Cô nên nhận ra người này sao? Sặc! Về mặt khó coi như vậy, thảo nào cô lại không nhớ được... Ó? Anh ta đi tới làm gì vậy? Còn nhìn chăm chăm vào cô, thật không có lễ phép!

“Em thật sự cũng không nhớ rõ gì sao?” Diêm Tuấn đi đến trước giường chậm rãi hỏi.

Ó? Sao trong lời nói của anh ta dường như có bao nhiêu ân hận cùng tiếc nuối?

“Ách! Thì... Đúng vậy!” Cô ăn ngay nói thật.

Người đàn ông này dường như rất khó qua a! Hại cô bắt đầu cảm thấy là anh đem chuyện không nhớ được là lỗi của cô! Nhưng cũng không phải cô cố ý, anh ta cũng không được dùng loại ánh mắt đó nhìn cô nha?

“Này! Anh muốn nhìn đến khi nào hả?”

Hướng Dương Hi thật sự chịu không được. Bị anh chàng đẹp trai như vậy chăm chăm vào rất là kỳ quái a! Hơn nữa anh ta nhìn cả buổi cũng không thốt lên một tiếng... Không phải là biến thái chứ?

Cô kéo kéo tay em trai, muốn cậu giải thích một chút hiện tại là tình hình gì đây.

“Ách... Anh ấy...” Hướng Dương Diễm nhìn nhìn thần sắc tiêu tụy của Diêm Tuấn, mấy ngày qua bất mãn đối với anh ấy rốt cuộc cũng có chút mềm đi. Nhưng là... Cậu cũng không biết nên giải thích làm sao với chị về thân phận đặc biệt của anh Diêm Tuấn a!

Không đợi Hướng Dương Diễm mở miệng, Diêm Tuấn liền hỏi Diêm Định Sinh, “Phải làm sao mới có thể để cô ấy khôi phục trí nhớ?”

“Ừ... Để anh nghĩ lại xem...” Diêm Định Sinh trêu chọc cười gian rút cuộc tái xuất giang hồ.

Ha ha! Xem ra có người không cam tâm nha!

“Thật ra muốn thức tỉnh lại ký ức bị bỏ quên vẫn còn có khả năng, chỉ có điều phải dùng phương pháp ngược lại...”

“Phiền toái nói ra trọng điểm đi!” Diêm Lệ nhú mày. Cáo già này không thấy được vẻ mặt u ám của anh traicô sao?

“Anh đây chẳng phải muốn nói sao?”

Miệng Diêm Định Sinh đã có chút bớt cong, thấy thế trong lòng Diêm Lệ run sợ.

“Đầu tiên mọi người cần làm cô ấy tỉnh lại một bộ phận trí nhớ la!” Mắt hồ ly có nhiều thích thú lướt qua người đàn ông u ám “Chỉ có điều... Phương pháp tốt nhất chính là cho cô ấy mỗi ngày cùng ai đó đã bị quên mất ở chung một chỗ. Lâu dài cô ấy nhất định sẽ là của cậu. A! Không phải! Anh muốn nói, có lẽ có một ngày cô ấy sẽ nhớ tới!”

“Như vậy trong bao lâu?” Diêm Tuấn trầm mặt hỏi, trong thâm tâm dĩ nhiên có dự định.

“Không biết.” Hồ ly ném ra câu trả lời không chịu trách nhiệm, nhưng không ai ở đây có ý kiến.

Quả thật, mất đi trí nhớ bao giờ có thể khôi phục toàn bộ, không ai có thể chắc chắn, e rằng từ nay về sau không tìm trở lại cũng không nhất định.

“Tốt.” Diêm Tuấn trong miệng nói ra một lời mang tính quyết định.

Âm thanh này làm ọi người hiểu rõ, cho dù mất đi bao nhiêu thời gian, Diêm Tuấn đều hướng đòi lại Hường Dương Hi tình cảm nên thuộc về anh.

Ai nha! Nhị đương gia thông minh lanh lợi giàu kinh nghiệm của Diêm Minh bọn họ hành động nghiêm túc quả thật rất ghê gớm a!

Đang lúc mọi người không ai bảo ai cùng mỉm cười, hiện tại chỉ có Hường Dương Hi tức giận hỏi lại, “Tốt cái gì mà tốt?”

Trí nhớ của cô chẳng biết lúc nào mới có thể khôi phục! Nhìn người đàn ông có chút hả hê đó lại còn ở đằng kia trầm trồ khen ngợi! Rất xấu xa nha!

6. Chương 6

Bây giờ Hường Dương Hi đã hiểu cái tiếng tốt kia từ đâu mà đến.

Tốt!? Tốt cái rắm a! Gã đàn ông này chắc chắn là một tên biến thái!

Từ sau khi bị tên bác sĩ rất giống như hồ ly đầu thai chẩn đoán bệnh, tên biến thái này bắt đầu thuận tiện ép cô cùng phòng cùng gối, lý do là – cô “đã từng” rất thương anh ta!

Trời đất ơi! Cái mưu tính này rốt cuộc là loại lý do chó má gì? Khi dễ cô mất trí nhớ sao!

Cho dù cô thật sự “đã từng” rất thương anh ta, hiện tại cô cũng đều quên hết tất cả nha! Đâu biết rằng tên biến thái lại còn nói muốn thẳng từ ở chung bắt đầu tìm lại tình cảm của cô đối với anh ta!

Hừ! Cô nghĩ anh ta là muốn tìm lại thú tính của mình thì có! Đại sắc lang!

“Đáng ghét! Không thể tiếp tục như vậy được! Không bị anh ta ăn mới là lạ đó!” Cô cầm hờn bất bình nghĩ.

Hường Dương Hi cho dù mất trí nhớ, cũng không có nghĩa là người khác được phép lợi dụng, hơn nữa bây giờ cô không nghĩ ra chút tình cảm nào đối với Diêm Tuấn, dĩ nhiên sẽ nôn nóng đến độ dậm chân.

Chỉ tiếc rằng, cho dù cô có phát điên cỡ nào, việc đi lại bất tiện hiện giờ làm cô thật sự không có sức thay đổi tình hình, chỉ có thể trở mắt nhìn Diêm Tuấn sáng ngời đi tới đi lui trước mắt cô.

“Có muốn ăn chút gì không?” Anh ân cần hỏi thăm, trên tay đã bưng một cái mâm, bên trên để đầy bánh ngọt ngon.

“Không muốn!” cô tỏ ra cáu kỉnh, hai mắt không tự chủ nhìn xuống cái gì đó trên mâm.

Ô... Xem ra ăn rất ngon nha! Không... Không được! Cho dù muốn cô chết, cô cũng sẽ không vì ăn mà bán đứng thân thể!

“Ăn một chút đi! Em từ lúc ngủ trưa tỉnh dậy đã không ăn cái gì rồi.” Anh vẫn cầm lấy một miếng bánh ngọt để trên cái đĩa sứ tinh xảo, cố ý khiến cho cô thêm thường.

Ô — không! Không được... Hử? Thơm quá nha...

Lúc này Hương Dương Hi lại bị hương trà đậm đà bay tới, thì ra là Diêm Tuấn lệnh cho người hầu đem đồ uống lên để thử.

“Bánh ngọt kết hợp cùng trà sữa hoa lan rất vừa vặn.” Anh dịu dàng giúp cô rót một ly trà sữa.

“Tôi lại chưa nói muốn ăn nha...” Cô nói ngược với suy nghĩ, hai mắt lại thẳng tắp chăm chăm vào trà bánh thơm ngon tỏa ra bốn phía.

“Cái này coi như là anh rất hân hạnh mời em ăn, được không?” Anh tính khí tốt mà cười, chỉ cảm thấy bộ dáng giận dữ của cô đáng yêu cực kỳ.

Bắt đầu từ ngày đó, anh đã quyết định muốn dùng cả đời đến thức tỉnh lại tình cảm của cô đối với anh, dù cho cuối cùng không thể như ý nguyện cũng không sao, bởi vì anh sẽ làm cho cô một lần nữa yêu thương anh.

“Anh làm gì mà không ăn?” Cô khó hiểu nhìn anh, trong miệng đã nhét vào một mẩu bánh ngọt.

Người đàn ông này thật đúng là lạ... Có bánh ngọt không ăn, nhìn chăm chăm vào cô làm gì vậy a? Chờ một chút... Anh ta muốn ăn sẽ không phải là cô đi?

“Này...”

Đáng giận! Còn dám cười! Nhưng lại cười đến rạng rỡ như thế! Ô... Thật sự đẹp... Mê người...

“Thế nào rồi?” Anh phát hiện con mèo nhỏ cúi kính mắt thần.

“Không có, không có gì!” Cô kinh ngạc cảm thấy chính mình thất lễ, vội vàng cúi đầu tiếp tục gặm ăn bánh ngọt.

Thật sự rất mất thể diện! Cô chính là Hương Dương Hi đó! Làm sao có thể thêm thường sắc đẹp của đại dã lang!?

“Nhìn em kìa, ăn được là miệng đều dính đầy vụn.” Diêm Tuấn cầm lấy khăn tay bên cạnh, nhẹ nhàng vì cô lau đi mảnh vụn bên khóe miệng.

Cô không nói gì.

Lại một lần nữa, Hương Dương Hi lại nhìn ngây người.

“Cái tên biến thái này rốt cuộc muốn nhốt mình đến khi nào đây?” Hương Dương Hi nổi giận mắng chửi khắp nơi.

Thật vất vả đợi được Diêm Tuấn đi vắng, đã không cần ngồi xe lăn thì cô dĩ nhiên nên nắm chắc cơ hội chạy trốn. Làm sao mà biết được cửa phòng này như là tường đồng vách sắt, cho dù cô phá hư như thế nào cũng mở không ra.

Đáng giận! Anh ta nhất định là có mưu tính!

Sau khi đã được tên biến thái giải thích kỹ càng, cô đã biết Diêm Minh là cái dạng tổ chức gì, cũng biết các thành viên trong Diêm Minh là dạng người gì.

Cái gì bốn đường mười hai phái, phức tạp chết đi được! Hại cô nghe được đầu óc choáng váng.

Thật không nghĩ tới chị em bọn họ lại ở tại nơi này!

“Hình như là vì liên quan đến ba mẹ...”

“Ai... Thực không xong! Ngay cả nghề nghiệp của ba mẹ cũng quên...” Cô thở dài, quyết định không cần phải bỏ chạy.

Buông lỏng chân phải còn quấn băng vải nằm ngửa trên ghế sa lon, từ góc độ này nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy ngoài cửa sổ ngàn dặm không mây.

Bầu trời màu xanh đẹp quá nha! Còn có ánh mặt trời... Như mặt cười ôn hòa của tiểu Diễm... Ai...

“Rất nhớ em trai –” Cô thì thào tự nói.

“Em đang nghĩ tới ai?”

Giọng nam bất ngờ cắt ngang suy nghĩ của cô, cẩn thận một chút, không hiểu sao còn mang theo tức giận!

“A! Anh vào lúc nào!?”

Hướng Dương Hi bị hù dọa làm cho khiếp sợ, lập tức ngồi dậy, lại bởi vì quá mức luống cuống, trái lại làm cho vết thương chưa lành ở chân phải đụng vào bàn trà liền rú lên bốn phía ngay tại chỗ.

“Đau quá! Đau quá!” Cô đau đến chảy nước mắt.

“Sao thế?” Diễm Tuấn vội vàng đỡ cô ngồi xuống, cẩn thận từng chút nâng chân phải của cô đặt lên bàn trà.

“Anh còn dám hỏi tôi thế nào rồi? Tên biến thái! Quý đại sui! Vừa nhìn thấy anh thì tôi liền hồng!” Cô không lưu tình chút nào ra sức mắng sao chổi. Đáng giận! Chân của cô sắp đau chết rồi!

“Anh giúp em nhìn xem.” Anh đối với chữ mắng của cô không chút phật lòng, ngược lại chuyên tâm xem kĩ vết thương của cô. Hô... May mà không có trở ngại gì.

“Này! Anh xem chưa đủ hả?” Tên đại sắc lang này xác định chắc chắn là đang thêm muốn đùi đẹp băng vải bên ngoài của cô, quả nhiên là tính xấu không đổi!

“Xem đủ rồi, chân của em không có việc gì.” Anh vẫn còn cười không nghiêm túc.

“Hừ!” Cười cái gì mà cười? Người vừa mới hại cô đụng chân không biết là ai sao! Cho rằng cười đẹp đến rung động lòng người như vậy, cô sẽ tha thứ cho anh ta sao?

“Đúng rồi...” Tên biến thái cuối cùng thu hồi nụ cười làm cô nổi cả da gà.

“Sao vậy?” Sao khuôn mặt tuấn tú lại hiện ra khó coi chết người vậy? Chẳng lẽ tại chân của cô đụng hồng bàn trà quý báu của anh ta rồi?

“Em nói em vừa nghĩ tới ai?”

Diễm Tuấn không còn cách nào không để ý tới suy nghĩ lơ đãng vừa mới nảy của Hướng Dương Hi. Cô đang nghĩ tới ai? Nghĩ đến chuyên tâm say sưa như thế, ngay cả khi anh bước vào cửa phòng cũng không biết.

“A?” Cô nhất thời không khỏi trầm nghĩ. Kỳ lạ... Người đàn ông này mặc kệ bàn trà của anh ta, quan tâm cô nghĩ tới ai là sao?

“Anh hỏi là em vừa mới nghĩ tới ai?” Anh lại hỏi lại lần thứ nhất, sắc mặt không có chiều hướng dịu đi chút nào, mà bên này vẫn không biết chết sống nổi lên tính khí đùa giỡn.

“Tôi nghĩ tới ai không liên quan đến anh!” Cô không đoái hoài chẳng thèm nói.

Tưởng là anh lại kiên nhẫn dỗ dành cô như mấy lần trước, không nghĩ tới lúc này anh lại bắt lấy cổ tay của cô một cái, vẻ mặt xanh đen làm cô không khỏi sinh lòng sợ hãi.

“Anh... Anh làm gì vậy a? Anh nắm tay tôi đau quá đó!” Kể hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, cô vội vàng tìm cách rời ra hai giọt nước mắt, lấy tranh thủ thông cảm.

Mà sự thật chứng minh, chính sách vũ khí đau thương của cô rõ ràng có hiệu quả, người đàn ông vốn còn đang trong cơn thịnh nộ quả nhiên lập tức buông tay, mà chuyển thành là vẻ mặt áy náy.

“Còn đau nhức không?” Tay thon dài xoa nhẹ lên cổ tay phồng phồng, lực đạo dịu dàng như sợ lại sẽ làm đau cô.

“Không... Đã không đau nữa rồi...”

Thấy bản thân anh khấn trương như vậy, trong lòng cô không khỏi có chút cảm động. Tên biến thái này trừ việc giam cầm cô làm cho cô cực kỳ không vui ra, kỳ thật anh ta đối với cô vẫn hoàn toàn tốt!

“Tôi...” Cô lúng ta lúng túng mở miệng, “Tôi vừa mới nghĩ đến tiểu Diễm a! Tôi rất muốn gặp em trai đó...”

Chỉ chốc lát sau, chính mình nghe được đáp án vừa ý thì anh ta cuối cùng lại vui vẻ.

Ách... Cô nghĩ tới em trai của cô, người đàn ông này làm gì vui vẻ như vậy? Hơn nữa cười rộ lên thật đúng là đẹp mắt nha! Thật sự là sắc đẹp có thể ăn được... Không, không! Mau trở về đề tài chính đề đi!

“Đúng rồi! Tiểu Diễm em ấy tại sao cũng không tới tìm tôi a?” Hai chị em bọn họ đã một tuần lễ không gặp mặt nha! Tiểu Diễm chẳng lẽ một chút cũng không nghĩ đến cô sao?

“Là anh muốn cậu ấy đừng đến tìm em.” Anh chỉ cần liếc, liền nhìn ra cô suy nghĩ cái gì.

“Tại sao?” Cô vừa giận.

Tên biến thái này rốt cuộc suy nghĩ cái gì đây! Rõ ràng ngăn cản chị em bọn họ gặp nhau, rõ ràng mưu tính xấu!

“Anh một mực nhốt tôi ở trong phòng anh rốt cuộc muốn làm gì?” Đây là chỗ cô rất hoang mang. Người đàn ông này mỗi ngày nhốt cô ở trong phòng mất to tròng mắt nhỏ, quả thật nhìn không ra được niềm vui thú gì đáng nói.

Người đàn ông bị chất vấn lại chậm rãi chống lại mắt cô, phun ra lời nói lại làm người nghe tim đập không thôi.

“Bởi vì... Anh hy vọng có thể có nhiều – thời gian hơn một chút ở chung một chỗ với em.”

“Anh... Anh đang ở đây nói cái gì hử?” Cô lập tức cảm thấy hoảng hốt, vội vàng quay mặt sang một bên.

Loại tư tâm trong lời nói này anh ta nói ra khỏi miệng thật kém, nhưng mà thật đúng là êm tai... Ách! Không đúng a! Cô hiện tại hẳn là cố gắng bảo vệ tự do của nhân quyền mình mới đúng!

“Tôi với anh cũng ở cùng một chỗ đã đủ lâu sao? Tôi mặc kệ! Tôi hôm nay chính là muốn nhìn thấy em trai của tôi nha!”

Cô đã chuẩn bị tốt phải kháng chiến trường kỳ, không nghĩ tới lúc này đây anh ta lại đáp ứng rất thoải mái, còn đem cửa phòng mở ra, đưa mắt nhìn cô đi ra ngoài...

Tên biến thái rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Không có việc gì giam cô một tuần lễ, hiện tại lại vô điều kiện thả cô đi ra...

Mặc dù Hướng Dương Hi rất muốn lên tiếng hỏi rõ ràng, nhưng cô càng muốn thừa dịp Diễm Tuấn không hối hận trước cùng em trai bảo bối cùng nhau gặp mặt.

“Tiểu Diễm –”

Cô vừa thoát khỏi mấy ngày ở phòng giam, cô liền không thể chờ được mà tìm em trai mình chung quanh.

Chỉ có điều Diễm Minh lớn như vậy, cô lại mất trí nhớ, nhận không ra đường, muốn đi đến nơi đâu tìm đây? Mà vẫn không tìm được thì lại để cho tên biến thái bắt đi trở về sao!

Đang lúc cô không biết nên như thế nào cho phải, trong bụi cỏ đột nhiên hiện ra khuôn mặt giống cô như đúc.

“Tiểu Diễm!” Cô vừa mừng vừa sợ.

“Chị!” Hướng Dương Diễm cũng có phản ứng giống vậy.

Hai chị em vui vẻ ôm ấp lấy đối phương, sau đó lôi kéo nhau ngồi trên cỏ.

Hướng Dương Hi động tác tự nhiên vụng về rất nhiều, đồng thời cũng gọi ra ân cần với em trai.

“Chị, vết thương của chị còn không có khỏi hẳn để chạy lung tung, có thể càng chuyển biến xấu hay không?”

“Đừng lo lắng nữa! Chị lại không có chạy, chỉ là đi lâu một chút mà thôi. Nhưng mà nơi này thật đúng là lớn a!” Cô vừa nói vừa lau lớp mồ hôi mỏng trên trán.

Nói không mệt là gạt người, chỉ từ phòng tên biến thái đi đến vườn hoa này cũng khiến cho cô thở hổn hển hơi nọ tiềm hơi kia. May mà bỗng chốc tìm được em trai, bằng không thật không biết cô còn có đủ sức để đi tiếp nữa hay không.

“Nhưng chị rất lợi hại đó! Làm sao biết rõ em trong này?” Hướng Dương Diễm vui vẻ cười nói.

“Kỳ thật chị cũng không hiểu được a! Trực giác hướng bên này bắt đầu tìm!” Cô ăn ngay nói thật.

“Ha ha! Có thể thấy được trong tiềm thức của chị vẫn nhớ rõ!” Hướng Dương Diễm mặt mày hớn hở phân tích nói: “Trước kia chỉ cần chúng ta có tâm sự sẽ chạy tới nơi này đó! Hơn nữa sau khi một người tới đây, người kia cũng sẽ theo đến.”

“Thật sao? Chị dường như có chút ấn tượng a!” Cô cũng hiểu được thú vị.

Nói thực ra, ngoại trừ còn nhớ rõ Hướng Dương Diễm là em trai của cô ra, chuyện bọn họ sau đó tiến vào ở tại Diêm Minh hết thấy quên hết, mà ngay cả căn cứ bí mật của hai chị em bọn họ tại Diêm Minh cũng quên sạch trơn, may mắn thần giao cách cảm không có theo mất trí nhớ mà biến mất.

“Thật vậy chăng? Thật tốt quá!” Hướng Dương Diễm mừng rỡ, “Nhất định sẽ giống như anh Định Sinh nói vậy, một ngày kia chị sẽ nhớ toàn bộ những chuyện cần thiết!”

“Vạn nhất... Không có?” Cô không khỏi có chút phiền não.

Cô dường như quên rất nhiều chuyện trọng yếu, ngoại trừ ký ức mười mấy năm qua cùng cậu em trai này, những người trong Diêm Minh kia cô một người cũng nhớ không được, hình như trong tâm rất thương bọn họ, nhất là cái tên biến thái kia, đáng về anh ta dường như rất cô đơn.

“Vậy cũng không sao a!” Đáp lại cô là một nét mặt tươi cười sáng lạn, “Ít nhất chị ở chỗ này bình an, chúng ta còn có thể một lần nữa tạo ra càng nhiều kỷ niệm thuộc về chúng ta và Diêm Minh!”

“Tiểu Diễm...” Hướng Dương Hi cảm động xuyết nửa muốn rơi lệ.

“Đúng rồi! Chị, anh Diêm Tuấn sao đồng ý cho chị đi ra tìm em a?” Hướng Dương Diễm không đành lòng nhìn chị gái rơi lệ, vội vàng chuyển hướng đề tài...

7. Chương 7

“Người em nói đến là tên biến thái kia à?” Nói đến đây, tâm tình cảm động của Hướng Dương Hi toàn bộ biến mất.

“Tên biến... biến thái?” Hướng Dương Diễm liên tục nói lắp. Người mà chị nói đến sẽ không phải là anh Diêm Tuấn chứ?

“Chính là cái tên đàn ông chẳng biết vì sao nhốt chị trong phòng hắc đó! Hành vi này không gọi biến thái thì là gì? Thế nhưng đã vậy cũng không làm chuyện gì!”

Hừ! Tên đàn ông kia nếu như làm cái gì với cô, còn có thể chứng minh anh ta là một tên sắc lang hàng thật giá thật. Nhưng hết lần này tới lần khác anh ta chỉ giam giữ cô mà không làm gì cô, cho dù như vậy, mới càng làm người ta không thể tưởng tượng nổi a!

“Hà?” Nếu không chị hy vọng anh Diêm Tuấn làm chuyện gì với chị?” Hướng Dương Diễm ngạc nhiên.

“Chị mới không có!” Đường như nhìn ra tiếng lòng của em trai, mặt cô đỏ lên nghiêm túc phủ nhận, “Chị còn chưa nói em đâu! Tại sao không tranh thủ đi gặp chị hả?”

Đây chính là cô bị mất mặt mà quơ quào.

“Lệ không cho em đi!”

“Em lại nghe lời của cô ấy như vậy hả?” Cô còn không quên cô gái kia hay khi để em trai cô như thế nào nha!

“Em... Ách...” Nghĩ tới cách thức Diêm Lệ ngăn cản cậu tìm đến chị gái, cậu lại nhin không được mặt đỏ.

Một tuần lễ nay, cậu mỗi ngày đều cùng Diêm Lệ ở trong phòng ... Chính xác mà nói hẳn là ở trên giường, bảy ngày này quả thực có thể nói là nhục dục tràn trề, nghĩ tới cũng làm người ta xấu hổ.

“Em làm sao mà đỏ mặt nha?” Cô nghi ngờ nguyên nhân khiến vẻ mặt em trai thay đổi.

“Không có, không có a! Thời tiết thật đẹp nha!” Cậu làm sao thành thật được, cũng không có khả năng nói trắng toạc tất cả loại chuyện này ra.

“Thật vậy sao?” Hướng Dương Hi thanh âm cao tám độ, rõ ràng là không tin.

“Thật mà! A! Đúng rồi... Mấy ngày nay anh Diêm Tuấn đối với chị thế nào a?” Tên ngốc cũng biết phải nói sang chuyện khác.

Ồ? Tiểu quỷ này.....

“Không có chuyện gì hết! Chỉ là nhiều lời chút thôi, ngày dăm ba lần bắt chị ăn cơm. Chị thấy eo của chị cũng đã thô một tác rồi!” Thầm nghĩ lại cô vẫn cảm thấy có phần ngọt ngào? Thôi đi!

“Ha ha... đâu phải thế! Cho dù mập thì chị cũng vẫn rất xinh!”

“Cái miệng này ngọt quá nha!” Cô nheo nheo hai má của cậu.

“... Chị có nhớ tới chuyện ở cùng với anh Diêm Tuấn lúc đó không?” Giọng điệu của cậu chuyển thành thăm dò.

“Chuyện gì?”

“Ách...” Cậu quyết định đổi lại cách hỏi, “Chị có cảm giác gì với anh Diêm Tuấn?”

“Cảm giác hả...” Cô cẩn thận nhớ lại một chút.

Nói thật ra, tên biến thái đúng là không xấu nha! Dáng người lại đẹp, cá tính cũng dịu dàng sẵn sốc, quả thật một tuần lễ nay chăm sóc cô từng li từng tí, nhưng mà chỉ có cặp mắt kia, luôn chăm chăm nhìn thẳng vào cô, hình như rất khó vượt qua, giống như không cam lòng vì bị cô quên mất.

Trước đây anh ta và cô rốt cuộc có loại quan hệ gì? Hướng Dương Hi rơi vào trầm tư...

“Chị?” Hướng Dương Diễm đợi rất lâu cũng không có câu trả lời, cuối cùng không kiên nhẫn kéo kéo cánh tay Hướng Dương Hi.

“Hả?” Rốt cuộc cũng hoàn hồn. “A! Anh ta hả...” Cô nhìn em trai một chút, nghĩ có nên nói ra hay không. “Em biết anh ta là ai sao?” Dừng một chút, cô lại sửa lại cách nói: “Ý chị là... Trước kia tụi chị là loại quan hệ gì?”

“Hả?” Đến lượt Hướng Dương Diễm do dự.

Quả nhiên chị đã phát hiện chuyện không bình thường khi ở cùng anh Diêm Tuấn lúc đó rồi sao? Vậy cậu có nên giúp chị tìm về đoạn ký ức kia hay không? Chẳng may chị lại yêu anh Diêm Tuấn, sau đó lại bị thương tâm một lần nữa, nên làm sao đây?

“Sao không nói lời nào vậy?” Cô cũng không kiên nhẫn chờ cậu phát ngốc xong.

“Sao chị lại hỏi vậy a?” Cậu cần thời gian cân nhắc một chút.

Mà Hương Dương Hi cũng không định giấu em trai, “Bởi vì chị cảm thấy thái độ anh ấy đối với chị rất kỳ quái nha! Làm gì có người chẳng hiểu vì sao đem con gái người ta nhốt ở trong phòng của chính mình chứ? Nhưng anh ta lại không động tay động chân với chị, có thể thấy được tại chị không phải vợ chồng, nhưng mà... Ánh mắt anh ta nhìn chị rất...” Cô nghiêng đầu suy nghĩ tính từ thích hợp nhất “Mờ ám.”

“Mờ ám?” Hương Dương Diễm trừng lớn mắt. Ánh mắt mờ ám là sao?

“Chính là... Chính là... Dường như rất muốn nảy sinh quan hệ gì đó với chị, nhưng lại ra sức kiềm chế cảm giác lại!”

“Quan hệ?” Tên con trai huyết khí dâng trào rõ ràng đã hiểu sai, đang đỏ mặt đây!

“Tiểu sắc quỷ, đừng nghĩ bậy!” Hại cô cũng đỏ mặt theo, “Nhưng chị cảm thấy anh ta dường như có ý tứ đặc biệt với chị à! Như vậy có quá tự mình đa tình hay không?”

“Sao!” Cậu không nghĩ tới chị lại trực tiếp đưa ra suy đoán như vậy.

“Nhưng em cũng chưa thấy tình trạng hai anh chị ở chung với nhau một tuần lễ qua, hỏi em cũng không chính xác!”

“Ách... Vậy... Nếu như anh Diễm Tuấn thật sự thích chị, chị tính thế nào a?” Hương Dương Diễm dè dặt hỏi thăm.

“Nếu như anh ta thích chị à...” Khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tầng hồng nhạt, rõ ràng đã rơi vào ảo tưởng tình yêu của thiếu nữ.

“Tốt! Em biết rồi.” Cho dù chị mất trí nhớ, nhưng trong lòng có lẽ vẫn như trước!

“Chị còn chưa trả lời em nha!” Cô néo tai em trai, lần thứ hai què quá hóa không.

“Được... Được rồi! Vậy rốt cuộc chị có thể yêu mến anh ấy hay không?” Cậu vội vàng xin tha thứ. Ô... Bà chị lạm dụng uy quyền từ thuở trước khi mất trí nhớ đang cân nhắc giảm cho nửa tội.

“Hừ! Để chị cân nhắc xem sao!” Cô vênh váo nói, không trông thấy vẻ mặt hoài nghi của em trai.

Ngày đó Hương Dương Hi bị em trai hỏi tới hỏi lui một lúc như thế, ngược lại càng thêm buồn phiền.

Hiện giờ, đừng nói là cô vẫn không biết rõ ràng lắm dụng tâm của tên biến thái, thậm chí đôi khi còn nghĩ đến tâm ý của mình đối với tên biến thái! Thật sự là... Phiền chết đi được!

“Ai nha! Mặc kệ! Trước tiên tìm chút chuyện vui vẻ để thưởng thức đã!”

Cô quyết định không thêm nghĩ đến kẻ phiền phức với những vấn đề khó giải quyết kia.

“A? Người kia là...” Cô nhìn thấy một anh chàng cách đó không xa.

Ừm... Nhìn rất quen mắt ... A! Là anh ta!

Sau khi nhận ra người quen, cô vui vẻ chạy về phía trước, dừng lại trước mặt anh chàng nhìn rất quen quen.

“Này!” Vẻ mặt cười ngọt ngào chứng tỏ bây giờ cô đang rất phấn khởi.

Lúc mới vừa tỉnh lại thì gặp ngay người này, sau đó cũng chưa chạm mặt lại luôn! Lúc đó cô cảm thấy anh ta rất thú vị, cùng một chỗ với anh ta chắc sẽ không buồn chán như bây giờ!

“A? Tiểu Hi!”

Sau khi anh ta trông thấy cô, cũng trưng ra một nụ cười thật tươi, còn thuận tay néo néo hai má của cô.

“Đã lâu không gặp! Xem ra tên Diễm Tuấn kia chăm sóc em cũng không tệ lắm! Không mập mập lên cũng uống, thật đáng yêu!”

“Này! Cái gì không mập lên cũng uống? Đối với một thiếu nữ trẻ tuổi mà nói câu này, không thấy quá thất lễ sao?” Hương Dương Hi xòe móng vuốt ra, thở phì phì uốn nắn cách chọn lời của anh.

“Được, được, được... Hi hi! Em sao vẫn nóng tính y như trước đây vậy, hại anh còn ảo tưởng em sẽ trở nên dịu dàng một chút!” Anh chàng lơ đãng cười cười.

“Anh là... Thượng Quan Duật, đúng không?” Cô nhớ lại anh đứng trước giường bệnh tự giới thiệu lung tung.

“Đúng vậy, đúng vậy! Em khôi phục trí nhớ rồi?” Thượng Quan Duật mừng rỡ nhìn cô.

“Không có a!” Cô lắc đầu.

“A –” Thượng Quan Duật nghe vậy thì hơi thất vọng, nhưng lập tức lại giữ vững tinh thần “Không sao! Dù sao cũng còn rất nhiều thời gian mà! Từ từ sẽ nhớ lại, đừng nóng vội!”

“Ừm!” Hướng Dương Hi nhớ đến mục đích chính mà cô chặn anh lại. “Đúng rồi! Anh bây giờ muốn đi đâu vậy?”

“Anh muốn đi phòng trà để liên hoan cùng Tưởng Tế bọn họ! A... Tưởng Tế chính là khôn đường Đường chủ, còn có Kiền Đường Đường chủ Tư Đồ...” Thượng Quan Duật định sẽ dạy cho người mất trí nhớ trước mặt mình thêm lần nữa.

“Ngừng! Cầu xin anh đừng kéo em theo những chuyện Tứ Đường mười hai môn phái kia nữa! Em nghe xong lại nhức đầu!” Cô trở mặt xem thường, cắt ngang ngẫu hứng diễn thuyết của anh.

“Nhưng cái này rất quan trọng nha! Đường chủ của chúng ta vậy mà rất oai phong nha! Vào sinh ra tử...” Anh chàng gan lì thích ý kể chuyện năm đó vẫn không chịu từ bỏ.

“Tốt! Em biết rồi! Chúng ta nhanh đến phòng trà đi!” Hướng Dương Hi chịu không được lại cắt ngang anh lần nữa, nhân tiện đẩy anh về phía trước.

“Ồ kìa! Phòng trà ở bên kia nha!” Thượng Quan Duật quay đầu, sửa lại hướng đi của cô.

Hai người dọc đường đi cãi nhau ầm ĩ, rốt cuộc thoáng cái đã đến phòng trà, người ở bên trong chờ đợi đã lâu sớm không hài lòng. Nhưng vừa thấy tiểu búp bê ở sau lưng Thượng Quan Duật thì sắc mặt hai người lập tức dịu xuống.

“Thì ra là tiểu Hi! Tới đây, tới đây, tới đây! Mau tới ngồi bên này!” Người đàn ông nhiệt tình gọi Hướng Dương Hi ước chừng hơn ba mươi tuổi, trên má còn để một chút râu, xem ra rất có phong cách.

Gương mặt người này hẳn là không hợp với hai từ thân thiện kia? Hướng Dương Hi nghĩ thầm.

“Mau tới đây ngồi a!” Vị có râu quai nón kéo một chiếc ghế cổ bên người ra, ý bảo cô ngồi xuống.

“Ông là ...” Ngồi vào chỗ của mình xong, cô mới hỏi.

“A! Đứa bé tội nghiệp! Ta là Tư Đồ! Con bình thường gọi ta là chú!” Người đàn ông có râu quai nón tỏ vẻ thân mật vỗ vỗ đầu cô, hình như vì cô mất trí nhớ mà cảm thấy buồn lòng.

“Chú?” Cô không lẽ phép như vậy sao? Người này thoát nhìn chẳng qua cũng mới ba mươi tuổi nha!

“Chú ấy đã bốn mươi lăm tuổi!” Như nhìn ra lo ngại của cô, người đàn ông lạ mặt khác cho cô đáp án.

“Oa! Chú bảo dường được thật tốt!” Cô kinh ngạc thán phục nhìn qua người đàn ông có râu, lại chuyển hướng qua người đàn ông xa lạ “Ông là ai?”

“Ta là Tưởng Tế.” Người đàn ông cười đáp, thoát nhìn cũng là người nhã nhặn.

“Mấy vị thật sự là Đường chủ “Vào sinh ra tử” sao? Cuộc sống thật đúng là thanh thoi nha!” Cô lướt mắt nhìn xuống bàn trà đang có những chiếc bánh, màu sắc hương vị của mọi thứ đều phong phú như những món ăn mà tên biến thái kia đưa cho cô ăn! Hôm khác có thời gian thì phải xu nịnh đầu bếp ở đây một chút!

“Ách... Nhân lúc nghỉ ngơi thì nên đi xa một chuyến!”

Ba người đàn ông đồng thanh muốn thay đổi sự chú ý của người khác. Chỉ tiếc đối phương căn bản không để ý tới mà trực tiếp chồm lấy thức ăn trên bàn rồi xử lý.

“Oa! Cái này ăn ngon thật!” Khuôn mặt tươi cười đơn thuần ngây thơ của Hướng Dương Hi làm cho đám đàn ông ở đây đều sinh lòng yêu thương.

“A! Đó là bánh sủi cảo hải sản hấp, là món bánh sủi trường của chú Hoàng đầu bếp ở đây đó! Còn cái này...” Thượng Quan Duật vui vẻ tuyên truyền giới thiệu thức ăn trên bàn.

Cứ như vậy, bốn người không hề để ý tới hình tượng bắt đầu thưởng thức thức ăn.

Diêm Tuấn vừa đi vào liền thấy ngay cảnh tượng này, chỉ có điều, ánh mắt của anh toàn bộ đều dồn vào một bóng dáng “Người ngoài không để tâm, nhưng anh lại tức đến nổi gân xanh”.

Chỉ thấy cô gái nhỏ mà anh tìm cả buổi trời lại đang để một tên con trai đút ăn.

Được! Coi như là vì hai tay của cô đều cầm đầy thức ăn không thể lột vỏ tôm, nhưng anh cũng không cách nào chịu được việc cô cùng tên con trai khác thân nhau như vậy!

“Cậu tới rồi! Có muốn gọi đầu bếp đem thêm mấy cái đĩa vào đây không?” Đúng lúc Tư Đồ ngẩng đầu lên, lòng hiếu khách nhiệt tình mời mọc Diêm Tuấn.

Chỉ thấy người mới tới không nói một câu, dường như cực kỳ nhẫn nại nhìn, anh ta chỉ là trừng mắt nhìn đôi nam nữ bên cạnh.

“Khụ!” Anh lập tức nhắc nhở “Gian phu.”

“A? Anh tới rồi!” Thượng Quan Duật vẫn không thay đổi vẻ mặt tươi cười, chẳng qua là thân hình đang dựa sát Hướng Dương Hi lên lên dịch ra chút ít. Anh cũng không muốn làm bia đỡ đạn a!

“Em ăn no chưa?” Lạnh lùng đi tới sau lưng cô gái.

“A... No rồi.” Hướng Dương Hi để đĩa xuống, thỏa mãn lau lau cái miệng nhỏ nhắn.

“Tốt, chúng ta đây về trước đi.” Dứt lời, Diêm Tuấn liền lôi kéo cô gái không kịp phản ứng rời khỏi phòng trà.

“Anh làm gì vậy? Ăn no chạy bộ sẽ đau bụng nha!”

Hướng Dương Hi bị Diêm Tuấn kéo vào trong phòng có chút bực bội.

Người đàn ông này không có việc gì lại đang tức giận cái gì? Chẳng lẽ khó khăn tới nỗi cô muốn ăn cái gì cũng phải được sự cho phép của anh ta sao?

Chỉ thấy bàn tay mạnh mẽ dùng sức tóm lấy cô một cái, cô đã bị ném lên trên giường.

“Này! Anh, anh, anh làm cái gì nha?” Đang muốn giãy dụa đứng dậy đã bị thân hình cao to trước mặt đè xuống.

Người đàn ông này dính quá chặt nha? Cảm giác rất quen thuộc a...

Người đàn ông điên cuồng không chú ý tới phiền não của cô, ý nghĩ muốn đem môi mình phủ lên, nụ hôn mạnh mẽ mang tư vị ngọt ngào trong trí nhớ.

“A! Ừm...”

Kỹ xảo quen thuộc làm cho cô gái choáng váng rên rỉ, hai tay chuyển từ đẩy ra đổi thành lôi kéo, lại trở thành ôm ấp.

Lưỡi của anh tiến vào trong miệng mút lấy cái lưỡi nhỏ xinh của cô, lần lượt trao đổi hương vị lẫn nhau, nhiệt độ giữa hai người cũng hòa theo cảm xúc ôm hôn mãnh liệt mà dần dần lên cao.

Nói cho cùng, Diêm Tuấn nhất định không cho phép người ta cự tuyệt. Đã quyết định muốn yêu Dương Hi, nếu cần thì cũng không từ thủ đoạn nào.

Đã không còn cách nào để xác định lòng của cô, vậy anh dùng thân thể để xác định trước!

“Ừm...”

Cô gái bị hôn đến đầu óc choáng váng hoàn toàn không hề biết tâm tư của người đàn ông, bây giờ cô chỉ biết thuận theo khát vọng của mình, hưởng thụ nụ hôn quen thuộc của anh.

Chốc lát, bàn tay nhỏ bé không an phận trườn lên trên mở áo sơ mi của anh.

“A...” Anh dùng một tay kéo hai tay của cô lên trên đỉnh đầu, tay còn lại bắt đầu trắng trợn lướt lên thân thể mềm mại.

Đầu ngón tay thon dài quen thuộc trêu chọc chỗ mẫn cảm của cô, trong chốc lát xoa nắn hai núm vú màu hồng đào đang cứng lại, vẩy lên một lát lại chạm vào thắt lưng dò dẫm vào bên trong đùi non mịn.

“A... A...” Cô bất giác phát ra tiếng yêu kiều, nhắm mắt lại hưởng thụ khoái cảm từng đợt từng đợt kéo tới, cùng anh không ngừng hôn môi.

Anh hài lòng nhìn tư thái trầm mê trong dự vọng của cô, sau đó đem ngón tay dài bắt đầu thăm dò vào trong cơ thể, lướt qua những nơi mà cô không chịu được liên kháng cự.

“Không, không được!”

Cô định vận vẹo cơ thể, muốn trốn tránh những rối loạn trong cơ thể, lại càng làm cho đầu ngón tay người đàn ông xâm nhập sâu vào trong đó.

“Đừng mà –” Cô kêu lên sợ hãi.

Nhưng anh vẫn kiên quyết đưa đầu ngón tay vào giữa hoa huyết chật hẹp của cô, nhiều lần không ngừng khiêu khích ra vào, cảm nhận bức tường nóng bỏng bên trong mang đến sướng khoái.

“A! Không muốn...” Nước mắt chảy xuống hai bên má cô, xa lạ bối rối khiến cô sinh ra sợ hãi, cô không chắc chắn được ham muốn của người đàn ông trước mặt.

“Đừng khóc... Thả lỏng...” Anh đau lòng hôn lên nước mắt của cô.

Đến tình trạng này rồi, anh cũng không có ý định cưỡng đoạt thân thể của cô, chẳng qua là cô bị anh khơi mào dự vọng nên cũng cần một ít phóng thích ra chứ?

Anh tiếp tục để ngón tay ra vào trong hoa huyết, không lâu sau lại đưa thêm vào một ngón tay.

Cô bắt lực khóc thét lên, anh từng chút xâm nhập mở ra cấm địa tư mật...

Hoa huyết nhỏ hẹp bị anh tấn công mạnh mẽ không ngừng chảy ra mật d ịch, mà trong đó ngón tay qua lại liên tục vẫn không ngừng kích thích nơi mẫn cảm khít chặt trong cơ thể.

Khi toàn thân đạt được khoái cảm, Cô bật ra tiếng rên rỉ mất hồn, ở dưới người anh không ngừng thổ gập.

“Rốt cuộc là tại sao anh...” Cô buồn bực vì sao anh lại kiểm chế chính mình như thế. Không phải là anh hung hăng muốn cô sao?

“Không phải... Không phải như thế đâu...” Anh lắc đầu, đem cô đang cực kì mệt mỏi ôm vào trong lòng...

Sau ngày đó, Diêm Tuấn đi nước ngoài công tác, bởi vậy anh và Hướng Dương Hi hai người căn bản không có thời gian ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

Đợi tới lúc cô gặp lại anh đã là nửa tháng sau ở bữa tiệc trà theo thông lệ, ngồi cùng bàn với nhiều người ngoài như vậy, lại càng không thể nói chuyện.

Hướng Dương Hi đau khổ nhìn theo Diêm Tuấn, âm thầm thất vọng với hành vi “qua sông rút ván” của anh.

“Em nói nè Nhị đương gia...” Âm thanh nũng nịu thật là vốn quý trời sinh trong giao tiếp, “Anh gần đây thật đúng là mệt muốn chết luôn đúng không? Có rảnh em cùng anh đi ra ngoài một chút được không?”

Từ khi xảy ra chuyện Hướng Dương Hi gặp chuyện không may, có thể nói đầu sỏ gây nên là môn chủ Mãn Môn Âu Dương Diễm lại yên lặng một thời gian ngắn cũng không làm phiền Diêm Tuấn, mọi người cũng

nghĩ cô ta đã từ bỏ kế hoạch. Không nghĩ tới lúc này cô ta lại cùng đại đường chủ Diêm Định Sinh xuất hiện ở buổi tiệc, lập tức khiến người khác không đoán ra được nguyên nhân.

Âu Dương Diễm vẫn mặc bộ âu phục màu tím hồng bó sát người, bộ ngực sinh động như sắp rơi ra ngoài gây chú ý ánh mắt mọi người ở đây, mà điệu bộ đang dựa sát vào người Diêm Tuấn càng chọc người đủ để cho tất cả những người đàn ông bình thường phun máu mũi.

Chỉ có điều là hiện nay có hai người không phải là người đàn ông bình thường. Một người là Diêm Định Sinh rõ ràng chờ xem kịch vui, người khác chính là người đàn ông đang bị làm trò Diêm Tuấn. Chỉ thấy trong lúc đó anh không để lại dấu vết lách người tạo khoảng cách cùng Âu Dương Diễm, lại dùng vẻ tỉnh táo không ai sánh kịp cự tuyệt lời mời của cô ta.

“Nếu đã mệt muốn chết rồi, cũng không cần ra ngoài hao phí thể lực, không phải sao?”

“Ha ha... Cũng đúng.” Âu Dương Diễm liên tục cười duyên, không có chút xấu hổ vì bị cự tuyệt. “Nhưng suốt ngày phải cùng đứa con nít ở cùng một chỗ là không thú vị, đúng không? Chúng ta có thể đùa giỡn chút việc của người lớn...”

“Oa!”

Người xem ngồi nghe đều ngơ ngác nhìn nhau.

Cô gái này thật sự rất cao tay! Thanh âm kia, dáng người kia, còn có điệu bộ kia, người đàn ông nào kháng cự được mỹ nữ như vậy? Đợi lát nữa không biết Diêm Tuấn sẽ có phản ứng gì!

Đột nhiên, mọi người đang tưởng tượng cảnh tươi đẹp vô biên thì bị một giọng nói cao vót chất vắn cắt đứt.

“Đứa con nít!? Cô nói ai là đứa con nít!” Hường Dương Hi tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Cho dù cô không biết rõ tình huống lắm, nhưng cũng nghe ra được người phụ nữ làm nũng trước mắt đang ám chỉ ai.

Hừ! Cả buổi chiều ở đây bám víu lên người tên biến thái còn chưa tính, bây giờ còn cười nhạo cô cái gì cũng nhỏ hơn cô ta, đồ khó ưa! Tên biến thái kia sao còn cao hứng như vậy?

Anh ta không cười, nhưng cô vẫn cảm thấy tâm tình của anh ta rất tốt!

“Tôi nói đương nhiên là...” Âu Dương Diễm dừng một chút, ánh mắt mê hoặc liếc nhìn Hường Dương Hi, “Cô đó!”

Thái độ của cô có bao nhiêu kiêu ngạo thì Âu Dương Diễm có bấy nhiêu, biểu hiện của cô ta rõ ràng là không đem Hường Dương Hi để vào mắt.

“Cô –” Hường Dương Hi đứng dậy cầm lấy ly nước muốn hắt vào người đối diện.

Tiếp đó, ly nước trong tay bị đoạt lấy, mà cổ tay Hường Dương Hi bị Diêm Tuấn nắm chặt.

“Này! Anh...” Đáng giận! Tên biến thái này rõ ràng không giúp cô? Cô thật sự là nhìn lầm người!

“Xin lỗi không thể ở lại.” Diêm Tuấn đứng lên, tự mình kéo cô rời khỏi hiện trường.

“Chị –” Hường Dương Diễm lo lắng muốn đuổi theo.

Diêm Định Sinh ngồi bên cạnh liền thừa cơ ngăn chặn cậu lại “Đừng đi quấy rầy a!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Tư Đồ các Đường chủ của Tam Đường cũng ngay lập tức gạt đầu, hiển nhiên không để ý tới hành động mờ ám của Diêm Định Sinh.

Dường như đến bây giờ Đường Đường chủ mới nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo trên mặt băng sơn mỹ nam ! A... Xem ra con mèo nhỏ khốc lóc om sòm phải ngã trước cửa rồi!

Nhưng mà –

“Này! Anh...” Diêm Lệ lần nữa kích động cố gắng “sờ” Diêm Định Sinh một cái, anh lạnh lùng liếc cô rồi mới buông thiếu niên đáng yêu bên dưới ra.

Trên mặt Hồ ly phủ một tầng sương bèn xoay người rời đi.

“Ồ oa –” Diêm Lệ ngây người một hồi lâu mới phát ra tiếng kêu thảm thiết hối hận không kịp.

Lúc này, Hường Dương Hi hết như một con mèo bị chọc giận, nổi giận đùng đùng nhìn chăm chăm kẻ dám đụng vào người của cô. Mà người kia tự nhiên lại kéo cô trở về phòng của mình.

“Anh kéo tôi trở về làm gì!?”

Đáng ghét! Còn khóa cửa nữa! Tên biến thái này sẽ không phải là quê quá hóa khùng đi? Nhưng lại không giống nha? Cô chưa thấy qua có người tức giận còn có thể cười mê người đến vậy, hay là người này cười đều mê người như vậy sao?

Hừ! Không đúng! Cho dù anh ta cười mê người đến cỡ nào, cũng vẫn là gã đàn ông thôi!

“A!” Nụ cười đắc ý của Diêm Tuấn càng thêm rạng rỡ.

“Anh cười cái gì mà cười?” Con mèo nhỏ phát điên.

“Không có việc gì.” Diêm Tuấn thu lại bộ mặt tươi cười quá trớn, khóe miệng vẫn hiện lên một chút đường cong.

Không có biện pháp, ai bảo bây giờ con mèo nhỏ này thật quá đáng yêu.

Sao trước kia anh không phát hiện ra trên gương mặt nhỏ nhắn của cô sẽ có nhiều biểu lộ biến hóa như vậy? Nhìn thoáng vào ánh mắt lúc thì rực lửa của cô, thoáng cái lại phồng hai má lên. Thật sự rất thú vị nha!

“Hừ! Thả tôi ra ngoài! Tôi muốn đi tìm cái cô kia tính sổ!” Vốn đã có kinh nghiệm, Hường Dương Hi biết nếu không có Diêm Tuấn thì sẽ không mở nổi cánh cửa này, chỉ đơn giản là chẳng muốn đập cửa.

“Mão Môn chủ lại xúc phạm em chỗ nào?” Diêm Tuấn cố ý giả ngốc.

“Hừ! Cô ta mạo phạm tôi rất nhiều chỗ!” Cô thở phì phì liệt kê “hành vi phạm tội” của Âu Dương Diễm “Cái cô kia rõ ràng dám nói tôi là con nít, còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi! Hơn nữa cô ta còn bám lấy... bám...”

Vốn đang nói thao thao bất tuyệt Hường Dương Hi đột nhiên ngừng lại, cộng thêm vẻ mặt đỏ hồng.

“Bám lấy cái gì?” Anh thích thú nhìn chăm chăm vào cô không tha, tựa như thật cao hứng.

“Không có gì hết!” Cô bĩu môi, không nói.

Nếu nói cô đang nổi điên vì cái cô kia bám lấy anh không tha, chẳng phải thể hiện là cô đang ghen sao? Hừ! Làm sao có khả năng!

“Phải không?” Anh vẫn như cũ dùng ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt của anh làm cho cô cảm thấy mình như một người khỏa thân, cái gì cũng không giấu được.

“Đương nhiên rồi!” Đáng ghét! Cô làm sao phải chột dạ?

Bị anh nhìn chăm chăm khiến hai gò má đỏ hồng, Hường Dương Hi rút cuộc xấu hổ mà làm bừa.

“Còn... Còn nữa... Anh tại sao còn ngăn tôi giáo huấn cô ta?”

“Dù sao Mão Môn chủ cũng là khách, hơn nữa em cũng không đánh lại cô ấy.” Anh ăn ngay nói thật, chỉ là thiếu một cái lý do duy nhất thẳng thắn phản đối cô.

Lý do anh phải mang cô rời hiện trường, nguyên nhân lớn nhất là anh sẽ không kiềm nén niềm vui tràn đầy, và nguyên nhân làm anh rất cao hứng, chính là cô có địch ý với Âu Dương Diễm.

“Anh—” Cô quả thật là giận không kiềm chế được.

Hừ! Tên đàn ông này rõ ràng là uốn nắn cô là không biết tự lượng sức mình, thật đáng giận!

“Tôi thấy là anh không nỡ bỏ cô ta đi? Đại sắc lang!” Ủ! Cô sắp tức điên rồi!

“Anh?” Diêm Tuấn lần này thật sự á khẩu không trả lời được. Thì ra cô gái bé nhỏ này không đem cái nhìn đầy thâm tình của anh để vào mắt sao?

“Không phản đối sao?” Đáng ghét!

“Em... Aiz!” Quên đi! Coi như là anh gây ra nghiệp chướng nên được báo ứng đi!

8. Chương 8

“Anh... Anh làm gì vậy? Đừng tới đây!” Hướng Dương Hi vừa nói vừa lui ra sau, mãi đến khi lưng va phải bức tường.

Trước mắt cô là vẻ mặt vui vẻ, hào hứng của Diêm Tuấn, nụ cười anh nhã nhặn không có ác ý, đôi tay vững vàng chống lên mặt tường phía sau lưng cô, vây cô lại.

Trong chốc lát, mùi hương nam tính chỉ có ở anh tràn ngập giữa hai người.

“Anh, anh, anh...” Cô lắp bắp, sau từ “anh” thì chẳng thốt ra lời nào nữa.

Chốc lát, anh nở nụ cười tà mị, ngọt ngào đến mê người, lời nói tiếp theo càng làm người nghe mặt đỏ tim đập liên hồi.

“Có muốn... ngủ một lát không?” Trêu chọc cô thật sự là rất vui vẻ, anh quyết định khai phá điều đó một cách triệt để.

“Cái gì!? Ngủ, ngủ ... ngủ một lát gì cơ?” Cô càng lúc càng nói lắp, vừa sợ vừa giận, lời nói một chút cũng không rõ ràng.

Cái gì gọi là ngủ một lát chứ!? Tên biến thái này sao to gan vậy, giữa ban ngày ban mặt lại mời cô ngủ một lát với anh ta? Anh ta coi cô là loại người gì chứ?

“Đúng vậy! Anh với em.” Lời anh nói thật tự nhiên cứ như muốn hẹn cô cùng ăn cơm chung vậy.

Dường như là cố ý, cặp kia mắt nhìn thẳng vào cô, khiến cô càng nghĩ tới lời nói của anh theo mười tám phương thức cấm a.

“Không, không cần! Tôi ngủ không cần người ngủ cùng!” Cô kiên quyết cự tuyệt “ý tốt” của anh “Hơn nữa bây giờ tôi cũng chưa muốn ngủ chút nào, đừng bận tâm!”

“Sao lại không muốn ngủ? Em cần nghỉ ngơi nhiều.” Anh vừa nói vừa ghé sát mặt lại, cô gần như có thể cảm thấy được hơi thở của anh.

Cô trừng lớn mắt nhìn vào khuôn mặt gần kề không một khe hở, lẽ ra muốn đánh vào mặt anh một cái tát, thế nhưng lại không nỡ ra tay với khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ này.

Đáng ghét! Sao tên đàn ông này lại đẹp trai đến như vậy chứ? Hắn nghĩ cô bẩm sinh là gay sao.

Chẳng lẽ lại để anh ta tiếp tục chế giễu sao? Không! Làm sao có thể! Không nỡ đánh vào mặt anh ta, đẩy anh ta ra cũng không được? Vậy thì...

“Này! Sao anh lại nặng như vậy hả?” Cô nói không kịp thở.

Tên biến thái này mới nhìn thì rõ ràng chỉ như con gà luộc mà sao bây giờ đẩy hoài cũng không đẩy được? Đáng ghét! Phải thay đổi chiến lược mới được, nếu không đẩy anh ta ra thì đem tay cô bỏ đi cho rồi.

Nói đến tay, tay cô lại đặt ở trước ngực anh! Tình huống này hình như có bao nhiêu là mờ ám hết sức, nhất là khi anh ta áp sát gần đến như vậy, ánh mắt kia lại nóng bỏng đến phồng người...

Không xong! Bây giờ không phải là anh ta đang có dự vọng mãnh liệt chứ? Nhìn ánh mắt anh ta tan ra... Chắc chắn là vậy rồi!

Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào đây? A! Đúng rồi!

Quyết định thật nhanh, cô hung hăng đem chân giẫm một phát xuống phía dưới — ở chính giữa mục tiêu!

“Á!” Chỉ thấy anh kêu lên một tiếng đau đớn dờn đi hai tay.

Mặc dù Diêm Tuấn ưu nhã như thế, vẫn chịu không được sự đau đớn từ đôi giày cao gót gây ra.

Hiện trạng sau khi bị đùa giỡn xong thì con mèo nhỏ hung ác rốt cuộc cũng lấy lại được cách kiểm soát tên biến thái như mong muốn, cô vui vẻ tới mức không ngậm miệng lại được!

“Bây giờ chị của em gọi anh Diêm Tuấn là tên biến thái đó!” Hường Dương Diễm nằm trên giường của Diêm Lệ nhớ lại.

“Tên biến thái sao?” Diêm Lệ nhú mày, “Anh hai làm chuyện gì với cô ấy sao?”

“Anh ấy có thể làm rất nhiều chuyện với chị ấy!” Khuôn mặt của anh chàng trầm xuống, rõ ràng là có chút bất mãn với Diêm Tuấn.

“Này! Không cần phải nói anh hai như vậy!” Vẻ mặt của cô có chút không vừa ý.

“Chẳng lẽ chỉ có anh ấy là có thể bắt nạt chị của em sao?” Cuối cùng cậu cũng nổi nóng.

Thật lâu, hai người cứ yên lặng không nói gì, mãi đến khi Diêm Lệ thở dài.

“Chị biết rõ em thương chị của em, nhưng anh hai vô ý thôi. Em không thấy thái độ hiện nay của anh ấy với tiểu Hi sao? Có lẽ lần tai nạn này là phúc không phải là họa!”

“Nghĩa là sao?” Cậu không hiểu. Chị gái của cậu đã mất trí nhớ, nhất định là rất thương tâm vì đã quên mất rất nhiều thứ, phúc ở đâu chứ?

“A...” Diêm Lệ thở dài, ấn một cái vào trán cậu, “Em đó! Trong mắt chỉ có chị của mình, cũng không thấy biểu hiện kỳ quái của anh hai sao?”

“Anh ấy kỳ quái chỗ nào?” Lo lắng cho chị nên Hường Dương Diễm cơ bản không rảnh rỗi chú ý tới Diêm Tuấn, còn chưa tính anh ta chính là người gây ra thảm cảnh cho chị nhà.

“Em có từng thấy anh ấy đem một người giữ ở bên mình như bây giờ chưa? Còn có vẻ mặt anh ấy...”

Diêm Lệ nhớ lại những biểu hiện gần đây của Diêm Tuấn, thật sự là có sức sống nhiều hơn.

“Vẻ mặt của anh ấy làm sao?” Trong mắt Hường Dương Diễm, Diêm Tuấn vẫn là một người đẹp trai đến lạ thường.

“Không! Phải nói là cách anh ấy nhìn vào biểu hiện của tiểu Hi...” Cô cười đến híp mắt, “Rất đặc biệt, nhìn đẹp lắm đó!”

Loại ánh mắt chỉ có ở người đang nhìn người yêu mới có, không ngờ anh hai lạnh lùng hờ hững hơn người khác cũng có ngày này! Diêm Lệ vẫn đang cười khúc khích.

Nhưng Hường Dương Diễm hoàn toàn không cảm nhận được cô đang vui vẻ. “Đẹp mắt? Khuôn mặt của anh Diêm Tuấn nhìn như thế nào cũng đều đẹp hết! Thậm chí khóc cũng rất đẹp!”

“Tên ngốc này!” Cô cuối cùng cũng mất luôn chút kiên nhẫn còn sót lại, mắt trắng không còn chút máu, “Chị thấy trong mắt em cũng chỉ có một mình chị của em a?”

“Chị ấy đối với em rất quan trọng nha! Em không thể để người khác bắt nạt chị ấy!”

“Sẽ không có ai bắt nạt cô ấy đâu! Dù sao em cũng đừng đi làm phiền hai người đó, tự nhiên em sẽ nhận được kết quả mà em mong muốn.” Cô nói trắng ra, nghĩa là muốn cậu đừng đi làm bóng đèn.

“Chẳng may chị ấy đang bị bắt nạt rồi thì sao?”

“Cô ấy lại rất thích bị anh hai “bắt nạt” nha.” Diêm Lệ cười rất thần bí.

“Sao cơ!” Chẳng lẽ nói là chị mình nên tự chuốt khổ vào người?

Nhìn cậu phồng má sinh hờn dỗi, Diêm Lệ không thèm để ý tới lại véo véo hai má của cậu, “Nói chuyện chị của em cũng đủ rồi nha? Chúng ta...”

Từ tiếp theo không cần nói thêm, cô bắt chéo hai chân, ngồi trên đùi của cậu, bắt đầu đưa tay cởi từng nút áo sơ mi của cậu, mọi thứ phát triển đến mức này thì không cần nói rõ làm gì...

Vào một buổi chiều nọ, rốt cuộc Hường Dương Hi cũng có thể một mình chạy tới chạy lui ở Diêm Minh, nhưng lại buồn quá, chẳng giống một người tự do gì cả.

“A! Thật nhàm chán nha!”

Nhớ lại em trai cùng cậu bạn kia đã đến trường học, hại cô có một mình không biết làm gì để giết thời gian.

Có vẻ như tên biến thái kia đang rất bận rộn! Hai ba hôm lại có cuộc họp, hôm trước còn bay tới tận Nhật Bản nữa!

Mặc dù nói khi anh không ở bên cô rất tự do, nhưng ở Diêm Minh quá buồn chán, đâu đâu cũng cơ mật, chỗ nào cũng không được vào, hại cô nhớ lại thời gian chỉ có anh và cô ở trong phòng!

“Ai nha! Chẳng lẽ mình thích bị ngược sao?” Cô thì thào tự nói, vô tình đi đến một cái nhà kính trồng hoa.

Ồ? Đây là nơi nào?

Ngước lên chỉ thấy một tòa nhà kính trồng hoa rất lớn, nhìn rất quen mắt, dường như trước kia cô thường tới đây.

Hường Dương Hi bước nhanh vào, thì ra trong nhà kính trồng hoa lan, hơn nữa số lượng nhiều đến mức hoa cả mắt, cực kỳ rực rỡ.

“Wow! Chẳng lẽ nghề tay trái của Diêm Minh là triển lãm hoa lan sao?” Cô lẩm bẩm rồi đi vào bên trong.

A? Có người nha! Hơn nữa còn là tiểu mỹ nhân với bộ đầm trắng bay nhẹ nhẹ.

“Hi!” Cô hào hứng đi lên phía trước, muốn nhìn kỹ tiểu mỹ nhân, không ngờ lại thấy khuôn mặt đầy nước mắt.

Đẹp nha! Thật sự là rất đẹp! Sao có người khóc thê thảm như vậy mà còn đẹp đến động lòng người như thế, hại mình không nhịn được muốn ôm cô vào lòng thương yêu!

“Này! Em sao vậy?” Cô cố gắng vỗ vỗ bờ vai của cô gái nhỏ.

“Sao ạ?” Khuôn mặt đầm lệ của cô bé có phần lúng túng, có thể lúc nhìn thấy cô, hình như dịu xuống rất nhiều.

“Có vẻ như em biết chị?” Hường Dương Hi không thể nhớ được mình có biết cô gái nhỏ xinh đẹp này! Nhưng theo phản ứng của cô ấy, hai người họ chắc là không xa lạ gì.

“Dạ...” Cô gái nhỏ chậm rãi gật đầu, xác định suy đoán của cô.

“A! Chị thật may mắn quá! Quen được người cực kỳ xinh đẹp như em!” Hường Dương Hi vui mừng lớn tiếng reo hò, còn kéo tay cô gái đến bên bồn hoa sạch sẽ ngồi xuống.

Thế nhưng, khuôn mặt tinh tế của tiểu mỹ nhân lại có chút bàng hoàng.

“Em đang sợ cái gì a? Chị sẽ không bắt nạt em đâu!” Hường Dương Hi vỗ ngực cam đoan, “Chị chỉ muốn hỏi em chuyện của chị trước kia thôi! Nhưng thật khó hiểu... Từ lúc chị tỉnh lại tới giờ đây là lần đầu chị thấy em đó! Em mỗi ngày đều đợi ở chỗ này sao?”

“Dạ!” Tiểu mỹ nhân gật đầu, rất lâu sau mới dùng thanh âm yếu ớt như muỗi kêu: “Chị... thật sự quên hết rồi sao?”

“Đúng vậy! Rất tiếc đã quên em, chị chỉ nhớ mỗi em trai của mình à!” Hướng Dương Hi nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cô cũng cảm thấy cô gái trước mắt hình như rất vui mừng khi thấy cô. “Em rất vui khi thấy chị sao?” Cô nói không cần nghĩ ngợi gì.

“Em... Em...” Tiểu mỹ nhân bị đoán đúng ý liền đỏ mặt, nhưng không phủ nhận.

“À! Thật xấu hổ! Em quan tâm chị như vậy, chị lại quên em. Ở đây hình như có rất nhiều người bị chị quên mất giống như em vậy, chúng ta chắc là có nhiều kỉ niệm đẹp đúng không? Thật là... chị lại quên hết mọi thứ...” Hướng Dương Hi thở dài, lần đầu tiên cảm thấy chẳng biết làm sao vì chuyện mất trí nhớ.

“Không, không sao...” Tiểu mỹ nhân như đang vội vã an ủi cô, “Đây cũng không phải do chị muốn...”

“Ha ha... Đúng vậy! Chị thật sự không có lựa chọn nào khác! Hay là em kể chuyện trước đây của chúng ta cho chị nghe là được, có thể sẽ giúp chị khôi phục lại trí nhớ đó!”

“À?” Hai hàng lông mày rất bối rối nhíu lại.

Một câu chuyện dài... Cô gái nhỏ nói sao đây...

“Hi hi! Chị nói đùa với em đó!” Thấy thế, Hướng Dương Hi cảm thấy tiểu mỹ nhân trước mắt vừa hiền lành vừa đáng yêu.

Cô chỉ là tùy tiện nói một chút, cô gái nhỏ còn tưởng thật!

“Nhưng mà... Em ở đây chỉ một mình thôi sao? Giống chị với em trai cũng được nhận nuôi, nhìn em chắc nhỏ tuổi hơn tụi chị, sẽ không giống nhau vậy chứ?” Hướng Dương Hi nhớ rằng mình còn không biết lai lịch của tiểu mỹ nhân!

“Dạ!” Tiểu mỹ nhân gật gù đầu, hình như nhớ tới cái gì đó, lại nhíu mày.

“À? Vậy là ai nhận nuôi em?” Hướng Dương Hi tò mò.

Trong Diêm Minh này ngoại trừ tên biến thái với bà ngoại hằn thì chỉ còn lại Minh chủ Diêm La. Nhưng từ lúc cô tỉnh lại đến giờ, chưa từng thấy Diêm La, nên đương nhiên không hay biết gì cả.

Nhưng nghĩ lại, cô gái xinh đẹp trong sáng này lỡ bị đàn ông nhận nuôi, sẽ khó tránh khỏi “điều bất trắc” nha?

“Người đó là...” Cô gái đang muốn nói ra, thì kinh ngạc nhìn về phía sau Hướng Dương Hi.

Hướng Dương Hi khó hiểu quay đầu lại nhìn, suýt nữa là bị vể mặt u ám của người phía sau hù chết.

“Này! Anh không có việc gì sao lại đứng đó dọa người vậy?” Người đàn ông lỗ mãng này cao ít nhất trên 1m8, không nói đến dáng người vạm vỡ, mà là trên mặt anh ta bao phủ một màn sương lạnh, đủ để đông cứng chim cánh cụt ở Nam Cực. Chẳng may anh ta tới để gây rắc rối thì làm sao đây? Nghĩ tới đây, Hướng Dương Hi vội vàng đứng che chắn trước mặt tiểu mỹ nhân yếu đuối, vẻ mặt đề phòng nhìn đối phương.

“Lại đây.” Người đàn ông mở miệng, thật giống như thanh âm đến từ địa ngục.

“Bảo chúng tôi qua thì chúng tôi qua sao? Nghĩ khá lắm!” Hướng Dương Hi từ chối cực kỳ nhanh, căn bản không chú ý tới người bị gọi là ai.

“Lại đây! Muốn tôi lặp lại lần thứ hai sao?” Người đàn ông rõ ràng là không kiên nhẫn.

Cặp mắt nhìn chằm chằm về phía sau... Chỉ thấy tiểu mỹ nhân được cô che chắn nhẹ nhàng bước đi lên từ phía sau, thật ra là cứ thế mà đi ra tới cửa!

Hướng Dương Hi bị choáng váng vì cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, mãi đến khi tiểu mỹ nhân đứng khép nép bên người đàn ông, cô mới lấy lại tinh thần.

“Anh ta... Anh ta là...” Nhìn cũng biết quan hệ giữa cô gái nhỏ xinh đẹp và người đàn ông này không hề đơn giản.

“Anh ấy là người nhận nuôi em...” Tiểu mỹ nhân lúng túng, hình như rất sợ người đàn ông ở bên cạnh.

Hơn nữa, cách người đàn ông ôm cô gái nhỏ rất thân mật đến khác thường, đến nỗi sau khi nghe cô gái nhỏ giới thiệu, trong mắt hiện lên tia tức giận.

“A!” Tiểu mỹ nhân bị đau kêu lên, nguyên nhân là do bàn tay to đang nắm chặt lấy bả vai của cô gái nhỏ.

“Này! Anh đang ngược đãi hả? Mau buông cô ấy ra!” Hướng Dương Hi phóng tới phía trước anh ta la hét.

“Chậc! Không nghĩ tới mắt trí nhớ vẫn lạnh chanh như vậy!” Người đàn ông không vui nhìn Hướng Dương Hi vài lần, xoay người muốn rời đi.

“Này! Em cũng có thể nói gì đi!” Sao “con tin” này một chút vùng vẫy cũng không có vậy?

“Dạ... Thật xin lỗi...” Tiểu mỹ nhân nói xin lỗi với thanh âm nhỏ xíu không thể nghe thấy, đã bị người đàn ông dẫn đi rồi.

“Này –” Hướng Dương Hi ảo não nhìn bóng hai người càng ngày càng xa.

Cô không đuổi theo vì biết rằng có đuổi theo cũng vô dụng, cô gái nhát gan kia căn bản là không dám thoát khỏi sự kiểm soát của người đàn ông đó!

Thật khó hiểu! Bọn họ rốt cuộc là ai?

“Này...” Con mèo nhỏ ngồi trên ghế salon kêu lên.

Người đàn ông trên giường thờ ơ tiếp tục lật qua lật lại quyển sách trên tay.

“Này!” Âm điệu của con mèo nhỏ tăng lên.

Người đàn ông vẫn bỏ ngoài tai như cũ.

“Này! Anh điếc hả?” Con mèo nhỏ nhảy dựng lên, nhảy lên trên giường, hoàn toàn không phát hiện ra mình đang trúng kế.

Đợi cô an vị trên giường rồi, người đàn ông mới chịu để quyển sách trên tay xuống, trừng ra nụ cười tươi tắn.

Nhưng mà bây giờ con mèo nhỏ đang tức giận nên không rảnh thưởng thức, thay vào đó là tức đến mức phát điên.

“Tôi nói anh bị điếc hả? Gọi anh nhiều như vậy sao lại lờ tôi đi?” Cô ghét cảm giác bị anh ngó lơ!

“A! Thì ra là em đang nói chuyện với anh nha!” Anh chàng đẹp trai bậc nhất đang giả ngu lại xuất hiện.

“Anh –” Cô giận dữ.

Cả gian phòng chỉ có hai người là anh và cô, cô không nói chuyện với anh, chẳng lẽ là ngồi nói chuyện với không khí hả!?

“Trong đây trừ anh ra, tôi còn có thể nói chuyện với ai?”

“A! Vậy à.” Anh chàng đẹp trai gật gật đầu, đồng ý với cách nói của cô, sau đó lại nói: “Tại em không gọi tên anh, anh nghĩ là em đang nói một mình.” (Ten: anh rất thích bắt lông mèo =)) có ngày anh bị cào nát lưng nha =))

Anh nói lý lẽ, người nghe xong tròn tròn mắt.

Thì ra cái tên mũi nhỏ, mắt nhỏ này đang tranh luận với cô, nói thẳng ra chính là gây sự nha!

“Anh cố tình!” Cô rất chắc chắn.

“Ừ! Nói vậy cũng được.” Diêm Tuấn cũng không định phủ nhận.

“Này! Anh thật sự rất phiền nha! Tôi có chuyện muốn hỏi anh!” Cô nhớ ra mục đích cô gọi anh, quyết định không tranh cãi với anh nữa.

“A! Nhưng không được gọi anh là “Này” nha!” Lúc này anh chàng đẹp trai cực kỳ kiên trì.

“Được, được được! Vậy, “Ngài Diêm,” tôi có thể hỏi anh một việc không?” Có việc cầu người, Hướng Dương Hi không thể không cúi đầu.

“Nếu em gọi tên anh, anh nghĩ anh sẽ vui vẻ trả lời hơn.” Diêm Tuấn làm bộ cân nhắc, khiến người ta tức đến nghiến răng.

Nếu những người khác có mặt ở đây, chắc chắn sẽ bị bộ dạng vô lại của anh hù sợ! Dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh trải nghiệm thú vui chơi xấu.

“Được! Tốt lắm!” Hướng Dương Hi cắn răng nói. Tên biến thái này thật biết thừa cơ chiếm tiện nghi của cô, thật đáng ghét! Nhưng nếu cô không hỏi rõ chuyện kia, chắc chắn cô ngủ không yên!

“Thế nào?” Anh chàng đẹp trai nhướn mày, đầy thích thú nhìn như đang giao chiến với con mèo nhỏ. Cô gái nhỏ này sao trong vài giây lại có thể có nhiều biểu cảm như vậy?

“Tuấn...” Con mèo nhỏ đầu hàng, không cam lòng kêu lên một tiếng.

“Chỉ vậy thôi? Mất hứng à?” Anh là điển hình tiêu biểu cho việc được hưởng tiện nghi mà còn khoe mẽ.

“Này! Anh –” Cô sắp tức chết rồi, nhưng vẫn tiếp tục nén giận. “Tuấn –” Cô lại gọi lần nữa, thanh âm ngọt hơn một chút.

“Ừ! Rất tốt!” Anh chàng đẹp trai vỗ vỗ đầu cô, cứ như đối đãi với cô như với sủng vật.

Đáng giận! Tên biến thái này! Trong lòng Hướng Dương Hi thầm mắng người đàn ông trước mắt, trên mặt vẫn ra vẻ tươi cười như cũ.

“Có chuyện gì muốn hỏi anh vậy?” Sau khi anh chàng đẹp trai trêu đùa xong, cuối cùng cũng chịu nghe cô.

“A! Chính là hôm nay a...”

Hướng Dương Hi lập tức quên mất chuyện anh trêu đùa khi nãy, bắt đầu kể lại chuyện xảy ra lúc xế chiều hôm nay, biểu hiện sinh động khiến Diêm Tuấn không rời mắt.

“Này! Anh rốt cuộc có đang nghe hay không?” Cô thấy anh không thoải mái lắm.

“Có chứ!” Anh vẫn không dời đi ánh mắt mà, “Em chắc là nói đến “búp bê” và anh cả a?”

“Anh ta là anh của anh thật sao? Minh chủ Diêm La vương?” Cô kinh ngạc không thôi.

“Là Diêm La.” Anh bật cười.

“A! Sao cũng được! Dù sao anh ta cũng rất thích hợp làm Diêm La vương!” Cô lắc người, tiếp tục truy vấn, “Cô bé kia gọi là búp bê sao? Rất thích hợp với cô bé!”

“Không phải.” Anh lại bật cười lần nữa, “gọi cô bé là búp bê chỉ vì em với tiểu Diêm đều gọi con bé như vậy, mọi người nghe xong cảm thấy rất thích hợp nên cũng gọi theo.”

“A! Thì ra là chị em tôi đặt biệt danh giúp cô bé! Xem ra cô bé thật sự biết tôi đó!” Hướng Dương Hi nhớ tới bộ dáng không phòng bị của tiểu mỹ nhân khi gặp cô.

“Cũng không có nhiều người nói chuyện với con bé, con bé nhớ rõ em là đương nhiên.” Diêm Tuấn nói ra.

“Sao ít người nói chuyện với cô bé? Là vì có liên quan tới Diêm La vương kia sao?”

“Anh cả tên là Diêm La.” Anh thở dài.

“Sao cũng được!” Cô không thềm đổi giọng, “Vậy anh ta thật sự là người nhận nuôi búp bê sao?”

“Đúng vậy!”

“Hừ! Búp bê bị loại đàn ông đó nhận nuôi nhất định rất đáng thương, nhìn cô bé sợ hãi như vậy là biết.” Người vốn nhỏ bé còn bị ngược đãi!

“Chuyện này cũng chưa chắc.” Anh nghĩ là một người khác chế một người khác, chỉ không biết là ai bị khác chế thôi.

“Anh đương nhiên là nói giúp anh của anh rồi!” Cô nói rõ không tiếp thu ý kiến từ thân nhân của tội phạm.

“Ha ha! Trước khi mất trí nhớ em cũng thường nói với anh như vậy.” Anh bật cười, trong mắt có chút bất lực.

Nhớ đến lúc cô thường xuyên hỏi anh yêu dạng phụ nữ nào, nếu như khi đó anh nhận ra tình cảm với cô, có lẽ bây giờ mọi chuyện sẽ khác.

“Này! Anh làm gì vậy?” Cô lắc lắc tay anh, cau mày.

Người đàn ông này sao lại nói vậy, muốn làm cô hoảng lên à? Hơn nữa hình như anh rất buồn, hại cô cũng không vui...

Ừm... Nhất định là do cô không quen nhìn gương mặt đẹp của anh phủ kín bóng tối...

“Không có việc gì.” Diêm Tuấn lại nở một nụ cười.

“Từ nay về sau tôi có thể đi tìm búp bê chơi cùng sao? Nếu không thì lúc anh không ở đây, tôi chỉ có một mình thật buồn chán.” Cô bất giác nói ra sự ỷ lại vào anh.

Mỹ nam nghe vậy, khoe miệng lại cười nhiều hơn, nhưng anh vẫn phải nói thật lòng, “Chỉ sợ anh cả sẽ không cho phép.”

“Hừ! Ai thèm quan tâm anh ta có cho hay không! Búp bê là người, không phải là đồ vật, lại càng không phải là vật sở hữu của anh ta. Tôi muốn làm bạn với búp bê, anh ta quản được sao?” Cô nói ẩu nói tả, lời nói giống y như khi chưa mất trí nhớ.

“Ha ha...” Diêm Tuấn đã từ bỏ ý nghĩ muốn thuyết phục cô.

Anh không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ cô nàng này với anh cả kiếp trước là oan gia? Nếu không thì sao ngay cả lúc mất trí nhớ vẫn không thích nhau chứ?

9. Chương 9

“Oa...”

Sau khi hỏi xong chuyện, Hướng Dương Hi bắt nhả ngáp dài một cái.

“Được rồi, tôi muốn trở về phòng ngủ, mở cửa giúp tôi đi!” Hôm nay vừa được tháo băng, chắc là cô có thể trở về phòng ngủ của mình rồi chứ?

“Chẳng phải em luôn ngủ ở đây sao?” Diêm Tuấn cũng không có ý định đứng dậy.

“Này!” Cô nghe vậy, lập tức trợn to đôi mắt mệt mỏi “Bây giờ tôi cũng đã hồi phục được chút ít rồi, không cần người khác chăm sóc, lại càng không cần tiếp tục ngủ cùng với anh đúng không?” Cô nam quả nữ, người này có phải điên rồi hay không?

“Anh không điên.” Anh nhìn thấu tâm tư của cô.

“Vậy bây giờ ý anh là sao? Có ý đồ với tôi hả?”

Nghĩ đến tình cảnh bây giờ của cô thật có chút nguy hiểm, bị nhốt ở trong phòng với tên biến thái này cũng không tính, anh ta còn không chịu để cô ra khỏi phòng thì sao! Nếu như anh thật sự làm gì đó với cô, chắc cô chỉ có thể để tùy ý anh ta muốn...

Ô... Thật là đáng sợ!

Hương Dương Hi bản năng đề phòng nhìn qua vẻ mặt vui vẻ của Diêm Tuấn, đồng thời chậm rãi di chuyển thân mình, tính rời khỏi “môi trường gây tội ác” này.

“Em không ngủ ở đây thì ngủ ở đâu?” Diêm Tuấn cười nhẹ. Chẳng lẽ cô thật sự coi anh như tên háo sắc sao? Mặc dù anh không quên được cảm giác thỏa mãn ở lần đầu tiên của cả hai, nhưng anh cũng không muốn làm cô sợ, dù sao bây giờ cái gì cô cũng không nhớ rõ.

“Tôi... Tôi muốn trở lại phòng ngủ của mình...” Hương Dương Hi có chút khấn trương nuốt nước bọt.

“Anh nói rồi, sau này em có thể ở cùng phòng với anh, anh không ngại đâu.” Anh vừa cười vừa nói.

“Anh không ngại!? Nhưng tôi ngại nha!” Cô nghe xong suýt nữa ngồi phịch xuống giường.

Oa! Tên biến thái này có lắm không vậy? Dám nói với cô là anh ta không ngại, chẳng lẽ còn muốn cô cảm ơn anh ta đã chia sẻ chiếc giường cho cô ngủ chắc?

“Không cần khách sáo với anh, dù sao chúng ta cũng ngủ chung nhiều ngày rồi mà.” Gương mặt anh vẫn hiện lên nụ cười có vẻ vô hại.

“Tôi không thêm!” Cô nhảy xuống giường, đi tới bên cạnh cửa. “Anh mau mở cửa đi!” Đùa sao! Bây giờ cô đã bình phục rồi nha! Nếu lúc trước anh không động vào cô là vì sợ đụng vào vết thương của cô, thế chẳng phải bây giờ cô sẽ bị làm thịt sao?

“Nhanh lại đây nằm đi.”

Người đàn ông nằm trên giường bất động như núi, tư thái ưu nhã giống như quý tộc Châu u, nhưng mà bây giờ anh chỉ khiến cô nghĩ đến “Duke Bluebeard” trong truyện cổ tích kinh dị.

“Tôi, không, muốn!” Cô nhất quyết cự tuyệt.

“Chẳng lẽ em muốn anh đi qua đó bế em? Thật thích làm nũng!” Anh giả vờ hiểu chuyện, khiến cô bực mình.

“Tôi... Tôi không có ý này nha! Anh đừng tới đây!” Cô hoảng loạn nhìn người đàn ông đang bước xuống giường.

Tên... tên biến thái này rốt cuộc muốn thế nào đây...

Cuối cùng, Hương Dương Hi vẫn rất biết điều tự động bò lên giường, hai mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Diêm Tuấn nằm ở kế bên, sợ anh có hành vi làm loạn gì đó.

“Anh... Thật sự muốn ngủ cùng tôi sao?” Cô hy vọng tìm được câu trả lời phủ nhận.

“Đúng vậy!” Anh gật đầu, đập nát hy vọng cuối cùng của cô. “Trước đây chúng ta đều ngủ như vậy, em đó! Đuối mãi cũng không chịu đi!”

Nhớ lại trước đây, Diêm Tuấn mới phát hiện mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ tốt đẹp, bao gồm cả tình yêu say đắm của cô, cho nên ông trời mới trừng phạt anh, khiến anh dễ dàng mất đi tình yêu đích thực.

“Trước kia chúng ta cũng từng như vậy sao?” Lời của anh làm Hương Dương Hi chú ý. Trước đây cô thật sự có quan hệ thân mật với người đàn ông trước mắt này sao? Mặc dù lúc trước có hỏi qua tiểu Diễm, nhưng lại không có lời giải đáp. Có lẽ anh có thể nói cho cô biết “chân tướng.”

“Đúng vậy!” Trong mắt Diêm Tuấn hồi tưởng lại.

“Kỳ lạ vậy...” Cô nghiêng đầu khó hiểu, “Ý tôi là, chúng ta không phải vợ chồng, không phải người yêu, lại ngủ cùng nhau, cái này không hợp lý chút nào đúng không?”

“Trước đây em cũng mặc kệ có hợp lý hay không.”

“Vậy còn anh? Anh mặc cho tôi tùy ý như vậy... ách... làm bại hoại thuần phong mỹ tục sao?” Đây là người giám hộ kiểu gì vậy hả?

“Ha ha...” Từ ngữ của cô làm anh bật cười, nhưng cũng âm thầm tự kiểm điểm mình vào lúc đó. Nuông chiều cô một thời gian dài, phải chăng đó là cách tự che giấu tình cảm của mình?

“Cười cái gì chứ?” Cô tức giận anh tự nhiên lại bật cười, cứ như cô rất ngốc vậy.

“Không, chỉ là vừa hiểu ra một chuyện.” Anh lộ ra nụ cười rạng rỡ, tay nhẹ nhàng đặt lên eo cô.

“Anh... Anh...” Cô chỉ vào mặt của anh, lắp bắp thật lâu, nhưng chẳng thốt ra thêm chữ nào.

Mẹ ơi! Anh cười rạng rỡ đến mê người vậy sao? Tuy nụ cười của em trai mình cũng rất rạng rỡ, nhưng nụ cười của Diêm Tuấn lại không giống vậy, hại cô mỗi lần nhìn thấy đều mặt đỏ tim loạn nhịp!

“Anh làm sao?” Anh chàng đẹp trai ranh mãnh nhìn cô, nụ cười càng thêm kiêu ngạo, đẹp động lòng người. Anh hơi xấu tính, tận dụng lợi thế trời ban của mình để mê hoặc cô gái nhỏ trước mắt.

Ô oa! Không! Không được! Cô chắc chắn sẽ thua! Nụ cười của người đàn ông này uy lực mạnh hơn tiểu Diêm nhiều, cứ như so với điện cao thế 100.000V vậy! Điện giật làm tay chân của cô tê dại!

“Sao vậy? Xem mặt em đỏ kìa, không lẽ là bị cảm sao?” Anh chàng đẹp trai vẫn kiên trì tiếp tục giả ngốc, nói, nói, tự nhiên áp trán mình vào trán cô, hai mắt chăm chăm nhìn thẳng vào cô.

“Đừng!” Cô sợ tới mức không dám cử động, quay lại trừng mắt với đôi mắt đẹp trước mắt mình.

“Em cảm thấy...” Anh chậm rãi nói ra ba chữ, hài lòng chăm chú nhìn cô.

“Sao?” Tim của cô đập rộn lên chờ câu tiếp theo. Người đàn ông này sẽ bày tỏ với cô sao? Ô oa! Nếu thật sự như vậy, cô nên trả lời sao đây? Muốn? Không muốn? Muốn? Không muốn?

“Em cảm thấy...” Anh trầm ngâm trong chốc lát mới nói tiếp: “Mão môn chủ là người thế nào?”

“Tôi nguyện ý... Cái gì?” Cô há to mồm, khó có thể tin tưởng mắt nhìn anh...

“Anh nói là, em cảm thấy Mão môn chủ Âu Dương Diêm như thế nào?” Dù mắt thấy vẻ mặt đáng yêu đang từ từ tức giận, người đàn ông có vẻ đẹp ngời ngời vẫn không sợ chết lặp lại một lần nữa, cứ như sợ cô nghe không hiểu nên tiếp tục giải thích, “Ý của anh là, Mão môn chủ ngoài vẻ ngoài hơn người ra, năng lực cũng không thua kém ai, đối với đàn ông, chắc là một người vợ tốt đúng không?”

“Liên quan gì tới tôi!” Bây giờ Hướng Dương Hi đang rất rất tức giận.

“A! Anh chỉ muốn hỏi ý kiến của người khác thôi, dù sao chuyện tình cảm chủ quan quá cũng không tốt.”

“Chuyện tình cảm?” Người đàn ông này thật sự muốn theo đuổi hồ ly tinh sao? Trong lòng Hướng Dương Hi có chút chua chát. “Anh... yêu mến cô ta?” Cô cảm thấy mấy chữ này thật khó nói ra, trong lòng bực bội thật khó chịu.

“Mão môn chủ là kiểu cô gái rất được người ta yêu mến.” Diêm Tuấn từ chối cho ý kiến trả lời.

Không biết vì sao, thấy khuôn mặt trước mắt mình lúc chuyển xanh chuyển trắng lại làm cho tâm trạng của Diêm Tuấn vui vẻ hẳn lên. Khiến cho cô gái nhỏ hiểu lầm như vậy! Không biết kết quả sẽ ra sao nữa?

“Anh... Anh nói lại lần nữa xem...” Cô thì thào hỏi.

Tại sao cô lại vì loại chuyện này mà tức giận? Anh yêu mến ai thì liên quan gì tới cô? Nhưng tại sao cô lại đau lòng? Tại sao lại khóc...

Khóc? Cô chạm vào mặt của mình, không ngờ chạm phải dòng chất lỏng ấm nóng.

A! Cô đang làm gì vậy nè? Đưa tay quẹt lung tung khắp mặt mình, Hướng Dương Hi tính lau đi những giọt nước mắt.

Nhưng không hiểu sao nước mắt lại như nước vỡ đê, từ hốc mắt cuộn cuộn chảy ra, rơi vào lòng người đàn ông.

“Đừng khóc.” Anh đau lòng muốn thay cô lau đi nước mắt, lại bị cô dùng tay đẩy ra.

“Tôi không khóc!” Cô hung hăng trợn to hai mắt ngăn lệ, “Tôi sẽ không vì anh mà khóc! Anh yêu mến ai là chuyện của anh, tôi khóc làm gì? Thật kỳ quái... nước mắt lại tự động chảy xuống...”

“Tiểu Hi!” Anh nắm lấy tay cô, không cho cô né ra. “Chẳng lẽ em còn không hiểu ra sao? Tình cảm em từng dành cho anh thì sao? Chẳng lẽ bây giờ tất cả đều biến mất rồi sao?”

Trông thấy cô vì anh rơi nước mắt, anh đã vui vẻ rồi lại buồn bã, cô gái nhỏ này rõ ràng là có tình cảm với anh, lại không tự mình hiểu được hay sao? Nhưng anh đã quyết định không đi lòng vòng nữa, giờ này khắc này, anh nhất định muốn cô hoàn toàn thức tỉnh!

“Tôi...” Bị anh hỏi khó trong khoảng thời gian ngắn Hường Dương Hi không phản bác được. Cô thật sự đã quên con người trước đây của mình mà! Nhưng... tại sao cô lại đau lòng vì anh không yêu cô? Thậm chí đau lòng đến mức rơi lệ?

“Anh hỏi em...” Anh nghiêm mặt nói: “Em yêu mến anh sao?”

“Huhu... Tôi không biết a...”

“Đừng khóc! Trả lời anh!” Anh vội vàng muốn biết đáp án, vô tình kích động của anh khiến cho cô phải đối mặt với nội tâm của mình.

“Huhu... Đầu của tôi... đau quá!” Cô nói ra một câu không liên quan gì, sau đó vì không chịu nổi đau đớn nên ngất xỉu...

Sau khi Diêm Định Sinh chẩn đoán, chỉ vì não bộ của Hường Dương Hi trong lúc bị kích động đã gây nên tình trạng choáng váng, cơ bản là không có trở ngại gì, nhưng mà, liên quan đến tình hình khôi phục trí nhớ thì phải quan sát thêm mới có thể biết được.

“Thật xin lỗi...” Diêm Tuấn đau lòng vỗ về cô gái nhỏ đang hôn mê.

Là anh quá nóng vội, hại cô hoảng sợ như thế, tại sao anh lại không thể kiểm soát được tâm trạng của mình như vậy? Luôn khiến cô chịu khổ vì anh!

“Đáng giận!” Anh đập mạnh xuống giường.

“Này... Anh làm gì vậy...” Thanh âm suy yếu có chút trách cứ.

Hường Dương Hi tỉnh lại, đồng thời cô cũng khôi phục trí nhớ, chuyện trước và sau khi xảy ra tai nạn giao thông đều nhớ hết.

“Em có khỏe không?” Diêm Tuấn lo lắng nhìn cô.

“Dạ ổn, cũng không sao hết...” Hai gò má của cô đỏ lên, cảm nhận được sự yêu thương lo lắng ình của người đàn ông này. Cuối cùng cô cũng đã chờ được ngày này rồi sao?

“Sao mặt em đỏ vậy? Không thoải mái sao?” Lần này anh thật sự lo lắng, vội vàng xem thử nhiệt độ cơ thể của cô.

“Không có, không có a!” Cô né tránh bàn tay to lớn của anh đưa qua, nét mặt không được tự nhiên lắm.

“Em...” Anh ảm đạm thu tay lại.

“Anh không cần lo lắng, em không sao đâu!” Hình như cô không cho anh chạm vào mình là cô cảm thấy có lỗi với anh vậy.

“Ừ! Không có việc gì là tốt rồi.” Anh gật gật đầu.

Hai người lâm vào trầm mặc, qua hồi lâu, Hường Dương Hi không thể kiềm nén được tâm trạng mình nên cuối cùng đành lên tiếng—

“Lời anh vừa hỏi em... là thật vậy sao?” Trong lòng cô giống như nai con chạy loạn, cũng lo sợ tự mình suy nghĩ quá nhiều.

“Ừ!” Đương nhiên anh thật sự muốn biết cô có còn yêu anh hay không.

“Nếu như... em nói nếu như là...” Dù cô rất muốn giống như trước kia, trực tiếp bày tỏ tình yêu của mình với anh. Thế nhưng, ai đã dạy cho người này chỉ biết hỏi cô, chính mình lại không nói rõ ràng, vừa này còn nói có thiện cảm với Mỗ Đường chủ, thế thì làm sao cô có thể yên lòng mà nói thật được đây...

“Nếu như thế nào?” Anh chờ cô hỏi.

“Nếu như em nói... em khôi phục trí nhớ, anh sẽ như thế nào?” Cô càng nói càng nhỏ giọng, nhưng anh ở bên cạnh lại nghe rõ được từng câu từng chữ.

“Có thật không!?” Anh mừng rỡ như điên ôm lấy cô.

“Em chỉ là nói nếu em khôi phục trí nhớ, cũng chưa nói gì...” Cô còn muốn tiếp tục giả ngốc, nhưng nụ cười trên môi đã để lộ ra cảm xúc thật rồi.

Anh thật sự yêu cô! Ha ha! Cô thật hạnh phúc! Nhưng mà... anh lại chưa nói ra ba chữ... Cô vẫn có chút không tin vào vận may của mình...

“Anh yêu em!”

“Sao?” Trong khoảng thời gian ngắn làm cô quá bất ngờ, chỉ ngây ngốc nhìn anh.

“Anh yêu em!” Lúc này đây anh chỉ muốn nói rõ ràng ba chữ kia, còn kèm theo một nụ hôn yêu thương.

Cô gái nhỏ được tỏ tình lại không nói nên lời, chỉ trợn to đôi mắt quan sát nét mặt của anh, muốn xác định lời nói của anh là thật hay giả.

Sau đó, cuối cùng cô cũng mỉm cười thật hạnh phúc, tự động ôm cổ anh và tựa đầu vào vai anh.

“Em cũng yêu anh!”

Chị em nhà họ Hướng lại đến cô nhi viện Quang Minh, thế nhưng, bây giờ phía sau họ có thêm hai người, trong số đó là một người có vẻ mặt nham hiểm Diêm Định Sinh. Khóe miệng của anh ta hơi cong lên như đã ăn được món gì đó ngon lành, mà người đang bị anh ta ôm chặt chính là Đồng tiểu Ân đã biến mất hơn hai năm rồi.

Bây giờ diện mạo của tiểu Ân không còn ngây thơ như trước đây, mà đã lột xác biến thành một thiếu niên đẹp trai hiếm thấy, dù là tướng mạo hay khí chất, chỗ nào cũng khác với vẻ trong sáng của người thường, chỉ có đôi mắt kia còn lộ ra vẻ hồn nhiên quen thuộc.

“Viện trưởng!”

Chị em nhà họ Hướng và tiểu Ân cùng nhau chào hỏi một nữ tu sĩ đang đi ra, đặc biệt là tiểu Ân.

Mắt thấy tiểu Ân sắp muốn rơi lệ, cáo già bên cạnh vội vàng cảnh cáo, “Nếu lại khóc nữa thì lần sau sẽ không cho em đến đây đó!”

“Không! Em không khóc! Em không khóc!” Tiểu Ân cầu xin nhìn qua Diêm Định Sinh, sợ sẽ không có cơ hội như vậy nữa.

“Ngoan!” Diêm Định Sinh không chút kiêng kỵ nào hôn xuống trán của tiểu Ân.

“Ách... Người này chính là... tiểu Ân sao?” Lão viện trưởng đẩy gọng kính trên sống mũi, cuối cùng cũng nhận ra được thiếu niên ở trước mắt và người đàn ông đang đứng bên cạnh cậu.

Đó là người đã từng đến viếng thăm nơi này nhiều năm trước, thật đáng ngạc nhiên!

“Viện trưởng!” Cuối cùng tiểu Ân cũng không cầm lòng nổi, vội vàng giẫy ra khỏi vòng tay của Diêm Định Sinh rồi chạy về phía nữ tu.

“Oa! Mới hai năm không gặp, con đã cao lớn như vậy rồi!” Lão nữ tu cười hiền lành, vui mừng nhìn chăm chăm vào tiểu Ân.

“Dạ!” Tiểu Ân chùi chùi nước mắt, nhìn về phía Diêm Định Sinh, “Anh Sinh... Anh ấy rất tốt với con...”

Mọi người hòa theo ánh mắt của tiểu Ân nhìn qua trái, rốt cục lại bắt gặp vẻ mặt tối sầm của hồ ly.

Bây giờ Diêm Định Sinh đang tức giận vì tiểu Ân giãy khỏi vòng tay mình, căn bản không quan tâm đến ánh mắt chăm chú của mọi người.

“Anh Định Sinh...” Hường Dương Diễm xấu hổ giật nhẹ vạt áo của Diêm Định Sinh.

Diêm Định Sinh không nói gì liếc nhìn tiểu Ân, cậu lập tức biết điều trở lại bên cạnh anh.

“Sinh, anh đừng tức giận... Em không cố ý! Chỉ là em rất vui! Em, em...” Tiểu Ân sợ hãi chống lại ánh mắt như hồ ly của anh ta.

Dù ở cùng Diêm Định Sinh hơn hai năm, tiểu Ân vẫn thường hay lúng túng.

“Vị này chính là...” Lão nữ tu nhìn qua Hường Dương Hi, hy vọng có thể tìm được một lời giải thích hợp lý.

Cho dù mắt đã mờ, lão nữ tu cũng nhìn ra được quan hệ không tầm thường giữa tiểu Ân và người đàn ông này, thật sự là không hợp với luân lý lắm.

“Ách... Viện trưởng, con...” Hường Dương Hi chợt dạ không biết nên nói như thế nào cho phải.

Ô... Đã nói là không thể làm chuyện xấu rồi! Bây giờ bị bắt gặp rồi! Hơn nữa còn là bị bắt quả tang!

Cái cặp đôi ngốc này đang đùa giỡn mờ ám gì đây? Còn không thèm xem xét tình huống nữa chứ, bây giờ cô nên giải thích như thế nào với viện trưởng đây!

10. Chương 10

“Sau đó thì sao?” Diêm Tuấn ngồi trên giường hỏi, phong thái vẫn nho nhã nhưng ánh mắt anh lại lóe ra tia sáng kì quái.

Trò chuyện trước khi ngủ là thói quen theo thường lệ của anh và Hường Dương Hi, lúc trước khi anh vẫn chưa nhận ra tình cảm thật của mình, anh cho là mình đã chiều theo tính khí bướng bỉnh của cô, vì vậy không hề có tư tưởng xấu. Bây giờ thì khác, nhìn cô gái mình yêu cuộn người trong lồng ngực của mình đã không nói, cái miệng nhỏ nhắn kia còn mấp máy như vậy anh làm sao có thể duy trì được sự thanh tịnh của bản thân chứ?

Thế nhưng, kể từ lần đó, cả hai cũng không chính thức ngủ cùng giường, như vậy quá nóng vội... có thể sẽ làm cô gái nhỏ này hoảng sợ mà bỏ chạy không?

“Sau đó...” Hường Dương Hi làm sao biết được trong lòng Diêm Tuấn đang nghĩ ngợi gì, vẫn tự nhiên nói tiếp, “Tên Diêm Định Sinh kia không để ý tuổi tác của viện trưởng ngày càng cao, tự nhiên trước mặt mọi người thẳng thắn nói rõ quan hệ giữa anh ta và tiểu Ân!”

“A? Vậy viện trưởng có phản ứng thế nào?” Anh không yên lòng vuốt nhẹ những sợi tóc mềm mại ở trước ngực. A... cảm xúc này thật tuyệt...

“Nói đến chỗ này thật là lạ, không ngờ viện trưởng một chút phản ứng cũng không có a! Còn cười nói cáo già chăm sóc tiểu Ân rất khá, hơn nữa cũng không trách anh ta giấu diếm bà ấy lâu như vậy...” Đôi mắt vui vẻ của Hường Dương Hi nheo lại,

Dù sao giao tiểu Ân cho Diêm Định Sinh dường như là do cô tự mình quyết định, vì thế làm cho tiểu Ân lâm vào quan hệ tình cảm không hợp với lẽ phải luân thường, cho nên cô vẫn không thể yên tâm. Hôm nay có được sự thông cảm của viện trưởng, tảng đá lớn ở trong lòng cô cũng rơi xuống.

“Rất tốt a!” Diêm Tuấn vẫn không yên lòng. A? Tay của cô gái nhỏ này đang làm gì vậy?

“Vậy hôm nay anh đã làm những gì?” Hường Dương Hi nói nói, bàn tay nhỏ bé không an phận nghịch nghịch nút áo trước ngực anh.

Đáng ra đây chỉ là hành động vô ý của cô, nhưng đầu ngón tay ấm áp lại tiến vào bên trong áo sômi, từng chút, từng chút trêu chọc ham muốn của người đàn ông.

Giờ phút này, trong đôi mắt nheo lại đang lập lòe ánh lửa thiêu đốt người ta. Nhưng trong mắt người đối diện với chính mình lại chỉ tạo thành hiệu ứng gây cảm giác hoàn toàn mờ nhạt.

“Sao lại không để ý đến em vậy?” Hương Dương Hi dừng lại động tác trong tay, mắt híp dò xét anh.

Kỳ lạ... ánh mắt của anh nhìn cô sao quái lạ vậy? Chẳng lẽ vừa rồi cô nói lỡ lời gì sao? Nhưng này giờ anh cũng đâu có tức giận...

“Anh sao vậy?” Cô lắc lắc tay anh, động tác quá mạnh lại vô tình làm áo ngủ rộng thùng thình bị mở ra, lộ ra một nửa vai. Gay go nhất là cô hồn nhiên không biết chính mình đã gây ra loại nguy cơ gì.

Diêm Tuấn không nói gì, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào lớp vải bên ngoài da thịt...

“Anh... anh, anh làm gì vậy?” Hương Dương Hi lắp bắp nói, nhìn người đàn ông đang nằm phía trên.

Sao anh lại đột nhiên để cô nằm ở dưới thân như vậy chứ? Loại tư thế này cũng quá mờ ám đi? A... cô sẽ hôn lên môi anh hay anh sẽ hôn xuống môi cô đây?

Đang nghĩ ngợi, đôi môi cô đã chạm vào đôi môi anh!

Là anh hôn cô!

“A dừng —” Cô hơi hé môi, muốn thở dễ dàng hơn, lại đúng lúc lưỡi của người đàn ông thừa dịp tiến vào, thành thạo khéo léo làm toàn thân cô như mềm nhũn, không thể động đậy.

Lúc này, anh cởi quần áo của cô nhanh hơn, chỉ trong chớp lát cô đã khỏa thân hoàn toàn, mà anh cũng lộ ra thân hình nam tính hoàn mỹ.

“A!” Cô ngượng ngùng muốn lấy mền che đi thân thể, nhưng lại bị anh kiềm giữ hai tay.

Thật không ngờ Diêm Tuấn mà cô ái mộ từ bé cũng sẽ có bộ mặt này! Tốc độ cởi quần áo cô nhanh đến kinh người không nói, lại còn thẳng thắn nhìn chằm chằm vào cô, cô thật xấu hổ muốn chết!

Diêm Tuấn nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng này của cô, càng âu yếm hôn lên hai gò má ửng đỏ của cô, lại dọc theo cổ tuyệt trắng thẳng một đường xuống nụ hoa hồng nhạt đang thẳng đứng ở dưới, đầu lưỡi mềm mại vươn ra, hết sức khiêu khích liếm quanh đỉnh nụ hồng.

“Dừng...Nhe...” Đáng ra phải đẩy ra nhưng hai tay lại tự động nắm chặt lấy bờ vai anh.

Lát sau, đôi tay to lớn của anh đặt lên gò ngực nhỏ nhắn, vuốt ve lúc mạnh lúc nhẹ. Vừa xoa nắn xong, đầu lưỡi lại vươn đến nơi mẫn cảm ở ngực cô.

“A... A...” Đôi môi nhỏ nhắn đỏ bừng của cô biểu hiện rõ ràng khoái cảm của thân thể, đôi tay nhỏ bé ở vai anh bây giờ càng siết chặt hơn.

Dần dần, anh đưa tay đến giữa hai chân cô, vuốt ve da thịt mềm mại nhạy cảm bên trong đùi, sau đó đột nhiên đâm một cái, ngón trở đi vào khe hẹp nhỏ.

“A! Dừng như vậy!” Cô căng thẳng lui về phía sau, muốn ngón tay của anh đi ra, nhưng bàn tay to lớn nóng rực của người đàn ông khê siết chặt, giữ lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô đang bất an vặn vẹo, khiến cho ngón trở ngang ngược kia không có chút trở ngại gì.

“Dừng mà...” Cô sợ hãi với sự ngang ngược hiem thấy của anh, cũng vì loại hành động thân mật này làm cô cảm thấy thật xấu hổ.

Tay của anh ở... của cô... A! Trời ạ...

Giờ phút này, Hương Dương Hi cảm giác được động tác ngón trở của anh càng lúc càng nhanh, có cái gì đó đang nhộn nhạo ở bụng dưới của cô. Là gì vậy chứ?

Cô bối rối nhìn anh, lại nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy ham muốn, tiếp đó là động tác của anh, cô cảm giác hạ thể của mình đang căng ra!

Diêm Tuấn thỏa mãn nhìn vẻ mặt vừa hoảng loạn vừa mơ màng của cô, lập tức đưa thêm một ngón tay khác đi vào bên trong, dù cảm giác cô đang hoảng sợ nhưng anh cũng biết rằng phản ứng ở nơi mềm mại đó của cô là chân thật nhất.

Nhìn xem! Chẳng phải lúc này bên dưới đã chảy ra rất nhiều chất lỏng óng ánh rồi sao?

“Tuấn! Nhanh...” Hướng Dương Hi vì khoái cảm lạ lẫm nên mê loạn, đôi môi nhỏ nhắn không tự chủ được bật ra tiếng rên rỉ trên người, nâng eo lên, cô để nơi ấm nóng nhất áp sát vào anh.

“A...” Trên trán của Diêm Tuấn đã chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, có vẻ như đã nhần nhịn đến mức khó chịu.

Nhẹ nhàng nâng hai chân của cô gác lên hai bên eo mình, anh thả người một cái, để phân thân đã cương cứng nóng bỏng từ lâu đi sâu vào trong hoa viên bí mật mềm mại kia...

“A...” Cảm giác thỏa mãn gắt gao vây quanh Hướng Dương Hi, cô kẹp chặt hai chân, kích lệ động tác của anh hơn nữa...

Ánh trăng trải dài vào trong phòng, mọi thứ thật yên tĩnh, chỉ có chiếc giường kia đang phát ra tiếng động, trên giường là hai thân thể đang quấn lấy nhau không biết đã qua mấy lần hoan ái.

“Tuấn... Mãi môn chủ không phải là kiểu người anh yêu thích sao? Đáng người của cô ta thật sự rất được...” Hướng Dương Hi cau mày hỏi làm hồng bầu không khí tốt đẹp.

Vẫn nhớ rõ khi còn bé Diêm Định Sinh từng nói với cô, người đàn ông này yêu thích mỹ nhân đầy đặn trước nhô sau vểnh, không phải sao?

“Anh nói anh yêu thích dạng phụ nữ đó khi nào?” Diêm Tuấn vẫn chưa thỏa mãn vuốt ve bờ vai mềm mại của cô.

“Hình như là chưa từng... Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì hết ...xem ra anh nên khiến em chú tâm thêm một chút nữa...” Dứt lời, anh lại lần nữa thẳng tiến vào nơi mềm mại ửng hồng.

“A... A...”

Tiếng rên rỉ dứt quãng cùng tiếng thở dốc mạnh mẽ xen lẫn vào nhau vang lên, thân thể nhỏ xinh của cô gái say sưa ngồi đong đưa trên thân mình của người đàn ông, cảm xúc mãnh liệt vượt ve thân thể cả hai, nơi giao nhau của hai người cũng phát ra tiếng vang dữ dội, làm không khí trở nên ngọt ngào mị hoặc hơn.

“A... A... Tuấn...” Cô phát ra âm thanh nhỏ nhẹ rên rỉ, cầu xin năng lực của anh đem đến thỏa mãn nhiều hơn.

Theo chuyển động của cô, khe hẹp mềm mại để phân thân nóng bừng ra vào nhanh chóng, mỗi động tác của anh đều đi thẳng vào trung tâm, dục vọng của cả hai lại không buông lỏng chút nào.

“Đau...” Đôi tay to đặt lên đôi ngực đang lắc lư trước mắt, anh dùng sức xoa nắn, còn bắt chọt trên nghịch vùng mềm mại mẫn cảm, cố ý khơi ra phản ứng mạnh mẽ kích động cô nhiều hơn.

“Cho em! Cho em nữa đi!” Cô xoa lấy hai đỉnh ngực của anh, thỏa thích la lên, muốn anh cho càng nhiều.

“Ừ... Ừm...” Anh kêu lên một tiếng đau đớn, dễ dàng nhận thấy ham muốn hừng hực cũng đang bức bách anh.

Bàn tay to dùng sức, anh để cô nằm lên trên người mình, nâng bờ mông rắn chắc lên, sau đó hoả tốc đưa phân thân nóng bỏng vào sâu bên trong hoa viên mềm mại.

“A! A! Tuyệt quá...” Cô mê loạn rên rỉ, không thể kiềm lại được nâng mông lên nhận lấy động tác chạy nước rút của anh.

Chỉ thấy phân thân to lớn, nóng bỏng bắt đầu luật động ra vào mãnh liệt, có lúc chỉ đi ra một ít, ngay lúc cô phát ra tiếng ưm khó chịu thì điên cuồng mãnh liệt thúc mạnh vào nơi sâu nhất trong cơ thể.

Phân thân cứng rắn lúc nhanh lúc chậm ra vào hoa huyệt non nớt như vậy, mười ngón tay cô nắm lấy drap giường đã trở nên trắng bệch từ lâu, mới có thể tiếp nhận được luật động hung mãnh của anh.

“A —”... Chết lặng ảm nóng cuối cùng cũng bắn ra...

Nghiêng người, anh lại để cô ngồi lên người mình tiếp tục chuyển động nhận lấy dự vọng không ngừng nghỉ, động tác sau càng kịch liệt hơn trước.

Cô rên rỉ theo cảm xúc đam mê mãnh liệt, anh cũng không kiềm được bật ra khoái cảm của đàn ông.

Dưới ánh trăng, thân thể hai người mạnh mẽ quấn lấy nhau, cứ như một ngày dài vô tận...

“Tuấn..”

Một giọng nói nhỏ nhẹ phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Sao vậy?” Người đàn ông vén những sợi tóc mềm mại trên cái trán trắng nõn một cách yêu chiều, hôn nhẹ lên khuôn mặt non nớt đỏ bừng.

“Mão môn chủ cô ta...” Hướng Dương Hi vẫn không quên mối đe dọa lớn nhất!

“Cô ấy là do Diêm Định Sinh phái tới diễn một màn náo loạn, cũng không có yêu anh.” Diêm Tuấn quyết định nói rõ chân tướng, để cô gái nhỏ này đỡ phải tiếp tục thấp thỏm trong lòng.

“A? Cái gì? Lão hồ ly kia đang làm gì vậy?” Cô vừa sợ vừa tức, nhưng lại không khỏi vui mừng vì sự thật là như vậy.

“Em coi như là anh ấy đang giúp chúng ta đi!” Diêm Tuấn cười nói. Cũng không thể nói ra sự thật là Đường chủ báo thù chuyện mười mấy năm trước anh bị cô bé sáu tuổi ngắt lời của mình nha? Trình độ mang thù này chắc người thường không thể hiểu nổi rồi.

“Tuấn...”

“Sao em?” Cô nàng này lại có vấn đề gì đây?

“Anh... yêu em từ lúc nào?” Hướng Dương Hi hỏi với giọng điệu đáng yêu.

“Nên nói là lúc em mất đi trí nhớ anh mới phát hiện ra là anh yêu em.”

“Nếu như em không khôi phục trí nhớ được nữa, không nhớ là em đã yêu anh... thì sao?”

“Không sao, anh vẫn sẽ làm em yêu thương anh lần nữa.” Anh nở nụ cười dịu dàng đầy tự tin.

Haha... “Tuấn—” Âm thanh ngọt ngào đến mát lòng mát dạ.

“Sao vậy?” Anh ngược nhìn cô.

“Em rất yêu anh!” Cô thẳng thắn như xưa.

“Anh cũng vậy.” Anh nói không hề do dự chút nào.

“Em nghĩ là em khó có thể quên rằng em yêu anh nhiều bao nhiêu.” Cô nắm lấy đôi tay lớn thon dài đang đặt trên lưng mình rồi vuốt vuốt.

Diêm Tuấn không nói gì, nhưng trên mặt lại hiện rõ niềm vui sướng.

“Em yêu anh, em yêu anh...” Hướng Dương Hi vừa nói vừa hôn lên tay anh.

Đôi mắt đen láy của Diêm Tuấn liền có phản ứng.

“Yêu anh nhiều lắm!” Cô tiếp tục nói, còn kèm theo một nụ cười rực rỡ mê hoặc.

Lần này đôi tay của Diêm Tuấn kéo cô lại, một lần nữa ôm eo của cô. “Ái... Đừng!”

Lời nói yêu thương không ngừng cuối cùng cũng kết thúc với nụ hôn nóng bỏng, sự say đắm tràn ngập trong phòng lại bắt đầu...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nam-lanh-lung>